Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ 12ον
ΑΡΙΘ. 631

Κ.Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΚΙΡΟΣΚΟΠΗΣΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΛΑΤΑΝΟΣ

Ἑβδομάς

ΕΤΟΣ ΙΒ΄. ΤΕΤΑΡΤΗ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939 Αριθ. 631

Ἀθηναϊκὸ περιέργο

«Ἀντόνιο Βάργκα Χερέντιαα!...»

Τί εἶναι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πάλι; Ποῖος κατακλυσμός; Ποία λαχτάρα, ποιὰ ὀργὴ Θεοῦ μᾶς ἐκουβάλησε στὴν Ἀθήνα τὸν Ἰσπανὸν κύριον «Ἀντόνιο Βάργκα Χερέντια;»

Τὸν γνωρίζετε; Ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἔχετε «ἀκουστά». Καὶ τί ἀκουστά; Μὲ ξεφωνητό; μὲ λαρυγγισμούς, μὲ φουλάρισμα φωνῆς, μὲ σχίσιμο χασέ, μὲ ξελαρύγγιασμα.

Ὁ κύριος Ἀντόνιο Βάργκα Χερέντια, εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς ἑπτὰ πληγὲς τοῦ Φαραώ, εἶναι μάστιξ Θεοῦ, εἶναι Ἰσπανὸς ταυρομάχος, ποὺ ἀντὶ νὰ καθήση νικητὴς στὴν ράχη κανενὸς ταύρου, ἐκάθησε στὸν σβέρκο τὸν δικό μας. Μάλιστα!

Τί ἤθελε αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ἠθοποιὸς τῆς ἱσπανικῆς ὀθόνης, ἡ Ἰμπέριο Ἀρτζεντίνα, νὰ τραγουδήση αὐτὸ τὸ σαγλονόστιμο τραγοῦδι; Τί τὸ ἤθελε; Εἴδαμε κι' ἐμεῖς οἱ Ἀθηναῖοι— κατὰ τὰ ἄλλα λαμπροὶ καὶ φιλήσυχοι ἄνθρωποι— εἴδαμε τὴν Κάρμεν στὸν κινηματογράφο καὶ ἀμέσως αὐτὸ ξεχωρίσαμε καὶ μ' αὐτὸ τρελλαθήκαμε!

— Ἀντόνιο Βάργκα Χερέντιαααα! Ὤχ!... ὁ μανάβης τῆς γειτονιᾶς πουλώνταις τὸ ζαρζαβατικό του μεραχλώνεται:

— Ἀντόνιοοο...μπάμιες, κολοκυθάκιαα.. Βάργκα Χερέντιαα.. ντομάτες, καρπούζια..

Ὁ μπακάλης, τυλίγοντας τὶς σαρδέλλες ποὺ ἀγόρασε φτωχὸς πελάτης, ὑποτονθορίζει:

— Ἀντόνιο Βάργκα... τέσσερες καὶ πενῆντα κύριε!

Ὁ καπνοπώλης τοῦ περιπτέρου, γιὰ νὰ σᾶς δώση τσιγάρα, θὰ διακόψη κι' αὐτὸς τὸν ἐξάψαλμό του:

— Ἀντόνιο.. τί τσιγάρα εἴπατε;

— Δὲν εἶπα τσιγάρα.. ἐζήτησα ἕνα σπερματσέτο!

— Ἄ! σπερματσέτο... Ἀντόνιο Βάργκα.. ὁρίστε..

— Πόσο κάνει;

— ...Χερέντιαα.. τρεῖς δραχμές!

— ⊞ —

Κινδυνεύει ἡ ἡσυχία μας ἀγαπητοί, κινδυνεύει ἡ ἀκεραιότης μας, κινδυνεύουν τὰ πάντα μας.

Τὸν ὕπνο μας; Τὸν ἐγάσαμε ὁλοσχερῶς. Μόλις κάνομε πῶς γλαρώνουμε, ὁ κύριος Ἀντόνιο Βάργκα Χερέντια, ἐνεδρεύει καὶ μὲ μιὰ κορῶνα, μᾶς στέλνει στὸν διάβολο πεσκέσι.

Μπορεῖ νὰ θέλετε ἕνα βράδυ νὰ πέσετε νωρίς, γιὰ νὰ ξυπνήσετε πολὺ πρωΐ νὰ πᾶτε στὴ δουλειά σας. Δὲν ἔχει σημασία τὸ τί θέλετε. Νὰ ἰδοῦμε τί λέει καὶ ὁ κύριος Ἀντώνιος Χερέντιας! Ἀσφαλῶς θὰ ἔχη ἀντιρρήσεις. Φωναχτές, σκαχτές, γκαριχτές!

Τὸ πρᾶγμα πλέον ἔχει παραγίνει. Καὶ ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀκόμη καὶ ἡ ὑπηρέτριά μου ἦρθε χθὲς μπροστά μου καὶ μ' ἐρώτησε:

— Κύριε!

— Τί εἶναι Βαγγελιώ;

— Θέλω νὰ σᾶς ζητήσω κάτι.

— Τί παιδί μου;

— Νά! Νὰ μοῦ πῆτε ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος Ἀντώνης ποὺ κάνει τόσο ντόρο.

— Δὲν ξέρω παιδί μου. Ποιὸς Ἀντώνης;

— Αὐτὸς ὁ Ἀντώνης μὲ τὴ Βάρκα, ὁ Σερέτης... ποὺ τραγουδάνε καὶ τὰ μικρὰ παιδιά.

— Δὲν ξέρω Βαγγελιώ.

— Λέω μὲ τὸ νοῦ μου, μπάς καὶ εἶνε κανένας μεγάλος, νὰ σὰν τὸν Τσάμπερλαιν, τὸν Χίτλερ, τὸν Μουσολίνι. Ἀλλὰ πάλι λέω μὲ τὸ νοῦ μου, γιατὶ νὰ τοῦ βγάλουνε αὐτουνοῦ τραγοῦδι καὶ νὰ μὴ βγάλουνε στοὺς ἄλλους; Ψέμματα;

— Ὄχι Βαγγελιώ. Δὲν εἶναι τέτοιος. Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι.

— Καὶ τί κάνει;

— Τὸν κακό του τὸν καιρὸ καὶ τὸν ἄνεμο κουθάρι Βαγγελιώ καὶ ἄφισέ με ἥσυχο.

— ⊞ —

Ἔφυγε καὶ μὲ ἄφισε ἥσυχο ἡ Βαγγελιώ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅμως μονάχα. Γιατὶ σὲ λίγο τὴν ἄκουσα μέσα στὴν κουζίνα ν' ἀκομπανιάρη τὸ πλύσιμο τῶν πιάτων της, μὲ ψιλή-ψιλὴ κατσαροφιδάτη φωνή:

— Ἀχ!... Καλὲ Ἀντόνιο... Βάρκα.. Σερέτη. Ὤχ!.. Καὶ ποιὰ μάννα σ' ἐγέννησε λεβέντη μου!...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΟΥΚΑΚΗΣ

Προσέξτε!

Μια εἰκόνα

Ἡ 26ετὴς δεσποινὶς Μιγκουέλα Ἀλβαρές, ἀπὸ τὸ Ρίο Ἰανέϊρο τῆς Βραζιλίας. Ἡ φύσις ἐπροίκισε τὴν δίδα Ἀλβαρέζ μὲ πλουσιωτάτην γενειάδα.

Ἕνα στίχο

ΦΡΟΥΤΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ἐοῦ Ζαχαράτου ἡ γερουσία ἡ γνωστὴ
εἶναι τὸ πρῶτο φρούτο τοῦ πολέμου:
Στὰ τραπεζάκια γίνεται διάσκεψη σωστὴ
καὶ μ' ἕνα χάρτη πρόχειρον, Μέσης Εὐρώπης κι' Αἵμου

Ἡ γερουσία συζητεῖ καὶ φωνασκεῖ, ἐνῶ
ἐδῶ χαράσσει σύνορα μὲ κέφι καὶ μὲ γκρίνια,
ἐκεῖ τοῦ Σίγκφριηδ τὴ γραμμή, ἐδῶ τοῦ Μαζινώ,
ἐδῶ τὸ Λέοφ τοποθετεῖ καὶ παρακεῖ τὴ Γδύνια!

Τὸ σοβαρὸν κυριαρχεῖ... κανεὶς ἐδῶ δὲν παίζει,
Μὰ τὸ γκαρσόνι ἔρχεται τὴ νύχτα— τί νὰ γίνῃ; —
καὶ πλένει τὸ μαρμάρινο καταστρωκτο τραπέζι
καὶ σβύνουνε τὰ μέτωπα.. κι' ἐπέρχεται εἰρήνη!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιὰ γελοιογραφία

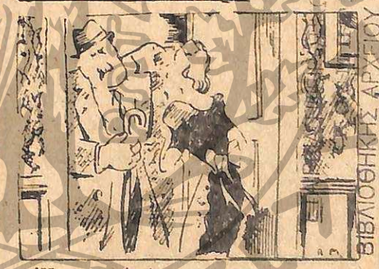

Ἡ νεαρὴ ὑπηρέτρια.— Ὁ κύριός μου λείπει. Ἀλλὰ μπορεῖτε νὰ δώσετε σὲ μένα ὅτι θέλετε...

Ὁ ἐπισκέπτης.— Διστάζω λίγο, δεσποινίς... Γιατὶ θέλω νὰ τοῦ δώσω... μιὰ κλωτσιὰ ἐκεῖ ποὺ ξέρετε...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Ἱστορικὲς φράσεις

ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΜΟΥ!

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Τῖτος ποὺ βασίλευσε ἀπὸ τὰ 79—81 μ. Χ. ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγαθώτερους μονάρχας τοῦ κόσμου προσπαθώντας νὰ κάνῃ πάντα τὸ καλὸ καὶ νὰ ἀνακουφίζῃ τὸν ἀνθρώπινο πόνο.

Ὁσάκις δὲ τύχαινε νὰ περάσῃ μιὰ μέρα χωρὶς νὰ τοῦ δοθῇ εὐκαιρία νὰ κάμῃ τὸ καλὸ φώναζε ἀπαρηγόρητος «ἔχασα σήμερα τὴν ἡμέρα μου!..». Ἡ φράση του αὐτὴ ἔμεινε ἱστορική.

●

ΑΞΙΖΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΝΑ ΣΩΣΗ ΚΑΝΕΙΣ ΕΝΑΝ ΠΟΛΙΤΗ ΠΑΡΑ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΗ ΧΙΛΙΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ.

Ὁ Ρωμαῖος πάλι αὐτοκράτωρ Ἀντωνῖνος ποὺ βασίλεψε ἀπὸ τὰ 193—211, ὑπῆρξε ἕνας μετριοπαθὴς καὶ δίκαιος μονάρχης. Τόση δὲ ἦτο ἡ προσήλωσή του στὶς δυὸ αὐτὲς ἀρχές, ποὺ κάθε φορὰ ποὺ οἱ αὐλικοί του τοῦ ἔλεγαν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι καὶ λίγο αὐστηρότερος, αὐτὸς ἀπαντοῦσε: «ἀξίζει περισσότερο νὰ σώσῃ κανεὶς ἕνα πολίτη παρὰ νὰ σκοτώσῃ χίλιους ἐχθρούς!».

●

ΝΕΝΙΚΗΚΑΣ. ΓΑΛΙΛΑΙΕ!

Ὁ Ἰουλιανὸς ὁ Ἀποστάτης (361—363 ὑπῆρξε ἀπὸ τοὺς φανατικωτέρους διώκτας τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἀφοῦ πρῶτα ἠσπάσθη τὸν χριστιανισμὸ κατόπι τὸν ἀπεκήρυξε καὶ θέλησε νὰ ἐπαναφέρῃ στὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία τὴν εἰδωλολατρεία, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ κατορθώσῃ. Κάποτε, περιεπλάκη σὲ πόλεμο μὲ τὸν βασιλέα τῆς Περσίας Σαπόρ. Παρὰ τὰς προτροπὰς τῶν περὶ αὐτὸν στὸ κρισιμώτερο σημεῖο μιᾶς μάχης νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ τῶν χριστιανῶν, ὁ Ἰουλιανὸς ἀρνήθηκε. Ἕνα βέλος ὅμως ἐχθρικὸ ἦλθε τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ τὸν πλήγωσε θανάσιμα. Μετανοιωμένος τότε ὁ Ἰουλιανός, φώναξε τὸ περίφημο ἐκεῖνο: «Νενίκηκας Γαλιλαῖε!...».

●

ΟΣΟ ΠΙΟ ΠΥΚΝΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΧΟΡΤΑΡΙ ΤΟΣΟ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΚΟΒΕΙ ΤΟ ΔΡΕΠΑΝΟ!

Ὁ βασιλεὺς τῶν Βισιγότθων Ἀλαρῖκος, ἀφοῦ ἐδήωσε καὶ διήρπασε τὴν Ἀνατολὴ ἐστράφη καὶ κατὰ τῆς Ρώμης, τὴν ὁποία ἐπίσης, κατενίκησε καὶ ἐλαφυραγώγησε. Τόσο δὲ πολὺ ἐνθουσιάσθηκε ἀπὸ τὰ πλούτη καὶ τὴν ἄφθονη λεία ποὺ βρῆκε ἐκεῖ, ὥστε φώναξε: «Ὅσο πιὸ πυκνὸ εἶναι τὸ χορτάρι τόσο πιὸ πολὺ κόβει τὸ δρέπανο».

Ἡ μόδα τῶν σκύλλων

Μὲ τὴν ἔλευση τοῦ χειμῶνος ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἑτοιμάζουν τὰ χειμερινά των. Ὄχι ὅμως μόνον οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ οἱ κυριώτεροι φίλοι τῶν ἀνθρώπων, οἱ... σκύλοι!

Θὰ ξέρετε βέβαια ὅτι στὴν Εὐρώπη ἐκδίδονται εἰδικὰ περιοδικὰ γιὰ σκύλους, (δηλαδὴ γιὰ τοὺς... κατόχους τῶν σκύλων), καὶ ποὺ τὸ περιεγόμενό των ἀφορᾶ ἀποκλειστικῶς τὰ σκυλιά.

Ἀπὸ ἕνα τέτοιο περιοδικὸ παραλαμβάνομε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἐνδυμασία τῶν σκύλων εἶναι πολὺ πιὸ φροντισμένη στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη».

Ἕνα φετεινὸ «κοστοῦμι» σκύλου. Ἔχει καὶ «φερμετὺρ—ἐκλαίρ».

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἑκατομμυριοῦχοι ἔχουν ἰδιαίτερη πλουσιωτάτη γαρταρόμπα γιὰ τοὺς σκύλους των, μὲ φορέματα διαφόρων εἰδῶν, μάλλινα, γούνινα κ.λ.π. Μὲ πυτζάμες μεταξωτὲς γιὰ τὴν νύχτα, μὲ κομψὰ πούλ-όβερ γιὰ τὶς κοῦρσες κ.λ.π.

Μόλις ἡ κομψὴ Ἀμερικανὶς ὁδηγήσῃ τὸν σκύλο της στὸ ραφεῖο, μιὰ νεαρὰ δεσποινὶς τοῦ παίρνει ἀμέσως τὰ μέτρα. Εἰδικὴ ὑπάλληλος συνιστᾶ τὸ χρῶμα τοῦ ὑφάσματος ποὺ ταιριάζει στὸ τρίχωμα τοῦ σκύλου καθὼς καὶ τὴ φόρμα τοῦ.. ἐνδύματος, ποὺ πηγαίνει στὸ σῶμα του, ἀναλόγως ἂν τὸ ζῶο εἶναι λεπτό, παχύ, ψηλό, κοντό κ.ο.κ.

Ὑπάρχουν δὲ καὶ ροῦχα ποὺ κατασκευάζονται μόνο σὲ ἕνα ἀντίτυπο: αὐτὰ εἶναι τὰ «μοντέλλα», καὶ στοιχίζουν πανάκριβα.

Νέα ἀπὸ τὸν κινηματογραφο

Ὡς τώρα, ὑπῆρχε ἡ ἀντίληψις ὅτι τὸ Χόλλυγουντ δὲν ἦτο μόνον ἡ πρωτεύουσα τοῦ φίλμ ἀλλὰ καὶ τῶν διαζυγίων.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγιστᾶνας τῆς κινηματογραφουπόλεως ὁ κ. Μπέρμαν, ἀνέλαβε νὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν ἀλήθεια. Σὲ δηλώσεις του πρὸς Ἀμερικανὸ δημοσιογράφο ἐτόνισε ὅτι τὸ Χόλλυγουντ κατεσυκοφαντήθη. Δὲν ἐκδίδονται σ' αὐτὸ περισσότερα διαζύγια ἀπὸ ὅσα σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη πόλη μὲ ἀνάλογο πληθυσμό. Ἐν ἀναλογίᾳ μάλιστα, εἶναι καὶ πολὺ ὀλιγώτερα ἐκεῖ. Καὶ ἀπόδειξη: ἐπὶ 474 σκηνοθετῶν, καλλιτεχνῶν καὶ διευθυντῶν στούντιο, οἱ 366 παντρεύτηκαν μιὰ φορά. Οἱ ἄλλοι 108 κατατάσσονται ὡς ἑξῆς: 42 παντρεύτηκαν, χώρισαν καὶ ξαναπαντρεύτηκαν. 4 παντρεύτηκαν, χώρισαν, ξαναπαντρεύτηκαν καὶ ξαναχώρισαν. 6 παντρεύτηκαν γιὰ τρίτη φορά, 2 γιὰ τετάρτη φορά, καὶ ἄλλοι 2 γιὰ πέμπτη φορά.

●

Εἶναι γνωστὸν σ' ὅσους παρακολουθοῦν ἀπὸ κοντὰ τὰ κινηματογραφικὰ πράγματα, ὅτι στὰ ἐπικίνδυνα μέρη ἑνὸς φίλμ, ὁ σκηνοθέτης ἀντικαθιστᾶ ἐπιτηδείως τὸν πρωταγωνιστὴ μὲ ἕναν ἄλλον ἠθοποιὸ ποὺ θὰ ἐδέχετο ἐν ἀνάγκῃ, νὰ σπάσῃ τὰ μοῦτρα του, ἀρκεῖ νὰ ἀμειβόταν καλά. Λοιπὸν οἱ ἀντικαταστάται αὐτοὶ τῶν στάρ στὶς κινδυνώδεις σκηνές, ἐξελίχθησαν σὲ ἀληθινοὺς εἰδικοὺς τοῦ κινδύνου ποὺ ἔχουν ὡς ἐπάγγελμά των νὰ ἐκτελοῦν στὴ θέση τῶν πρωταγωνιστῶν τὰ δύσκολα μέρη: ἕνα πήδημα π.χ. στὸ κενόν, μιὰ πτώση ἀπὸ ἀεροπλάνο κ.τ.λ. Στὸ Χόλλυγουντ μάλιστα, ὑπάρχει ὁλόκληρη οἰκογένεια ποὺ κάνει αὐτὴ τὴν δουλειά. Εἶναι οἱ τέσσερες ἀδελφοὶ Μετζέττι καὶ οἱ δυὸ ἐξάδελφοί των Μπίλλυ Τζόνς καὶ Τζώρτζ Σοζάν. Ἀπὸ τοὺς τέσσερες ἀδελφοὺς ὁ ἕνας κάνει κάθε εἰδικὴ ἀπηδήματα, ὁ τρίτος... πεθαίνει θαυμάσια ἀπὸ βίαιο θάνατο, μὲ τὸ κρανίο πίσης ἀκροβάτης ἰσορροπιστής. Ἀπὸ τοὺς δύο ἐξαδέλφους, ὁ ἕνας εἶναι εἰδικὸς στὰ πηδήματα μέσα στὸ νερὸ καὶ ὁ ἄλλος... διαπρέπει στὰ δυστυχήματα αὐτοκινήτων καὶ ἀεροπλάνων!

●

Ὁ Γκάρυ Κοῦπερ δὲν ἐννοεῖ νὰ χάνῃ τὸν καιρό του τὶς ὧρες ποὺ δὲν «γυρίζει» στὸ στούντιο.

Κάποτε βάλθηκε νὰ μάθῃ ποδήλατο. Μὴν μπορώντας ὅμως νὰ συμμαζέψῃ τὰ ἀτελείωτα πόδια του, ἔπεσε ἐπάνω σὲ κάτι σκηνογραφίες καὶ τὰ κανε θάλασσα! Κατόπι βάλθηκε νὰ κάνῃ τὸν ναυπηγό. Ἤθελε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα...βαποράκι μήκους ἑνὸς μέτρου! Σὲ τρεῖς μῆνες τὸ βαποράκι ἦταν ἕτοιμο, ἀλλ' ὅταν ἔγινε, μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ καθέλκυσίς του, τὸ πλοῖο..,ἐβυθίσθηκε αὔτανδρον.

Τώρα ὁ Γκάρυ ψάχνει νὰ βρῇ μὲ τί ἄλλο θὰ σκοτώσῃ τὴν ὥρα του.

ΣΕΡΕΤΑΕΚ...

Πρωτότυπο διήγημα

τοῦ κ. Χρ. Πύρπαβου

ΚΥΡΙΕΣ μου καὶ κύριοι! Ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω τὴν περίφημη Οὐγγαρέζα χορεύτρια Μαλντόνα, τὸ ξανθὸ ὄνειρο τῆς Βουδαπέστης. Ἕνα θερμὸ χειροκρότημα, παρακαλῶ...

Ὁ κονφερανσιὲ τοῦ μεγάλου διεθνοῦς βαριετὲ — ἕνας ψηλὸς κομψὸς νέος — χειροκρότησε πρῶτος. Τὸ κοινὸν τὸν μιμήθηκε. Ἡ ὀρχήστρα ἔκανε μιὰ «τούς», κι' ἡ λαστιχένια χορεύτρια χύθηκε ὅλο μπρίο στὴ σκηνή, χτυπώντας τὸ ντέφι της. Ὑποκλίθηκε μπρὸς στὸ κοινὸν ποὺ τὴν χειροκροτοῦσε, κι' εὐχαρίστησε τὸν κομψὸ κονφερανσιὲ μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο. Ἔπειτα, σηκώνοντας τὸ ντέφι της ψηλὰ καὶ χτυπώντας το ρυθμικά, ἄρχισε τὸν ἔξαλλο τσιγγάνικο χορό της.

Ὁ κονφερανσιέ, πίσω ἀπὸ τὶς κουΐντες, παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὸν χορὸ τῆς ὄμορφης Οὐγγαρεζούλας. Πρόσεχε κάθε κίνησή της, κάθε βῆμά της. Καὶ τοὺς χτύπους ἀκόμα τοῦ ντεφιοῦ της παρακολουθοῦσε προσεκτικά. Ζοῦσε τὴν ἀτμόσφαιρά της. Ὤ, πόσο ἦταν γοητευτικὴ μὲ τὸ τσιγγάνικο κοστοῦμί της!... Τὰ ψεύτικα λουλούδια ποὺ τῆς στόλιζαν τὶς χρυσὲς ἠλιαχτίδες τῶν μαλλιῶν της, πόσο τῆς ταίριαζαν! Μὰ κι' ἡ βελούδινη ματιά της, ἡ ἀτλαζένια, πόσο μεθοῦσε τὸν κονφερανσιέ, ὅταν κάθε τόσο ποὺ στρεφόταν πρὸς τὶς κουΐντες, τοῦ χάριζε τὴ φλόγα της...

Ὁ γορὸς τελείωσε. Ὁ κονφερανσιὲ βγῆκε στὴν σκηνὴ καὶ τὴν χαιρέτησε κι' αὐτὸς μ' ἕνα θερμὸ χειροκρότημα. Τὸ κοινὸ χειροκροτοῦσεν ἔξαλλα. Ἡ Μαλντόνα ὑποκλίθηκε χαριτωμένα. ἔστειλε μερικὰ φιλάκια στοὺς θεατές, κι' ἄφισε τὴ θέση της στὸ ἑπόμενο νούμερο:

—Ἡ πιὸ ραφιναρισμένη ἀμερικάνικη κλακέττα: Τρίο Χάρρυ. Τὸ τρίο τῆς χάριτος...

Ὁ κονφερανσιὲ ἔτρεξε στὸ καμαρίνι τῆς Μαλντόνας χαρούμενος. Τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὰ χείλη του κόλλησαν στὰ δικά της. Τὸν ρώτησε γιὰ τὸ σουξέ της:

—Μάμο, γιό; (σήμερα καλά;)

—Νάγκιομ, γιό! (πάρα πολὺ καλά!)

—Σερικάμ.. (μικρέ μου ἀγαπημένε..)

Καὶ τὸν ἀγκάλιασε παράφορα, φιλώντας τον γλυκά.

Τὰ χειροκροτήματα ὅμως τῶν θεατῶν τοὺς χώρισαν. Ἔπρεπε ἐκεῖνος νὰ ἀναγγείλῃ τὸ ἑπόμενο νούμερο. Ἄφισε λοιπὸν τὴ φίλη του καὶ φτιάχνοντας πρόχειρα τὰ μαλλιά του ποῦχαν ἀνακατευθῆ μὲ τὰ χάδια της, βγῆκε στὴ Σκηνή:

—Ἡ περίφημη Σπανιόλα χορεύτρια Καρμιντσίττα, στοὺς χοροὺς τῆς πατρίδας της.

Ἡ Μαλντόνα ἦταν ἕνας περίφημος τύπος οὐγγαρέζικης ὀμορφιᾶς: Ὀλόξανθη, μὲ ὡραῖα ἀμυγδαλωτὰ γαλάζια μάτια, μὲ γοητευτικὸ χαμόγελο, μὲ μιὰν αἰώνια εὐθυμία καὶ μὲ περισσότερη ἀφέλεια. Εὐγενική, ναζιάρα, σκερτσόζα, μὰ πρὸ παντὸς ἀφελής, κέρδιζε ἀμέσως τὴν συμπάθεια αὐτῶν ποὺ τὴν γνώριζαν. Εἶχε θύματα πολλά. Θαυμαστὰς ἄπειρους. Τὸ κοινὸ τὴν λάτρευε. Μὰ ἦταν καὶ καλὴ χορεύτρια. Ἔτσι, μέσα σ' ὅλους τοὺς θαυμαστάς της ξεχώρισε τὸν κονφερανσιὲ τοῦ μεγάλου διεθνοῦς βαριετὲ ὅπου ἐργαζόταν. Ὅταν τοὺς σύστησαν, ἐκεῖνος τὴν ρώτησε μ' εὐγένεια:

—Κὲλ λὰγκ παρλεβοῦ; Λὰ λὰγκ φρανσαίζ;

Κούνησε τὸ κουκλίστικο κεφαλάκι

ἀρνητικά. Ἔπειτα εἶπε χαμογελώντας:

—Ὄκι! Ὄκι! Νό!

—Παρλάτο λὰ λίγκουα ἰταλιάνα;

Ἡ ἰδία ἀρνητικὴ χειρονομία:

—Νό... Ὄκι!

Ὁ κονφερανσιὲ στενοχωρήθηκε. Ἤθελε νὰ συνεννοηθῇ γιὰ τὸ πρόγραμμα. Πάντως, μὲ δυὸ-τρεῖς λέξεις ἰταλικές, μὲ περισσότερες γαλλικὲς καὶ μὲ τὴν διεθνῆ γλῶσσα τῶν νοημάτων, κατώρθωσαν νὰ συνεννοηθοῦν.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὴν πρόβα, πρόσεξαν περισσότερο ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Καθισμένοι πλάϊ-πλάϊ, κάπνιζαν ἀμίλητοι, παρακολουθώντας τοὺς ἄλλους καλλιτέχνες ποὺ προβάριζαν μὲ τὴν ὀρχήστρα τὰ νούμερά τους.

Ὁ κονφερανσιὲ εἶχε καρφωμένο διαρκῶς τὸ βλέμμα του ἐπάνω της.

Ἀπὸ χτὲς ποὺ τὴν πρωτοεῖδε, εἶχε νοιώσει κάποιο αἴσθημα παράδοξο. Ἡ γοητεία της τὸν τραβοῦσεν ἀφάνταστα. Κι' ὅταν οἱ ματιές των συναντιώντουσαν, ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ ἀκανόνιστα. Μὰ κι' ἡ ὄμορφη Οὐγγαρεζοῦλα δὲν φαινόταν ἀδιάφορη. Τὸν κυττοῦσε μὲ συμπάθεια. Καὶ δὲν ξεκολλοῦσε ἀπὸ κοντά του. Ἔτσι, καὶ μετὰ τὴν πρόβα της, πῆγε πάλι καὶ κάθισε πλάϊ του καί, βγάζοντας τὴν ταμπακιέρα της, τοῦ πρόσφερε τσιγάρο. Ἄναψαν καὶ κάπνιζαν πάλι ἀμίλητοι.

Ὤ! Ἂν ἤξεραν μιὰ ἴδια γλῶσσα, πόσα ὡραῖα πράγματα θέλεγεν!...

Ἕνας Οὐγγαρέζος ἀκροβάτης, ποὺ μίλαγε ὡραῖα ἰταλικά, τοὺς πλησίασε. Ὁ κονφερανσιὲ πῆγε νὰ πετάξῃ ἀπὰ τὴν χαρά του. Βρῆκε διερμηνέα! Κι' ἐπειδὴ μὲ τὸν ἀκροβάτη αὐτὸν εἶχε συνδεθῆ ἀπὸ καιρὸ μὲ φιλία, κι' ἔκαναν κι' ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο παρέα, τὸν παρεκάλεσε νὰ διαβιβάσῃ τὸν θαυμασμό του καὶ

τὴ μεγάλη του συμπάθεια στὴν Μπαλντόνα. Ἐκείνη, τὰ δέχτηκε μὲ χαρὰ καὶ βεβαίωσε τὸν συμπατριώτη της, πὼς ἡ συμπάθεια ἦταν ἀμοιβαία.

Ἔτσι, μὲ τὴν εὐγενικὴ μεσολάβηση τοῦ καλοῦ του φίλου, ὁ κονφερανσιὲ μπόρεσε νὰ πῇ στὴν ὄμορφη Οὐγγαρεζοῦλα, τί αἰσθανόταν γι' αὐτήν, καὶ νὰ μάθῃ τὶς δικές της σκέψεις. Καὶ πόσο φαίνονταν χαρούμενοι κι' οἱ δυό τους!... Ὁ κονφερανσιὲ ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν Οὐγγαρέζο. Φάγανε μαζὶ τὸ μεσημέρι καὶ πέρασαν τ' ἀπόγευμά τους μαζί. Ὡς τὸ βράδυ, ὁ κονφερανσιὲ εἶχε μάθει 50 οὐγγαρέζικες λέξεις.

●

Τὸ βράδυ, τὴ Μαλντόνα τὴν περίμενε κάποια ἔκπληξη: Ὁ κονφερανσιὲ τὸ «καλησπέρα» του τῆς τὸ εἶπε οὐγγαρέζικα:

—Ἰὸ ἐστέτ, Μαλντόνα κάμ..

Τὸν κύτταξε χαρούμενα καὶ τοῦ χάϊδεψε τὸ μάγουλο, χαμογελώντας γλυκά:

—Ἰὸ ἐστὲτ σερικάμ..

Κάθισαν πλάϊ-πλάϊ στὸ καμαρίνι της. Ὁ κονφερανσιὲ πέρασε τὸ χέρι του γύρω ἀπὸ τὸ ὀλόξανθο κεφαλάκι της καὶ τὴν τράβηξε περισσότερο κοντά του. Οἱ ματιές τους συναντήθησαν μὲ μιὰ γλύκα ξεχωριστή. Οἱ γρήγορες κι' ἀκανόνιστες ἀναπνοές τους ἑνώθηκαν σὲ μιά, ἐνῷ οἱ καρδιές τους εἶχαν χάσει τὸν τακτικὸ παλμό τους. Μιὰ γλυκειὰ σιωπὴ τοὺς ἔδενε τὰ χείλη ποὺ καίγανε διψασμένα γιὰ φιλιά.

Πρῶτος μίλησε ἐκεῖνος, σφίγγοντάς την περισσότερο πλάϊ του. Τῆς εἶπε μὲ πάθος:

—Μαλντόνα, σερετλέκ! (σ' ἀγαπῶ).

Τὸν κύτταξε γλυκὰ καὶ τοῦ χαμογέλασε γλυκύτερα.

Ἐκεῖνος, συνέχισε, οὐγγαρέζικα πάντα:

—Μοὺν σερέτς; (ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς;)

Ἀκούμπησε τὸ μάγουλό της στὸ δικό του καὶ τοῦ χάϊδεψε τὰ μαλλιά. Ἔπειτα τοῦ εἶπε μὲ τρυφερότητα:

— Σερετλὲκ ναγκιώμ, σερικάμ... (σ' ἀγαπῶ πολύ, μικρέ μου ἀγαπημένε).

— Ἀγκιὰλ ἔντ ποῦσι... (φίλησέ με...)

Γοργὰ καὶ μ' ἀπληστία τὰ χεῖλη της κόλλησαν στὰ δικά του.

●

Ἡ Μαλντόνα μὲ τὸν κονφερανσιὲ γίναν ἀχώριστοι. Στὴν πρόβα, στὴν παράσταση, στὸ διάλειμμα. Μετά, στὸ ρεστωρὰν δειπνοῦσαν μαζί. Καὶ πόσο φαίνονταν εὐτυχισμένοι! Ἡ εὐτυχία τοὺς εἶχε χαμογελάσει. Κι' ἡ ζωή τους κυλοῦσε σὰν ὄνειρο. Καὶ πόσο φρόντιζε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον!... Ἐκεῖνος μεριμνοῦσε γιὰ τὸ σουξέ της. Τὴν παρουσίαζε μὲ τὰ ὡραιότερα λόγια. Φρόντιζε γιὰ τὴν γυμναστική της πρὶν ἀπὸ τὴν παράσταση. Τὴν βοηθοῦσε νὰ «ζεστάνῃ» τὴ μέση της γιὰ τὸν ἀκροβατικὸ χορό της. (Τῆς ἔπαιρνε μὲ στοργὴ τ' ἀριστερὸ πόδι καὶ μὲ παλμὸ τῆς τὸ ἔφερνε σιγὰ-σιγὰ ὡς τὸ πρόσωπο. Ἔπειτα ἔπαιρνε τὸ ἄλλο της ποδαράκι κι' ἐπανελάμβανε τὴν ἴδια κίνηση. Κατόπιν τὴν γύριζε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ κι' ἐγύμναζε πάλι τὰ κομψὰ ποδαράκια της, φέρνοντας τὴν πατοῦσά τους ὡς τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της).

Μὰ καὶ κείνη φρόντιζε γιὰ τὸν ἀγαπημένο της. Τοῦδενε τὴ γραβάτα, τοῦ ἔβαζε μπριλιαντίνη κι' ἐτόνωνε τὶς ὡραῖες σκάλες τῶν μαλλιῶν του, ποὺ ἦταν λιγάκι ὠχρά. Τὸν ἀγκάλιαζε, λοιπόν, καὶ τὸν φιλοῦσε μὲ δίψα. Ἔπειτα, μὲ τὸ μικρὸ δαχτυλάκι της, ἔστρωνε στὰ χείλη του τὸ λίγο ροὺζ ποὺ τὰ δικά της χείλη εἶχαν ἀφίσει.

Ἔτσι, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι, κι' οἱ μέρες κυλοῦσαν ἡ μιὰ πιὸ ὄμορφη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

—Σερετλέκ, Μαλντόνα κάμ..

—Σερετλέκ, Κρίστο κάμ..

●

Τρεῖς βραδυὲς τώρα ὁ κονφερανσιὲ προσπαθεῖ νὰ δέσῃ ὡραῖα μόνος του τὴ γραβάτα του. Μὰ καὶ τὸ πρόσωπό του τὸ πουδράρει πολὺ ἀδέξια καὶ νευρικά. Τὰ χεῖλη του, χωρὶς τὸ θεῖο φιλὶ τῆς Μαλντόνας, δὲν μποροῦν νὰ κοκκινίσουν φυσικά, ἴδια ὅπως τοῦ τὰ «μακιγιάριζεν» ἐκείνη. Μιὰ βάφονται πολὺ ἔντονα. Μιὰ πολὺ ξεπλυμένα. Ἀναστενάζει. Τὰ σκουπίζει. Ξαναβάφεται. Μὰ ἡ ματιά του δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ σταθερὴ στὸ μικρὸ σπασμένο καθρεφτάκι τοῦ καμαρινιοῦ της. Διαρκῶς καρφώνεται στὴ διπλανὴ φωτογραφία μὲ τὴ θερμὴ οὐγγαρέζικη ἀφιέρωση. Ποῦ καὶ ποῦ, τὸ βλέμμα του θολώνει ἀπὸ κανένα δάκρυ, καὶ πάλι ξαναγυρίζει στὸ καθρεφτάκι γιὰ τὸ μακιγιάζ. Μὰ τὸ κουδοῦνι τῆς ἐνάρξεως χτυπᾶ καὶ ξαναχτυπᾶ, κι' ἐκεῖνος ἀκόμα νὰ ἑτοιμαστῇ γιὰ νὰ παρουσιάσῃ τὸ πρόγραμμα! Ἡ σκέψη του φτερουγίζει μακρυά... Στὴν Αἴγυπτο... Σ' ἕνα κομψὸ καμαρίνι ἑνὸς ἄλλου διεθνοῦς βαριετέ... Ἐκεῖ, τώρα καὶ ἡ Μαλντόνα θὰ μακιγιάρεται... Τὸ πονπὸν θὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ μάγουλα... Τὸ κραγιὸν θὰ τῆς κάνῃ πιὸ ἔντονη καὶ πιὸ προκλητικὴ τὴ γλύκα τῶν χειλιῶν... Τώρα, θὰ εἶναι ἕτοιμη καὶ θὰ «ζεσταίνῃ» τὴ μέση της γιὰ τὸν ἀκροβατικὸ χορό... Νά! Κάποιο ξένο ἀνδρικὸ χέρι θὰ χουφτώνῃ μὲ λαιμαργία τ' ἀλαβάστρινο ποδαράκι της καὶ μὲ παλμὸ θὰ τὸ φέρνῃ ὡς τὸ χρυσάφι τῶν μαλλιῶν της..

Ὤχ, Θέ μου! Πόσο πονάει αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ κονφερανσιέ... Ἡ ζήλεια τοῦ λυώνει τὴν καρδιά, ἐνῷ ἕνα δάκρυ τοῦ βρέχει τὸ μάγουλο. Τὸ κουδοῦνι, ὅμως, χτυπᾶ γιὰ τρίτη φορά. Δὲν τοῦ μένει καιρὸς νὰ πονέσῃ. Σκουπίζεται βιαστικὰ καὶ τρέχει στὴ δεξιὰ πόρτα τῆς σκηνῆς. Ἡ ὀρχήστρα κάνει ἕνα «τοῦς». Τὸ κοινὸ χειροκροτεῖ. Ἐκεῖνος, βγαίνει, ὀποκλίνεται κι' ἀρχίζει τὸ πρόγραμμά του γελαστός, ὅλο μπρίο, ὅλο κέφι:

—Κυρίες καὶ κύριοι, καλησπέρα σας! Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἔχω τὴν τιμὴ νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸ ἐξαιρετικὸ ἀποψινό μας πρόγραμμα. Θὰ τὸ ἀρχίσω μὲ τὴν περίφημη Γαλλίδα χορεύτρια Λουΐζα Λίς.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

ΤΙ ΓΝΩΡΙΣΕ

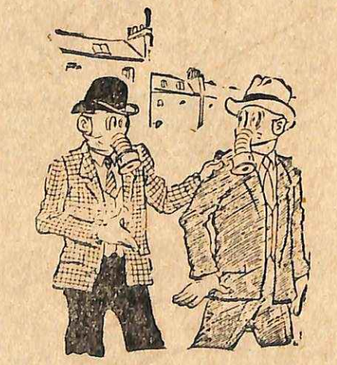

Τὴν ὥρα τοῦ συνωστισμοῦ, ὁ ραφτης συλλαμβάνει στὸν δρόμο τὸν πελάτη του, ποὺ τοῦ χρωστᾶ ἀκόμη τὰ ραφτικά.

—Πῶς μὲ γνώρισες, βρὲ ἀδελφέ, ἀφοῦ φορῶ μάσκα;

—Δὲν γνώρισα ἐσένα, ἀλλὰ τά... ροῦχά μου!

Η „ΕΒΔΟΜΑΣ"
ΜΕ
52
ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΜΥΝΑ

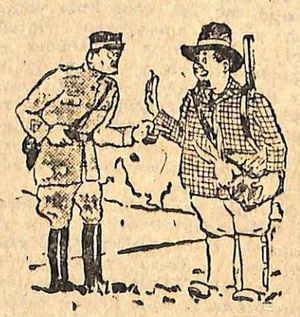

Ὁ ἀγροφύλαξ συλλαμβάνει τὸν Μάριο μ' ἕνα σκοτωμένο λαγὸ στὸ χέρι:

—Δὲν ξέρετε ὅτι ἀπαγορεύεται τὸ κυνήγι;

Μάριος. — Μὰ ἐγώ, φίλε μου, δὲν κυνηγῶ. Ἁπλῶς, μοῦ ἐπετέθη ἕνας λαγὸς καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ ἀμυνθῶ...

Τὰ δόντια τῆς Τζούλιας

Ἀθηναϊκὸ εὐθυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδούκα

ΕΙΜΑΙ κι' ἐγὼ ἕνας δυστυχὴς μέσα στὰ πολλὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ ὑποφέρουν κάποτε-κάποτε ἀπὸ πονόδοντο. Εἶναι ἀδύνατον νὰ περάσῃ χρονικὸ διάστημα ἕξη μηνῶν, χωρὶς νὰ λάβω τὴν εὐχαρίστηση νὰ κάνω μιὰ ἐπίσκεψη στὸν ὀδοντοϊατρό μου. Εἶναι ἕνας κύριος πολὺ καθὼς πρέπει, καὶ πάντα πρόθυμος νὰ σὲ ἐξυπηρετήσῃ μὲ τὴν τανάλια στὸ χέρι ἢ μὲ τὸ κομψὸ τρυπάνι ποὺ ἀφίνει ἐκεῖνο τὸν γοητευτικὸ ἦχο—σὰν νὰ τρυπᾶνε τὴν ἄσφαλτο. Εἶμαι τακτικὸς πελάτης τοῦ ἰατρείου του καὶ ὅταν μπαίνω ἐκεῖ μέσα, μοῦ φαίνεται σὰν νᾶμαι σπίτι μου. Ξαναβλέπω μ' εὐχαρίστηση τὰ ἴδια πρόσωπα, τὰ χαιρετάω σὰν παληὸς γνώριμος καὶ ξαναβρίσκω μὲ χαρὰ τὰ ἴδια παληὰ περιοδικά, ποὺ πέντε ὁλόκληρα χρόνια προσφέρουν τὸ πνευματικὸ ξεκούρασμα κατὰ τὶς ἀτελείωτες ὧρες τῆς ἀναμονῆς.

Βέβαια, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ παληά, βλέπει κανεὶς καὶ πρόσωπα νέα. Τὰ ἐξετάζει μ' ἐνδιαφέρον καὶ ἂν ὑπάρχῃ μέσα σ' αὐτὰ καμμιὰ κοπέλλα ὄμορφη ποὺ ν' ἀξίζῃ τὸν κόπο, προσπαθεῖ νὰ πιάσῃ κουβέντα μαζί της, μὲ τὴν πεποίθηση πὼς ἕνα εἰδύλλιο ποὺ συνάπτεται μέσα στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς τοῦ ὀδοντιατρείου, στηρίζεται σὲ βάσεις στερεὲς καὶ μόνιμες.

Σᾶς εἶπα ὅσα σᾶς εἶπα στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ καταλήξω σ' αὐτὴ τὴν τελευταία φράση. Καὶ σᾶς εἶπα αὐτὴ τὴν τελευταία φράση, γιὰ νὰ καταλήξω νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἐδῶ καὶ εἴκοσι μέρες εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ κάνω τὴ γνωριμία τῆς Τζούλιας.

Τὴν πρώτη μέρα ποὺ τὴν εἶδα νὰ περιμένῃ στὸ σαλόνι τὴ σειρά της, τὴν ἐκεραυνοβόλησα μὲ τὰ μάτια μου. Τῆς ἔρριξα μερικὰ βλέμματα No 3 (τὰ δυνατά μου βλέμματα, ποὺ μεταχειρίζομαι σὲ περιπτώσεις ποὺ θέλω νὰ ἔχω τοχὺ ἀποτέλεσμα) καὶ ἔβηξα μερικὲς φορὲς μὲ σημασία. Τὴ δεύτερη μέρα τῆς ἐπρόσφερα ἕνα περιοδικὸ γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα της, τὴν τρίτη, περνώντας, τὴν ἐπάτησα λίγο στὸ πόδι γιὰ νάχω τὴν εὐκαιρία νὰ τῆς ζητήσω συγγνώμην καὶ τὴν τετάρτη πιά, ὅταν μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ποὺ εἶχε σειρὰ πρὶν ἀπὸ μᾶς πέρασε στὸ ἰατρεῖο καὶ μᾶς ἄφισε μόνους, ἄνοιξα ἀμέσως τὴ συζήτηση.

—Φοβερὸ πρᾶγμα ὁ πονόδοντος, δεσποινίς, τῆς εἶπα.

—Ἄ!.. Ναί! ἐπεδοκίμασε ἐκείνη, συμφωνώντας μὲ τὶς ἀντιλήψεις μου χωρὶς ἐπιφύλαξη. Λένε πὼς καὶ ὁ πόνος τοῦ ματιοῦ εἶναι ἀνυπόφορος, ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ. Τὸ δόντι εἶναι πιὸ εὐπαθὲς σημεῖο..

—Μὰ ἀκόμα καὶ ὁ Ἱπποκράτης, ὁ πατέρας τῆς ἰατρικῆς, παραδέχεται πὼς ὁ πονόδοντος εἶναι ὁ φοβερώτερος πόνος, ἐξακολούθησα, γιὰ νὰ τῆς δείξω πὼς ἔχω βαθειὰ ἐπιστημονικὴ μόρφωση.

—Εἶσθε μήπως γιατρὸς καὶ ξέρετε τί λέει ὁ Ἱπποκράτης; μὲ ρώτησε ἐκείνη.

—Ὄχι, ἀπάντησα, ἀλλὰ κάθομαι χρόνια στὴν ὁδὸ Ἱπποκράτους κι' ἐθεώρησα καθῆκόν μου νὰ μελετήσω ὅλα ὅσα ἔχει πῇ ὁ μεγάλος αὐτὸς ἐπιστήμων. Καί, ἂν ἐπιτρέπεται,— ἐξακολούθησα — πρόκειται νὰ βγάλετε κανένα δόντι ἢ νὰ βάλετε;

—Νὰ βάλω! μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Καὶ μάλιστα ὄχι ἕνα. Τέσσερα!

—Ἀσφαλῶς πρόκειται νὰ τὰ βάλετε χρυσᾶ.

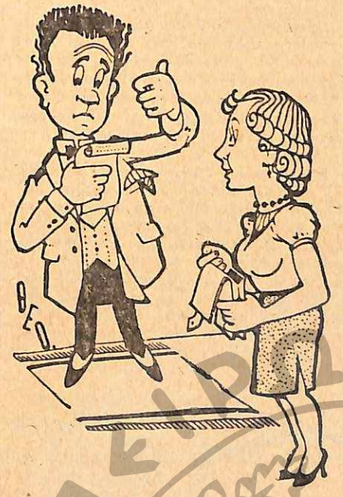

—Πῆρα τὸ χαρτὶ καὶ τὸ διάβασα.

—Ναί.. Καὶ εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη γι' αὐτό.

—Γιατί;

—Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ χρυσᾶ δόντια στὸ στόμα μιᾶς γυναίκας. Δυστυχῶς ὅμως, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς.

—Συμφωνῶ μὲ τὴ γνώμη σας, τῆς εἶπα. Γι' αὐτὸ θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ τὰ βάλετε μὲ πλατίνη.

—Ναί, ἀλλὰ ἡ πλατίνη στοιχίζει πολύ. Τέσσερα χρυσᾶ δόντια, μαζὶ μὲ τὴ θεραπεία, θὰ στοιχίσουν, ὅπως μοῦ εἶπε ὁ γιατρός, τέσσερες χιλιάδες. Ἐνῷ ἀπὸ πλατίνη θὰ στοιχίσουν δώδεκα.

—Νὰ σᾶς πῶ. Προκειμένου νὰ κερδίσῃ κανεὶς στὸ ζήτημα τῆς καλαισθησίας, πρέπει νὰ ὑποβάλλεται σὲ μιὰ χρηματικὴ θυσία. Γι' αὐτὸ ἐπιμένω νὰ τὰ βάλετε μὲ πλατίνη.

—Μά...

—Δὲν ἔχει μά! Θὰ μοῦ κακοφανῇ πολὺ ἂν βάλετε χρυσᾶ! Πλατίνη μὲ κάθε θυσία! Σᾶς τὸ ξαναλέω: Ἐπιμένω ἀπολύτως σ' αὐτό!

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν τετάρτη μέρα. Καὶ εἶχα κάθε λόγο νὰ πιστεύω πὼς ἡ ἐπιμονή μου θὰ τῆς ἔκανε ἐντύπωση, γιατὶ τὴν ἔβλεπα νὰ μὴ διστάζῃ πιά.

—Τῆς ἐπεβλήθηκα! εἶπα μέσα μου.

—✠—

Αὐτὰ ἔγιναν τὴν τετάρτη μέρα, ὅπως σᾶς ἐξωμολογήθηκα. Τὴν πέμπτη, ποὺ ξαναβρεθήκαμε πάλι μόνοι στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς, ἐπέμεινα καὶ πάλι στὴν πλατίνη καὶ τὴν ἔκτη, γιὰ νὰ τῆς ἀναπτύξω καλλίτερα τὶς ἀπόψεις μου, συμφωνήσαμε νὰ συναντηθοῦμε τὸ βράδυ στὸ Ζάππειο καὶ νὰ κάνουμε ἕνα ρωμαντικὸ περίπατο.

Ἐγυρίσαμε, λοιπόν, ἐρωτευμένοι. Ἐδώσαμε τὸ πρῶτο φιλὶ καὶ τῆς εἶπα πὼς πάντα ἐπίστευα ὅτι στὴν αἴθουσα ἑνὸς ὀδοντοϊατρείου θαβρίσκα τὴν εὐτυχία μου.

Ἀπὸ τότε βλεπόμαστε κάθε μέρα. Μαζὶ πηγαίναμε στὸ ὀδοντοϊατρεῖο, μαζὶ φεύγαμε καὶ συναντιόμαστε καὶ τὸ βράδυ. Μποροῦσε κι' ἔμενε ἀργὰ ἔξω κι' αὐτὸ μοῦ ἄρεσε ἐξαιρετικά.

Μιὰ μέρα μοῦ εἶπε:

—Τὸ ἀποφάσισα ξέρεις! Θὰ τὰ φτιάξω μὲ πλατίνη!

—Μπράβο, Τζούλια, φώναξα ἐνθουσιασμένος. Δὲν ξέρεις πόση εὐχαρίστηση νοιώθω ὅταν θὰ φιλῶ τὰ χεῖλη σου καὶ θὰ αἰσθάνωμαι κάτω ἀπ' αὐτὰ τέσσερα δόντια μὲ πλατίνη!

—Μὰ ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἀγάπη μου, μποροῦσα νὰ σοῦ ἀρνηθῶ αὐτὴ τὴ χάρη; Μόνο ποὺ εἶναι πιὸ ἀκριβά!

—Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία! Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία! εἶπα δυὸ φορές, γιὰ νὰ τονίσω περισσότερο τὸ περιεχόμενο τῶν λόγων μου.

—Καὶ πρέπει νὰ τὸ πῆς κι' ὁ ἴδιος τοῦ ὀδοντοϊατροῦ.

—Θὰ τὸ πῶ βέβαια!

Τὸ εἶπα τὴν ἴδια μέρα. Περάσαμε μαζὶ στὸ ἰατρεῖο καὶ, ὅταν ἡ Τζούλια ἐκάθησε στὴν πολυθρόνα, εἶπα τοῦ γιατροῦ:

—Γιατρέ, ἐπιμένω ὁπωσδήποτε τὰ δόντια τῆς δεσποινίδος νὰ γίνουν μὲ πλατίνη.

—Ὅπως θέλετε, εἶπε ὁ γιατρός. Γιὰ μένα εἶναι τὸ ἴδιο.

—✠—

Εἴκοσι μέρες ἐκράτησε ἡ θεραπεία τῆς Τζούλιας. Ἡ δική μου θὰ κρατοῦσε μερικὲς ἡμέρες ἀκόμα. (Εἶχα κι' ἐγὼ νὰ βάλω πέντε χρυσᾶ, ἀλλὰ στὸν ἄντρα πᾶνε).

Καὶ ὅταν πιὰ τὰ ἔβαλε ἡ Τζούλια κι' ἄνοιξε τὸ στόμα της, εἶπα:

—Θαῦμα εἶναι, Τζούλια!... Τὰ συγχαρητήριά μου!...

—Ἀγάπη μου! Τώρα καταλαβαί-

νω πόσο δίκηο εἶχες! ἀπάντησε χαμογελώντας.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσάντα της ἕνα χαρτί. Μοῦ τόδωσε. Τὸ πῆρα, τὸ ἄνοιξα καὶ διάβασα:

«Λογαριασμὸς δίδος Τζούλιας Π. 4 ὀδόντες ἐκ πλατίνης πρὸς 3.000 δρ. ἕκαστος, τὸ ὅλον δρ. 12.000».

Ἐσκούπισα τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἄρχισε νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὸ μέτωπό μου.

—Δηλαδή, ψιθύρισα..

—Δηλαδή, ἀγάπη μου, ἐσὺ εἶχες τὴν ἰδέα πὼς πρέπει μὲ κάθε θυσία τὰ δόντια μου νὰ γίνουν ἀπὸ πλατίνη. Καὶ μιὰ ποὺ ὁ ἔρως θέλει θυσίες, νὰ ἡ στιγμὴ ν' ἀποδείξῃς τὴν ἀγάπη σου.

—Δηλαδή; ψιθύρισα πάλι.

—Δηλαδή, ἐσὺ ὁ ἴδιος εἶπες τοῦ γιατροῦ: «Ἐπιμένω τὰ δόντια τῆς δεσποινίδος νὰ γίνουν μὲ πλατίνη». Δὲν εἶναι ἔτσι, ἀγάπη μου;

— ⊞ —

Ὑποτάχθηκα στὸ μοιραῖο. Τὴν ἴδια μέρα ἐπεσκέφθηκα γιὰ τελευταία φορὰ τὸν ὀδοντοϊατρό μου. Τοῦ ἔδωσα τὰ 12 χιλιάρικα — ἐκείνη τὴ στιγμὴ μοῦ φάνηκε πὼς μοῦβγαζαν τριάντα δόντια μαζί — καὶ τοῦ εἶπα:

—Τὰ δικά μου χρυσᾶ μὴν τὰ βιάζεσε, γιατρέ... Πρὸς τὸ παρὸν θὰ μείνουν.

—Γιατί;

—Ἔ!... Ἴσως ἀργότερα νὰ τὰ φτιάξω κι' ἐγὼ ἀπὸ πλατίνη...

Ἀπὸ τότε ἄρχισα νὰ ἐκτιμῶ ἀπολύτως τοὺς φρόνιμους ἐκείνους κυρίους ποὺ κάθονται σοβαρὰ στὴν αἴθουσα τῶν ὀδοντιοϊατρείων καὶ δὲν πιάνουν κουβέντα μὲ κανένα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Δὲν τὸν ἄκουσε...

Ἕνας χωρικὸς παρουσιάζεται στὸ γιατρὸ ποὺ θεράπευε τὴν γυναίκα του.

— Ἔ, πῶς τὰ πᾶμε; τὸν ρωτᾶ αὐτός.

— Πῶς νὰ τὰ πᾶμε γιατρέ, πέθανε!

— Πέθανε; Καὶ ἔκαμε ὅ,τι τῆς εἶχα πῆ;

—Δεκαπέντε μέρες, συνέχεια.

— Αἰωνίως δὲν ἀκοῦν αὐτοὶ οἱ ἄρρωστοι. Καὶ ὅμως ἐνῶ τῆς εἶπα ὅτι θὰ συνεχίσῃ τὴν ἴδια θεραπεία ἐπὶ ἕνα μῆνα!

●

Μέτρα προνοίας

Ὁ ταξιδιώτης. — Περιττὸ νὰ μὲ ξυπνήστε αὔριο τὸ πρωΐ. Ξυπνῶ πάντα πρίν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Ὁ ξενοδόχος.—Τότε θὰ εἴχε τὴν καλωσύνη ὁ κύριος νὰ μοῦ ἐξοφλήσῃ ἀπὸ ἀπόψε τὸν λογαριασμό...

Ἐρωτικὲς ἐπιστολὲς

Ὁ Λίστ στὴ Μαρία ντ' Ἀγκοῦ

Ἡ καρδιά μου πλημμυρίζει ἀπὸ συγκίνηση κι' εὐτυχία! Δὲν καταλαβαίνω ποιὰ θεία μέθη, ποιὰ ἀτέλειωτη ἡδονὴ μὲ κατέχει, μὲ πυρπολεῖ ὁλόκληρο..

Μοῦ φαίνεται πὼς ποτὲ στὸ παρελθὸν δὲν ἀγάπησα, πὼς ποτὲ δὲν ἀγαπήθηκα.

Πές μου, σὲ τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ μυστηριώδης ἀνησυχία, αὐτὰ τὰ ἀπροσδιόριστα συναισθήματα, αὐτὰ τὰ θεῖα σκιρτήματα τοῦ ἔρωτος; Ὤ, ὅλ' αὐτὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ προέρχωνται ἀπὸ σένα, γυναῖκα, ἀδελφή, μητέρα—Μαρία!

Δὲν μπορεῖ νἆναι παρὰ μιὰ ἀγτῖνα ἀπὸ τὴν ψυχή σου! Ἕνα μυστικὸ δάκρυ ποὔπεσε πάνω μου, καὶ μὲ ἔκαμε ἀλλοιώτικο!

Θεέ μου! Λυπήσου μας καὶ μὴ μᾶς χωρίσῃς ποτὲ πιά! Μὰ τί λέω! Πῶς μπορῶ νὰ φαντασθῶ τέτοιο πρᾶγμα; Νὰ χωρίσωμε! Μὰ πῶς εἶναι δυνατόν; Αἰσθάνομαι τὰ σώματά μας, τὶς ψυχές μας, τὶς πνοές μας, ἕ ν α! Νὰ τὶς χωρίσωμε, εἶναι σὰ νὰ πεθάνωμε!

Μαρία!

Θέλω νὰ ξεγάσωμε τὸ παρελθόν! Νὰ τὸ σβύσωμε ἀπὸ τὰ μάτια μας κι' ἀπ' τὴν ψυχή μας. Θέλω νὰ μοῦ πῆς καὶ σύ: Φράντζ! Ἂς ξεγάσωμε! Ἂς σβύσωμε! Ἂς συχωρέσωμε ὅ,τι ὑπάργει ταπεινὸ καὶ κακὸ στὸ παρελθόν! Ἂς ἀνήκωμε μόνο ὁ ἕνας στὸν ἄλλο!

Κι' ἐκείνη τὴν ὥρα θὰ φύγωμε μακρυὰ ἀπὸ τὸν κόσμο, θὰ ζήσωμε, θ' ἀγαπηθοῦμε, καὶ θὰ πεθάνωμε μόνοι!

Ὀκτώβοης 1834

Μαρσεγιέζικες ἱστορίες

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟ

Ὁ Ὀνεζίμ βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια: ὁ νοικοκύρης του τοῦ ἔκαμε ἔξωση καὶ ὁ ἴδιος ἔχει τρεῖς μέρες νὰ φάγῃ. Καταφεύγει λοιπὸν σ' ἕνα πλανόδιο θηριοτροφεῖο, καὶ προσφέρεται νὰ κάμῃ κάθε δουλειά.

— Καλά! τοῦ λέει ὁ θηριοδαμαστής. Θὰ σοῦ δίνω εἴκοσι φράγκα τὴν ἡμέρα.

— Καὶ τί δουλειὰ θὰ κάνω;

— Εὔκολα πράγματα, λέει ὁ θηριοδαμαστής. Θὰ κάνῃς τό..λιοντάρι.

— Τὸ λιοντάρι; ρωτᾶ μὲ κατάπληξη ὁ Ὀνεζίμ.

— Τὸ λιοντάρι ποὺ μᾶς ψόφησε γθές. Θὰ σὲ ντύσω στὸ δέρμα του. Κι' ἐσύ, θὰ περπατᾷς στὰ τέσσερα καὶ θὰ μουγκρίζῃς.

— Σύμφωνος! ἀπαντᾶ ὁ Ὀνεζίμ.

Πράγματι, ἡ παράσταση ἀρχίζει καὶ τὸ λιοντάρι—ὁ Ὀνεζίμ δηλαδὴ—ἐμφανίζεται. Τὸ ἁπλοῖκὸ κοινὸ τοῦ κάνει θρυαμβευτικὴ ὑποδοχή.

— Τώρα, ἀπαγγέλλει ὁ θηριοδαμαστής, θὰ παραστῆτε σ' ἕναν ἀγῶνα μεταξὺ τοῦ λέοντος καὶ ἑνὸς πάνθηρος τῆς Βεγγάλης.

Στὰ λόγια αὐτά, ὁ Ὀνεζίμ ἀρχίζει νὰ τρέμῃ. Στὸ μεταξύ, ὁ θηριοδαμαστὴς ἀνοίγει τὴν πόρτα ἑνὸς κλωβοῦ, καὶ ἕνας τεράστιος πάνθηρ γυμάει ἔξω. Ὁ Ὀνεζίμ κλονίζεται. Ὁ πάνθηρ πλησιάζει. Ὁ Ὀνεζίμ κοντεύει νὰ πέσῃ χάμω. Ὁ πάνθηρ ἀνοίγει τὸ στόμα του, κι' Ὀνεζίμ σκέπτεται πὼς ἦρθε ἡ τελευταία του ὥρα. Ἔξαφνα, δὲν πιστεύει τ' αὐτί του: Ὁ πάνθηρας τοῦ λέει σιγανά:

— Τί τρέμεις, ρέ! Εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν παρέα! Τώρα ποὺ θὰ τελειώσωμε πᾶμε νὰ πιοῦμε κανένα κατοστάρι!

●

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΤΑΞΙΔΕΥΕΙ

—Τὸ βράδυ τῆς περασμένης Πέμπτης διηγεῖται ὁ Μάριος ταξίδεψα στὴ Λυών. Συνήντησα μάλιστα καὶ τὸν Ἐσκαρτεφίγκ, καὶ πήγαμε μαζὶ στὸ θέατρο...

— Πάψε τὶς σαγλαμάρες! ἀπαντᾶ ὁ Ὀλίβ. Τὸ βράδυ τῆς περασμένης Πέμπτης πέρασα τυγαῖα ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι σου κι' εἶδα ὡς στὴν κοεβρτοκάμαρά σου. Εἶδα μάλιστα πίσω ἀπὸ τὶς κουρτίνες δυὸ σκιὲς ἀγκαλιασμένες..

— Εἶσαι βέβαιος, ρωτᾶ ἀνήσυχος ὁ Μάριος, πὼς οἱ σκιὲς ἦσαν ἀγκαλιασμένες;

— Ὑπεροβέβαιος! λέει ὁ Ὀλίβ. Κι' εἶπα μέσα μου: «Ὁ Μάριος δὲ γάνει τὸν καιρό του μὲ τὴ γυναικούλα του...».

Κι' ὁ Μάριος κατακίτοινος:

— Ἄ, τώρα θυμοῦμαι. Τὴν Πέμπτη βράδυ ἤμουνα πράγματι ἐδῶ...

ΑΘΗΝΑ

Τὸ μεγάλο τραγοῦδι πρὶν ἀρχίσει τελειώνει.
Τὸ ταξίδι μὲ κράζει σὲ καινοργια Κολχίδα.
Πρὶν ἀκόμα βραδυάσει,— τί γλυκὰ ξημερώνει
σ' ἕναν τόπο καινούργιο, σ' ὅποια νἆναι πατρίδα.

●

Μὰ πρὶ φύγω στὰ ξένα,—ταξιδιάρη καημέ μου,
ἀπ' τὴν ἥσυχη μέρα παίρνω κάποιαν ἀχτίδα
καὶ τὴν κλείνω βαθειά μου,—φυλαχτὸ τοῦ πολέμου,
σ' ὅποια γύρω ἂν ξεσπάσῃ ψυχικὴ καταιγίδα.

●

Καὶ μισεύω! Μὰ πάντα μὲ μιὰ σκέψη διαβαίνω:
Πρὶν κατέβει τὸ βράδυ στὰ φωτόλουστα κρίνα
πὼς ξανὰ τραγουδώντας τὸ καράβι θὰ δένω
στὸ ξανθό σου ἀκρογιάλι, Πρώτη Ἀγάπη μου, Ἀθήνα!

Πάνος Γογκόπουλος

Τὰ σύνθετα τοῦ δικαστηρίου

Τὸ δίπορτο

Τοῦ κ. Δ. ΨΑΘΑ

—ΓΚΑΡΣΟΝ.

—Ἀμέσως.

—Ἕνα κατάλογο παρακαλῶ.

Ἦταν ἕνας κύριος πολὺ ἀξιοπρεπής. Πολὺ σοβαρός. Ξερακιανὸς ἐλαφρῶς, φρεσκοξυρισμένος, φρεσκοσιδερωμένος. Τὸ ὕφος του ἦταν ἐπιβλητικό.

—Ἄκουσε.

—Μάλιστα, κύριε.

—Ὀρντεβρ..

—Μάλιστα, κύριε.

Τοῦ ἔφερε ὄρντεβρ. Καὶ οὔζο. Ὕστερα:

Ἔφαγε. Ἤπιε. Ὕστερα ἐπῆρε τὸν κατάλογο στὰ χέρια του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ καὶ τὸν παράτησε:

—Γκαρσόν.

—Ἀμέσως, κύριε.

—Εἶναι καλὸ τὸ κοττόπουλό σου;

—Ναί.

—Καλό; Τὸ λὲς εἰλικρινῶς;

Τὸ γκαρσόνι σὲ μιὰ στιγμὴ εἰλικρινείας δὲν ἠμπόρεσε νὰ ψευσθῇ. Ἔσκυψε, λοιπόν, στὸ αὐτὶ τοῦ εὐγενοῦς πελάτου καὶ ἐψιθύρισε ἐμπιστευτικῶς:

—Δὲν εἶναι γιὰ σᾶς.

—Μερσί.

—Τίποτε ἄλλο;

—Τὰ μπαρμπούνια σου εἶναι καλά;

—Τῆς ὥρας, κύριε.

—Μπορῶ νὰ τὰ δῶ;

—Πῶς! Ἀμέσως.

Τοῦ ἔφερε ἀμέσως μέσα σ' ἕνα πιάτο κάτι μπαρμπούνια λαχταριστά. Ὁ εὐγενὴς πελάτης τὰ ἐκύτταξε, ἔδειξε τὴν ἱκανοποίησή του μὲ ἕνα ἐλαφρὸ μειδίαμα πρὸς τὸ γκαρσόνι καὶ τὸ διέταξε νὰ τηνανίσῃ δύο, τὰ μεγαλύτερα...

—Σύντομα ὅμως.

—Ἀμέσως, κύριε.

—Καὶ μπύρα.

—Μιὰ μπυρίτσα;

—Μποτίλλια. Δὲν ἔχεις;

—Πῶς, μάλιστα, ἀμέσως.

—Τί ἄλλο ἔχεις;

—Ἔχω ὀρτύκια, κύριε.

—Ὡραῖα. Ψῆσέ μου τέσσαρα.

—Στὴ σχάρα;

—Τὰ προτιμῶ.

Ἦλθαν τὰ ὀρτύκια, ροδοκόκκινα, ψημμένα, καὶ γέμισαν ἄρωμα ἡ ἀτμόσφαιρα. Τόσο ποὺ ἔσπασε ἡ μύτη τῶν ἄλλων πελατῶν καὶ ἕνας, μάλιστα, ποὺ ἔτρωγε φασουλάδα ἐχρεμέτισε χαρακτηριστικῶς. Ἀδιάφορος δι' ὅλα τὰ ζηλότυπα βλέμματα ὁ εὐγενὴς πελάτης ἕνα-ἕνα καθάρισε τὰ ὀρτύκια ἀπὸ τὸ πιάτο, ἀφοῦ τὰ διέβρεξε κανονικῶς μὲ τὸ περιεχόμενον τῆς μποτίλλιας. Κι' ὕστερα:

—Γκαρσόν.

—Ἀμέσως, κύριε.

—Τί ἄλλο θὰ φάω;

—Ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, κύριε!

—Ἄ! Ἔχεις ἀστακό..

—Ἀστακός, τέλος, κύριε.

—Τότε, φέρε μου λίγο πουρὲ καὶ λίγο ψητό..

—Ψητάκι;

—Ναί, λίγο ψητό, γιατὶ πεινῶ ἀκόμα. Καὶ μιὰ μποτίλλια μπύρα ἀκόμα.

—Ἀμέσως, κύριε...

Ἔφυγε τὸ γκαρσόνι. Καὶ ξαναγύρισε μὲ ἄλλο δίσκο, μὲ τὸ ψητάκι καὶ τὴν μποτίλλια. Ἥσυχα-ἥσυχα καὶ εὐγενέστατα ὁ κύριος τὸ καθάρισε καὶ αὐτὸ ὥς ποὺ νὰ πῇς τρία.

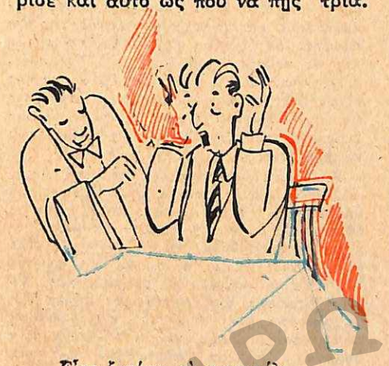

Εἶχε ξεγάσει τὸ πορτοφόλι του σπίτι.

Μωρὲ δρεξη, νὰ μὴ βασκαθῇ! Τὸν ἔβλεπε τὸ γκαρσόνι καὶ τὸν χαιρόταν. Λίγοι πελάτες ἦσαν τόσο εὐγενικοὶ καὶ τόσο καθὼς πρέπει. Παρήγγειλε καὶ τυρί. Παρήγγειλε καὶ τὸ φροῦτό του. Τὰ ἔφαγε κι' αὐτὰ ἥσυχα-ἥσυχα. Μόνο ποὺ ἡ κοιλίτσα του, φουσκώσασα πλέον ἐλαφρῶς, ἄρχισε, φαίνεται, νὰ τὸν παρενοχλῇ καὶ μὲ μιὰ διακριτικωτάτη κίνηση ἐχαλάρωσε ἐλαφρῶς τὴν ζώνη του. Ἔψαξε τὶς τσέπες του, δὲν εἶχε τσιγάρα. Ἕνα Παπαστράτου, παρακαλῶ. Ἐτσακίσθηκε τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ τὸ φέρῃ. Ἐκάπνισε, λοιπόν, καὶ τὸ τσιγάρο του κι' ὕστερα ἐφώναξε:

—Γκαρσόν!

—Ἀμέσως.

—Λογαριασμό.

—Μάλιστα, κύριε.

Ἔβγαλε τὸ γκαρσόνι ἀπὸ τὸ τσεπάκι τοῦ ἄσπρου σακκακιοῦ τὸ σημειωματάριο κι' ἐτράβηξε ἀπὸ τὸ αὐτί τὸ μολύβι.

—Εἴπαμε μπαρμπούνια τριάντα, ὀρτύκια τριανταπέντε, λίγο ψητὸ δεκαπέντε, δυὸ φιάλες μπύρα σαράντα, κτλ. κτλ. ὅλα ὁμοῦ δραχμὰς ἑκατὸ πενῆντα τέσσαρες καὶ ἑπτὰ μπουρμπουὰρ ἑκατὸν ἑξῆντα μία.

Μὲ κίνηση ράθυμη, ἔφερε ὁ εὐγενὴς κύριος τὸ χέρι στὸ πορτοφόλι καί...

—Στενοχωρέθηκε.

—Γιατί;

—Εἶχε ξεχάσει τὸ πορτοφόλι σπίτι. Ἀνησύχησα, κ. δικαστά, ἀλλὰ ὁ ἴδιος,μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν ταραχή, μοῦ λέει: Τώρα,βλέπω πὼς δὲν ἔχεις δουλειά· φώναξέ μου ἕνα ταξὶ νὰ πεταχτοῦμε ὥς τὸ σπίτι μου νὰ σὲ πληρώσω, διακόσες. Τὸ λέω στὸ ἀφεντικό, κι' εὐχαρίστως τρέχω, φέρνω ἕνα ταξί, μπαίνει μέσα ὁ κύριος, μπαίνω κι' ἐγώ,τραβᾶμε στὸ Κολωνάκι, δηλαδὴ μπροστὰ σὲ μιὰ πολυκατοικία. Περίμενε, μοῦ λέει, μιὰ στιγμὴ καὶ περιμένω μιὰ ὥρα. Ὅπου ἀπὸ δῶ ὁ κ. σωφέρ, ἄρχισε νὰ μοῦ ζητᾶ τὰ λεφτά του, καθόσον τὸ ταξὶ ἔγραψε 65 δραχμές! Κατεβαίνω, ἀνοίγω τὴν πόρτα, ρωτῶ τὸν θυρωρὸ ἕνας κύριος ἔτσι κι' ἔτσι, ἔφαγε, δὲν πλήρωσε.Γελᾶ ὁ θυρωρός. «Γιατὶ γελᾶς;» «Γιατὶ ἡ πολυκατοικία ἔχει καὶ ἄλλη ἔξοδο, φουκαρᾶ μου, σοῦ τὴν ἀμόλυσε!» Μάλιστα, κ.δικαστά μου, τὴν ἀμόλυσε. Γυρνάω πίσω στὸν σωφέρ, τοῦ τὰ λέω, ἁπλώνει μιὰ μούντζα τέτοια καὶ μοῦ λέει· «νὰ κορόϊδο, ἐγὼ μιὰ φορὰ ἀπὸ σένα θέλω τὰ λεφτά μου, ἐσὺ μ' ἐφώναξες...»

—Καὶ πιαστήκατε;

—Αὐτὸς μοῦ ἐπετέθηκε.

—Σ' ἐχτύπησε;

—Ὄχι, μ' ἔλεγε χαλβᾶ, πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν καταλάβω καὶ ὁπωσδήποτε ἐπέμενε νὰ πάρῃ ἀπὸ μένα τὰ λεφτά του.

Καλεῖται ὁ σωφέρ:

—Γιατὶ τὸν ἔβρισες;

—Ἀφοῦ ἦταν κορόϊδο..

—Δὲν φταίει αὐτός.

—Ἔπρεπε νὰ τὴν καταλάβῃ τὴν μηχανή, κ. πρόεδρε. Ὁ ἀπατεὼν τὴν ἔκανε ταράτσα μὲ τὴν ἡσυχία του, πῆρε καὶ τὸ ταξί, καθόσον τὸ εἶχε δίπορτο. Αὐτὸς δὲν εἶχε μυαλό. Ἐγὼ δὲν εἶμαι παθός. Αὐτὸς εἶναι παθός. Ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται νἆναι καὶ λιγουλάκι ξυπνός. Ἀμέ;

Τὸ δικαστήριο εὐρέθηκε σὲ δύσκολη θέση: Νὰ τιμωρήσῃ; Ἀπήλλαξε καὶ τοὺς δυό, ἀφοῦ συνέστησε στὸ γκαρσόνι νὰ ὑποβάλῃ μήνυση κατὰ τοῦ ἀγνώστου.Τὸ γκαρσόνι ἔφυγε μελαγχολικό. Ἀλλὰ μόλις ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ὁ σωφὲρ τὸ ἔπιασε ἀπὸ τὸν γιακᾶ:

—Ἐμένα θὰ μὲ πληρώσῃς, βρέ! Ἀκοῦς; Σοῦ τὴν τρίβω τὴν μούρη, ὄρνιο!

Καὶ πολλοί, βεβαιοῦν, φεῦ! ὅτι ἐπλήρωσε, ἐλπίζοντας πάντοτε ὅτι θὰ βρῇ τὸν εὐγενῆ πελάτη νὰ τοῦ πάρῃ τὰ λεφτά...

Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο πόλεμος κάτω από τη θάλασσα

Δραματική περιπέτεια άγγλικοῦ ὑποβρυχίου

ΗΑΚΟΛΟΥΘΗ δραματική περιπέτεια ἑνὸς ἀγγλικοῦ ὑποβρυχίου, ποὺ ἐξιστορεῖται στὰ τελευταῖα ξένα φύλλα, ἀποκαλύπτει παραστατικώτατα ὅχι μόνο τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο καταδιώκονται τὰ τρομερὰ αὐτὰ καὶ ἐπικίνδυνα πλοῖα, ἀλλὰ καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ διαρκῶς ἀντιμετωπίζουν τὰ ἴδια ἀπὸ τὰ ἐχθρικὰ πολεμικά.

— ✠ —

Τὸ ἀγγλικὸ ὑποβρύχιο, ὅπως λέγουν τὰ ξένα φύλλα, εἶχε ἀναλάβει μιὰ ἐπικίνδυνη ἀποστολὴ στὴν Βόρειο γερμανικὴ θάλασσα. Τὴν νύχτα ἐκτελοῦσε τὴν περιπολία του, καὶ τοποθετοῦσε νάρκες στὰ γερμανικὰ παράλια, καὶ τὴν ἡμέρα καταδύόταν στὸν βυθό, γιὰ ν' ἀποφύγει τὰ ἐχθρικὰ πολεμικά.

Μιὰ μέρα εἶχε καταδυθῆ στὸ βυθὸ καὶ περίμενε τὴν νύχτα νὰ συνεχίση τὸ ἔργο του. Ξαφνικὰ στὶς ὀχτὼ τὸ πρωΐ τὸ πλήρωμά του, ἄκουσε μιὰ τρομερὴ ἔκρηξη κοντὰ στὸ σκάφος. Ἦταν φανερὸ πὼς τὸ ὑποβρύχιο εἶχεν ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ καὶ τὰ πλοῖα ποὺ ἔσπευσαν σὲ καταδίωξή του, ἄρχισαν νὰ τοῦ ρίχνουν τὶς τρομερὲς βόμβες βυθοῦ. Οἱ βόμβες αὐτὲς ἐκρήγνυνται στὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καὶ προκαλοῦν μιὰ τόσο τρομερὴ πίεση τοῦ ὕδατος, ὥστε τὰ ὑποβρύχια ποὺ βρίσκονται στὴν περιοχὴ ἐκείνη ὑφίστανται μεγάλες ζημίες. Συνήθως καταστρέφονται τὰ μοτὲρ τοῦ ὑποβρυχίου, καὶ τὸ πλοῖο μένει καθισμένο διὰ παντὸς στὸ βυθό...

Μόλις λοιπὸν ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀγγλικοῦ ὑποβρυχίου ἄκουσε τὴν ἔκρηξη, σκέφτηκε νὰ πληροφορηθῆ τί συνέβαινε καὶ διέταξε νὰ ἐκκενωθῆ μιὰ δεξαμενὴ καταδύσεως, οὕτως ὥστε τὸ ὑποβρύχιο ν' ἀνέλθη τόσο, ὅσο χρειαζόταν γιὰ νὰ βγῆ στὴν ἐπιφάνεια τὸ περισκόπιό του. Ὅταν ὅμως ὁ κυβερνήτης, ἔσπευσε στὸ περισκόπιο, ἄκουσε μιὰ ἄλλη ἔκρηξη, πιὸ κοντὰ στὸ σκάφος του, αὐτὴ τὴ φορά. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς τὸ ὑποβρύχιο κατεδιώκετο ἀπὸ μοῖρα ἀντιτορπιλλικῶν. Μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ τὸ ἀπειλοῦσε, μονάχα μιὰ μικρὴ ἐλπίδα σωτηρίας ὑπῆρχε: Νὰ παραμείνη τὸ σκάφος ἀκίνητο στὸν βυθό, ὥστε νὰ χάσουν τὰ ἴχνη του τὰ πολεμικὰ ποὺ τὸ κατεδίωκαν. Αὐτὸ καὶ ἔγινε. Τὸ ὑποβρύχιο κατεδύθη βιαστικὰ στὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καὶ σταμάτησε τὶς μηχανές του, ὥστε ὁ θόρυβός των νὰ μὴν τὸ προδίδη. Οἱ ἄνδρες του διετάχθησαν νὰ μείνουν ἐλαφρωμένοι καὶ νὰ μιλοῦν ὅσο τὸ δυνατὸ λιγώτερο, ὥστε νὰ γίνεται οἰκονομία στὸ ὀξυγόνο ποὺ ἀνέπνεαν.

Τὶς βοὴ πωῖτες ἐκρήξεις ἐπηκολούθησαν ἄλλες ἔξη στὸ διάστημα μιᾶς ὥρας. Τὸ πλήρωμα τοῦ ὑποβρυγίου παρακολουθοῦσε μὲ σφιγμένη τὴν ψυχὴ τὶς ἐκρήξεις καὶ τὸν ρόγχο τῶν μηχανῶν τῶν ἐχθρικῶν πλοίων ποὺ ἀναζητοῦσαν τὸ ὑποβρύχιο, ψάχνοντας τὸν πυθμένα, μὲ τοὺς εἰδικοὺς ἠλεκτρικοὺς προβολεῖς ποὺ φωτίζουν σὲ μεγάλο βάθος καὶ ἀκτῖνα τὸν θαλάσσιο βυθὸ καὶ ἐπιτρέπουν στὰ πλοῖα ἐπιφανείας νὰ βλέπουν τί βρίσκεται στὸν πυθμένα. Ἄκουε τὸ ὁρσιμο τῶν γαλυβδίνων δικτύων, ποὺ ρίπτουν τὰ καταδιωκτικὰ γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἂν ὑπάρχη ὑποβρύχιο ὑπὸ τὴν θάλασσα καθὼς καὶ τὶς εἰδικὲς ἀκουστικὲς βολίδες ποὺ βυθίζουν μὲ εἰδικὰ σύρματα καὶ οἱ ὁποῖες προδίδουν τὴν θέση τοῦ ὑποβρυχίου, μὲ τὸν ἦχο ποὺ δημιουργοῦν ὅταν προσκρούσουν πάνω στὸν μεταλλικὸ θώρακά του.

Ὡστόσο ὁ βομβαρδισμὸς τοῦ ὑποβρυχίου γινόταν ἐντονώτερος ἀντὶ νὰ καταπαύη. Κάθε δυὸ λεπτὰ ἀκουόταν τώρα καὶ μιὰ ἔκρηξη. Αὐτὸς ὁ τρομερὸς καταιγισμὸς διήρκεσε μιὰ ὁλόκληρη ὥρα ἀκόμη. Ἔπειτα ἔπαυσε. Ἀκουόταν ὅμως πάντα ὁ ρόγχος τῶν μηχανῶν τῶν πολεμικῶν ποὺ περιπολοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια. Τὸ ὑποβρύχιο ἐξακολουθοῦσε νὰ μένη ἀκίνητο.

Οἱ ὧρες ἐφαίνοντο αἰῶνες γιὰ τὸ πλήρωμά του ποὺ ἦταν κλεισμένο μέσα στὴν μεταλλική του φυλακὴ στὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Τὸ ὀξυγόνο ἄρχισε νὰ λιγοστεύη καὶ οἱ ναῦτες ἀνέπνεαν μὲ δυσκολία. Συγχρόνως ἡ τρομερὴ ἀμφιβολία μήπως εἶχαν καταστραφῆ οἱ μηχανὲς ἀναδύσεως, καὶ ἡ ἀτελείωτη ἀκινησία εἶχαν κουράσει καὶ ἐξαντλήσει τοὺς ἄνδρες τοῦ πληρώματος.

Ξαφνικὰ στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ἄκουσαν κάποιο κρότο στὸν θώρακα τοῦ ὑποβρυγίου. Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ ἀκουστικὴ βολίδα μὲ τὴν ὁποίαν τὰ καταδιωκτικὰ ἀναζητοῦσαν τὸ ὑποβρύχιο εἶχε προσκρούσει πάνω σ' αὐτό. Ἡ ἀγωνία τοῦ τρόμου κατέλαβε τὸ πλήρωμα. Τὸ ἕνα γτύπημα διεδεγόταν τὸ ἄλλο. Ἐμοιαζε σὰν ἕνα τραγικὸ σφυροκόπημα πάνω στοὺς τοίγους τῆς μεταλλικῆς των φυλακῆς. Ἔπειτα ἀκούστηκε μιὰ νέα τρομερὴ ἔκρηξη. Τὸ ὑποβρύγιο συγκλονίστηκε. Οἱ ναῦτες πινάγτηκαν ἀπὸ τὰ κρεββάτια των, κι' ὅσοι βοισκόταν ὄρθιοι, ἔχασαν τὴν ἰσορροπία τους κι' ἔπεσαν κάτω. Συγχρόνως τὰ φῶτα τοῦ ὑποβρυγίου ἔσβυσαν καὶ μέσα στὸ ἀπαίσιο σκοτάδι ἀκούστηκε ὁ θόρυβος συντριβομένων ἀντικειμένων. Μιὰ σιωπή, σιωπὴ τρόμου καὶ ἀγωνίας βασίλεψε, διακοπτομένη μόνο ἀπὸ τὸν θόρυβο τοῦ νεροῦ ποὺ εἰσωρμοῦσε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ διαμερίσματα τοῦ ὑποβρυγίου καὶ ἀπὸ τὸ σφύριγμα τοῦ πεπιεσμένου ἀέρα ποὺ διέφευγε ἀπὸ τοὺς σωλῆνες ἀναδύσεως.

Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ βόμβα εἶχε γτυπήσει ἐπικίνδυνα τὸ ὑποβρύγιο. Ὁ κίνδυνος ἦταν τρομερός. Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἔχασαν ὡστόσο τὸ θάρρος τους. Ἀναψαν ἀμέσως τοὺς ἠλεκτρικοὺς φανοὺς τῆς τσέπης καὶ διεπίστωσαν τὴν ἔκταση τῆς καταστροφῆς. Ἡ βλάβη ἦταν μεγάλη. Τὸ μοτὲρ καὶ δυὸ μηχανὲς κινήσεως τοῦ ὑποβρυγίου εἶχαν καταστραφῆ. Ἀπὸ δώδεκα ὀπὲς εἰσωμοῦσε τὸ νερό. Οἱ ναῦτες ἔκλεισαν τὰ στεγανὰ τοῦ σκάφους, ὥστε ν' ἀποφύγουν τὸ πλημμύρισμά του. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε γίνη ἀποπνικτική. Τὸ ὀξυγόνο εἶχε ἐξαντληθῆ καὶ τὸ πλήρωμα ἄρχισε νὰ παλαίη μὲ τὸ θάνατο. Ὁ ὕπαρχος μοίρασε στοὺς ἄνδρες σοκολάτες καὶ ἕνας ἄλλος ἀξιωματικὸς προσπαθοῦσε μὲ λίγες παστίλλιες μέντης νὰ τοὺς σβύση τὴν δίψα τους.

Ἡ σωτηρία ἦταν σγεδὸν ἀδύνατη. Τότε ὁ Κυβερνήτης διατηρῶντας ὅλο τὸ θάρρος καὶ τὴν ψυχραιμία του πρότεινε μιὰ ἀπελπιστικὴ προσπάθεια. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο θὰ ἔπεφτε ἡ νύχτα. Θὰ ἐπιχειροῦσαν λοιπὸν ν' ἀνέλθουν στὴν ἐπιφάνεια μὲ τὸ ἀκρωτηριασμένο ὑποβρύχιο. Ἂν τὸ κατώρθωναν, θὰ ἐπεπίθεντο ἐναντίων τῶν γερμανικῶν πλοίων καὶ θὰ πέθαιναν τοὐλάχιστο ἡρωϊκά. Ὅταν θὰ ἐξηντλοῦντο τὰ πολεμεφόδιά των, θ' ἀνατίναζαν τὸ σκάφος στὸν ἀέρα.

Ὅλοι δέχτηκαν τὴν πρόταση μὲ ζητωκραυγὲς καὶ ἄρχισαν νὰ ἑτοιμάζωνται γιὰ τὴν ἀνάδυση. Τοποθέτησαν τὶς τορπίλλες μέσα στοὺς τορπιλοθλητικοὺς σωλῆνες, ἑτοίμασαν τὰ τηλεβόλα καὶ μάζεψαν τὶς ἐκρηκτικὲς ὕλες γιὰ τὴν ἀνατίναξη τοῦ σκάφους. Εὐτυχῶς ὁ μηχανισμὸς ἐκκενώσεως τῶν δεξαμενῶν καταδύσεως λειτουργοῦσε κι' ἔτσι τὸ ὑποβρύγιο ἄρχισε ν' ἀνεβαίνη σιγὰ-σιγά. Ὡς τόσο, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν ναυτῶν δὲν εἶχε κατορθωθῆ νὰ φράξουν τὶς ὀπὲς τῶν σωλήνων τοῦ πεπιεσμένου ἀέρα ποὺ χρησιμοποιεῖ τὸ ὑποβρύχιο γιὰ ν' ἀναδυθῆ στὴν ἐπιφάνεια. Ἔτσι τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σκάφους εἶχε γιομίση ἀπὸ πεπιεσμένο ἀέρα. Ἡ ἀτμοσφαιρικὴ πίεση μέσα στὸ ὑποβρύχιο ἦταν τρομερή. Ὅταν λοιπὸν τὸ ὑποβρύχιο ἔφτασε στὴν ἐπιφάνεια, ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος, μόλις ἄνοινε ἡ θύρα τοῦ πυργίσκου, ὁ κυβερνήτης ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτὸν καὶ ποὺ ἦταν πολὺ μικροκαμωμένος ἄνθρωπος νὰ ἐκτιναγθῆ στὸν ἀέρα σὰν βλῆμα! Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, πρίν ἀνοιγθῆ ὁ πυργίσκος, ὁ κυβερνήτης κάλεσε ἕναν σημαιοφόρο ποὺ ζύγιζε 90 κιλὰ καὶ τὸν ἔβαλε νὰ τὸν κρατᾶ ἀπὸ τὰ πόδια. Ἔτσι κατώρθωσε ν' ἀνοίξη τὴ θύρα τοῦ πυργίσκου χωρὶς νὰ βρεθῆ στὸν ἀέρα ὁ κυβερνήτης. Ὡς τόσο ὁ ἀέρας τοῦ ἐνήρπασε τὰ κιάλια του ,ποὺ εἶχε κρεμάσει στὸ στῆθός του!

Τὰ γερμανικὰ πλοῖα, βέβαια πὼς εἶχαν βυθίσει τὸ ἀγγλικὸ ὑποβρύγιο, εἶχαν ἀπομακρυνθῆ. Τὸ ὑποβρύγιο κατώρθωσε μὲ πολλοὺς κόπους καὶ προσπάθειες ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὰ ἐγθρικὰ ὕδατα καὶ νὰ ζητήση μὲ τὸν ἀσύρματό του βοήθεια. Ἀγγλικὰ καταδρομικὰ ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν του καὶ τὸ ἐρουμούλκησαν, ἀφοῦ πρῶτα ἀπέκρουσαν μιὰν ἐπίθεση γερμανικῶν ἀεροπλάνων, ποὺ ἀντελήφθησαν τὴν παρουσία τοῦ ὑποβρυγίου ἀπὸ τὸ σῆμα κινδύνου ποὺ εἶχε ἐκπέμψει.

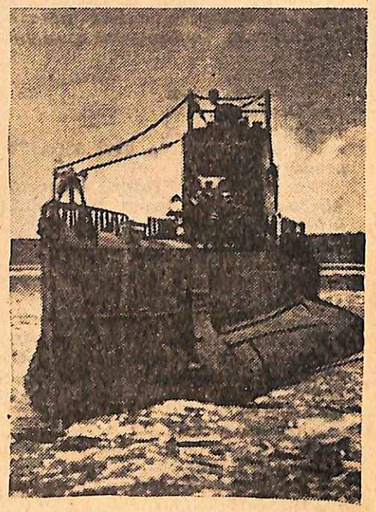

Ἕνα ὑποβρύχιο τὴν ὥρα ποὺ πλέει στὴν ἐπιφάνεια.

ΣΥΛΒΙΟΥ

Οἱ κωμωδίες τῶν συνοικισμῶν

Ἡ Προφυρία, ἡ κόρη της καὶ ὁ γαμπρός της, ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε στὸ Μαροῦσι, στὴν κουμπάρα τους τὴν Μαγδαληνή, ποὺ τοὺς εἶχε προσκαλέσει οἰκογενειακῶς.

—Μᾶς τῶπε ἡ κακομοίρα τόσες φορές, μὲ τὴν καρδιά τση. Εἶναι ντροπῆς νὰ μὴν πᾶμε. Ἀφοῦ τσὴ τό ταξα πιά, θὰ πᾶμε ἀπ' τὸ πρωΐ. Ἔλα καὶ σὺ κόρη μου, νὰ ξεσκάσης κομμάτι. Μὲ τὸ γκάστρι σου πιά, ἠσφαλίστηκες σὰν τὴν καλογρηά.

—Νὰ πάρωμε μαζί μας τίποτα φαγώσιμα;

—Ναί, ναί, πᾶρε καμπόσα σῦκα φουρνιστὰ γιὰ τὰ παιδιά τση καὶ τζίτζιφα, ἀπὸ κεῖνα ποὺ μᾶς ἤφερε ὁ Δημητράκης. Μὲ ἄδεια χέρια δὲν μ' ἀρέσει νὰ πάω οὔτε στὸ βασιλικὸ σαράϊ.

Ἡ Σουλτάνα ἔκανε πακέτο τὰ τζίτζιφα καὶ τὰ σῦκα καὶ πῆραν τὸ λεωφορεῖο.

Ὅλη τὴν ὥρα ἡ Προφυρία ρωτοῦσε τὴν κόρη της κρυφά:

—Μπᾶς καὶ σὲ τραντανίζει τὸ ὄμνιμπους, Σουλτάνα; Γιατὶ δὲν κάνει ποὺ εἶσαι κι' ὀχτὼ μηνῶ, παιδάκι μου.

—Ἔγνοια σου, καλέ, δὲν μὲ πειράζει.

Μπήκανε στὸ λεωφορεῖο τῆς Κηφισιᾶς.

—Ὁμορφα ποῦν' ἑτοῦτα, εἶπεν ἡ Προφυρία. Κάθεσαι καὶ χουζουρεύεις, ὄχι σὰν ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἔχουνε στὸ Βύρωνα ποῦναι σὰν ἀραμπάδες τῶ φροκάλω.

Ὁ σωφὲρ ἔβαλε δρόμο κι' ἔτρεχε στὴν μεγάλη λεωφόρο γιὰ νὰ προσπεράση ἕναν ἄλλον.

Ἡ Προφυρία ἀγρίεψε:

—Καλὲ παλληκάρι μου, σιγὰ κι' ἔχω μιὰ ἔγκυος μέσα. Νὰ μὴ πάθωμε καμμιὰ δουλειά. Θέ μου φύλαξε.

Ἐκεῖνος δὲν ἀπήντησε, παρὰ σιγομιλοῦσε γελαστὸς σέ μιὰ μικρὴ ποῦχε πλάϊ του.

Ἕνας τραντανμὸς ἔγινε. Ἡ Προφυρία πετάχτηκε ἐπάνω:

—Παναγιά μου! Καλέ, δὲ μοῦ λές, κόρτε θὰ κάνης μὲ τὴ γιαβουκλοῦ σου, γιὰ θὰ μᾶς πᾶς στὴ δουλειά μας;

Ὁ σωφὲρ τὴ στραβοκύτταξε:

—Κυρά μου, λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω;! Τσσς!

Ὁ Δημητράκης κι' ἡ Σουλτάνα εἶπαν:

—Μὴν τὰ βάζης μ' αὐτούς, μαμά. Ἄφισέ τονε, μιὰ φορὰ θὰ φτάσωμε.

—Τί λέτε, καλέ; Εἴσαστε μὲ τὰ καλά σας; Θέτε νὰ μᾶς κουτουλήση σὲ κανένα δέντρο νὰ γίνωμε κομμάτια γιὰ νὰ κάνη γλύκες στὴν ὡραία νταρντανὲ αὐτὸς ὁ μοῦργος;!

—Σῶπα, μαμά, θὰ γίνωμε ρεζίλι!

Ὁ σωφὲρ ἄρχισε πάλι νὰ τρέχη.

—Ἤβοί! Ἀπ' τὸ Θεὸ νὰ τῶβρης! Θὰ μοῦ σπάσης, μωρέ, τὴ χολή μου! Καμμιὰ ἀπάντηση.

Σὰν ἔφτασαν στὴν πλατεῖα τοῦ Μαρουσιοῦ, ἡ Προφυρία κατέβηκε ἱδρωμένη, κούνησε τὸ χέρι της καὶ φώναξε:

—Ἔγνοια σου, μωρέ, ποῦ θὰ μοῦ τὰ πᾶς! Θὰ σὲ τύχω καμμιὰ μέρα

—Ἄχ! σὰν τὸ καλό!... φώναξε ἡ Προφυρία.

κοντὰ σὲ καρακόλι καὶ σὲ σιάνω, βρωμιάρη, γλύτση!

Πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὸ σπίτι τῆς κουμπάρας Μαγδαληνῆς. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο στάθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα χωριάτικο σπιτάκι, γεμᾶτο ἀνθισμένα δειλινά. Ἡ Μαγδαληνὴ τοὺς εἶδε ἀπὸ μέσα κι' ἔτρεξε:

—Καλῶς τσοι! Καλῶς ὁρίστε! Ἀργήσατε κι' ἤλεγα τοῦ Πανανοῦ πὼς δὲ θάρθετε. Κι' ἐγὼ ἡ κακομοῖρα σᾶς τηγάνισα κεφτέδες. Ἐλᾶτε, κοπιάστε! Παιδιά, ἡ κουμπάρα Προφυρία ἦρθε, ἐλᾶτε νὰ σᾶς δῆ!

Ἡ αὐλὴ γέμισε μωρά. Ὀχτὼ παιδιὰ ἀπὸ δεκατεσσάρω ὡς τριῶ χρονῶ, τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. Ὅλα τρέξανε νὰ φιλήσουνε τὸ χέρι τῆς Προφυρίας, νὰ περιποιηθοῦνε τὴ Σουλτάνα, νὰ φιλέψουνε μὲ ζαχαρωτὰ τὸ Δημητράκη.

—Σᾶς ἤφερα συκαλάκια καὶ τζίτζιφα, εἶπεν ἡ Προφυρία.

Ἕνα μονοφῶνι καὶ χοροπηδητὸ ξεσήκωσε τὸ σπίτι:

—Τζίτζιφα! Θέ με τζίτζιφα!

Πρὶν ἀνοίξη τὸ χαρτί, τὸ πακέτο ἔγινε ἀνάρπαστο ἀπὸ τὸ μεγάλο, ἔτρεξαν δὲ κατόπι του ὅλα τ' ἄλλα παιδιὰ μὲ φωνὲς καὶ τσιρίσματα.

Σὲ λίγο ἄρχισε μιὰ ὁμηρικὴ μάχη, ἕνας ὀδυρμὸς γιὰ τὰ τζίτζιφα, ποὺ εἶδαν κι' ἔπαθαν νὰ τὰ μερώσουν.

—Σὰ ξανάρθη ἡ κουμπάρα, θὰ σᾶς φέρη πάλι. Σωπᾶστε διαόλοι! φώναξεν ἡ Μαγδαληνή.

Ὁ Πανανὸς χάϊδευε τὸ ἕνα, φιλοῦσε τὸ ἄλλο γιὰ νὰ τὰ κάνη νὰ ἡσυχάσουν.

—Τὰ παιδιά, εἶναι παιδεμός! εἶπεν ἡ Προφυρία ἐκνευρισμένη. Ἐγὼ ποτὲς δὲν ἤθελα πολλὰ παιδιά. Μιὰ κόρη ἤκανα, μοῦ φτάνει.

—Σὰν τὰ στέλνει ὁ Θεός, Προφυρία μου, τί νὰ γίνη; εἶπεν ὁ κουμπάρος.

—Καλὲ ἄστα! Τὰ θέτε καὶ τὰ τραβᾶτε!

Τὸ βράδυ ἡ Προφυρία ἔφυγε μὲ πονοκέφαλο.

—Πᾶμε, Μαγδαληνή μου, γιατὶ εἶναι ἀργὰ καὶ καθούμαστε καὶ μακρυά. Ἔχομε νὰ πάρωμε δυὸ ὄμνιμπους.

—Στὸ καλό, μὲ τὸ καλὸ νὰ μᾶς ξανάρθετε!

—Τώρα εἶναι ἡ σειρά σας, εἶπεν εὐγενικὰ ἡ Σουλτάνα. Θὰ σᾶς περιμένωμε μιὰ Κυριακὴ μὲ τὸν σύζυγο.

—Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε.

Εὐθὺς τὴν ἄλλη Κυριακὴ μάζεψαν ὅλα τὰ μωά τους καὶ κατέβηκαν στὴν Ἀθήνα, τράβηξαν δὲ γιὰ τὸ Βύρωνα.

Ἡ Προφυρία ἄκουσε τὸ τιλεφωνοῦρι στὴν αὐλὴ καὶ πετάχτηκε ἔξω.

—Ἄχου, Σουλτάνα μου, μαῦρο σύννεφο! Καλὲ τί ἤτανε νὰ τήνε καλέσης! Ἤρθε μὲ ὀβλᾶ τση τὰ παιδιά. Δέκα νομάτοι καλέ! Μὲ τί θὰ τσὴ ταΐσωμε;

Ἔτρεξε στὴν πόρτα, χαμογέλασε, ἄνοιξε τὴν ἀγκαλιά της:

—Ἄχ! σὰν τὸ καλό! Καὶ ξεπετοῦσε τὸ μάτι μου ἀπ' τὸ πρωΐ. Εἶπα στὴν κόρη μου, μουσαφίρης θάρθη.

—Μουσαφίρηδες, κουμπάρα μου, εἶπεν ὁ Πανανός.

—Καλὲ νὰ μὴ μᾶς τὸ μηνύσης ἀπὸ βραδὺς νὰ σοῦ κάνω σουτζουκάκια καὶ φιδὲ Σμυρνέϊκο! Ἤβοί, τώρα, θὰ σᾶς περάσω μὲ κανένα πιλάφι καὶ χόρτα.

Ἡ Μαγδαληνὴ γέλασε μὲ καλωσύνη.

—Δὲν πειράζει, κουμπάρα. Φτάνει ποὺ ἔχεις τὴν εὐχαρίστηση.

Ὅσην ὥρα μιλοῦσαν οἱ μεγάλοι, τὰ μικρὰ σκαρφάλωσαν στὶς σκάλες, στὰ δέντρα, στὴν κληματαριά, δὲν ἄφηκαν τίποτα στὴ θέση του.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 14)

«Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα» τοῦ Ε. Ροΐδη

Ἡ φήμη ὅτι ἕνας Πάπας ὑπῆρξε γυναῖκα. — Πῶς ἀπὸ αὐτὴν ὁ Ροΐδης ἔγραψε τὸ βιβλίο του. — Ὁ Ροΐδης ὡς περίεργος κοσμικὸς τύπος. — Εἶναι ἱστορικῶς ἀκριβὴς ἡ βάση τοῦ βιβλίου; — Ἡ ὑπόθεση καὶ ἡ πλοκή του. — Ἡ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία τοῦ βιβλίου. — Ἡ ἀποκήρυξη καὶ ὁ ἀφορισμὸς τοῦ Ροΐδη.

Ἀνάμεσα στὰ πολύκροτα νεοελληνικὰ βιβλία ἐξαιρετικὴ θέση ἔχει «Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα» τοῦ Ἐμμανουὴλ Ροΐδη. Ἐδῶ καὶ 70 χρόνια αὐτὸ τὸ βιβλίο ἀναστάτωσε τὴν Ἑλλάδα, μὰ ἔγινε γνωστὸ καὶ περίφημο καὶ στὸ ἐξωτερικό. Ἐγιναν μάλιστα καὶ Ἀγγλικὲς καὶ Γαλλικὲς μεταφράσεις του, ποὺ ἐκυκλοφόρησαν εὐρύτατα.

Ἡ μεγάλη φασαρία καὶ τὸ σκάνδαλο γύρω σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο εἶχαν πρὸ πάντων ἀφορμὲς θρησκευτικές. Τὸ βιβλίο ἦταν ἀσεβέστατο καὶ καταραμένο γιὰ τοὺς Καθολικούς. Παρουσίαζεν ὅτι ἕνας Πάπας τῆς Ρώμης ἦταν... γυναῖκα!

Εἶναι περίεργο πῶς ἀνάμεσα στὸν λαὸ τῆς Ἰταλίας κυκλοφορεῖ—κανεὶς δὲν ξέρει ἀπὸ πότε,—μιὰ φήμη: ὅτι ἕνας Πάπας καὶ πιὸ συγκεκριμένα ὁ Ἰωάννης ὁ Ε' ἦταν γυναῖκα. Ἡ περίεργη αὐτὴ παράδοση ἔχει πολλὲς παραλλαγὲς καὶ κυκλοφορεῖ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα εὐρύτατα. Ὡστόσο οἱ Καθολικοὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ διηγηθοῦν τὴν περίεργη αὐτὴ ἱστορία σὲ βιβλίο.

Ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, βρέθηκε μικρὸ παιδὶ στὴν Ἰταλία, ἄκουσε τὴν παράδοξη αὐτὴ ἱστορία καὶ ἀργότερα, ποὺ γύρισε στὴν Ἑλλάδα, τὴν ἔγραψε σὲ βιβλίο ποὺ τὸ τύπωσε τὸ 1866. Στὴν ἱστορία ὅμως ἔβαλε καὶ πολὺ ἀλάτι...

— ⊞ —

Ἦταν ἕνας περίεργος τύπος ὁ Ροΐδης. Ἄνθρωπος πολιτισμένος, μὲ λεπτὰ γοῦστα, μὰ ἰδιότροπος, πεισματάρης καὶ καυγατζῆς.

Γεννήθηκε τὸ 1835 στὴν Σύρο καὶ σὲ ἡλικία 6 χρονῶν, τὸ 1841, βρέθηκε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν Γένοβα τῆς Ἰταλίας. Ἐκεῖ ἄρχισε τὶς σπουδές του. Σὲ ἡλικία 14 χρονῶν ξαναγύρισε στὴν Σύρο, ὅπου ἐτελείωσε τὸ Γυμνάσιο. Ἔπειτα, τὸ 1855, σὲ ἡλικία 20 χρονῶν, ἔφυγε γιὰ τὴν Γερμανία. Ἐφοίτησε στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Βερολίνου, μὰ ἄφισε τὶς σπουδές του στὴ μέση καὶ τὸ 1857 ἐπῆγε στὴν Ρουμανία. Ἔπειτα ἐπῆγε καὶ στὴν Αἴγυπτο γιὰ λίγο καιρό...

Ἀπὸ τὸ 1860 ὅμως ἐμφανίζεται ὁ Ροΐδης στὴν Ἀθήνα. Ξαναφεύγει κι' ἀπὸ τὸ 1863 ἐγκαθίσταται ὁριστικὰ στὴν Ἀθήνα. Γίνεται δημοσιογράφος καὶ συνεργάζεται στὴν ἐφημερίδα «Αὐγή». Ἦταν τότε 28 χρονῶν καὶ τελείως ἄγνωστος.

Ὡστόσο γρήγορα ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία τὸν ἐπρόσεξε. Γιατὶ ἦταν περίεργος κοινωνικὸς καὶ κοσμικὸς τύπος. Εἶχεν ἀοκετὴ οἰκογενειακὴ περιουσία κι' ἔκανε ἰδιοτροπίες κι' ἐπιδείξεις. Ἔζοῦσε καλά, ἐγλεντοῦσε, κατεγίνετο στὴν ἱππασία, στὴν ξιφομαχία, στὸ κόρτε μὲ ὡραῖες κυρίες... Μὰ ἀγαποῦσε καὶ τὰ σπάνια βιβλία, τὴν μελέτη, τὴν συζήτηση καὶ τοὺς καυγάδες..

Ὅταν ἄρχισεν ὁ Ροΐδης νὰ γίνεται γνωστός, ξαφνικὰ πέταξε τὴν βόμβα! Σὲ ἡλικία μόλις 31 χρονῶν, τὸ 1866, ἐξέδωκε σὲ βιβλίο τὴν «Πάπισσα Ἰωάννα». Τὸ σκάνδαλο ἦταν μεγάλο! Μὰ καὶ τὸ βιβλίο, ἕνα μυθιστόρημα σατυρικὸ καὶ γιουμοριστικό, ἄρεσε. Καὶ ὁ Ροΐδης ἀμέσως ἔγινε διάσημος στὴν Ἑλλάδα καὶ σ' ὅλον τὸν Καθολικὸ κόσμο!

Μὰ ἂς ἰδοῦμε μὲ λίγες γενικὲς γραμμὲς τὸ περίφημο αὐτὸ τὸ βιβλίο.

Ὁ Ἐμ. Ροΐδης στὴν εἰσαγωγὴ θέλει ν' ἀποδείξη πῶς ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» εἶναι πραγματικὸ ἱστορικὸ πρόσωπο καὶ πῶς ἀληθινὰ μιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα, γυναῖκα διεφθαρμένη, ἐκάθησε στὸν παπικὸ θρόνο τῆς Ρώμης. Βέβαια αὐτὸ οἱ ἱστορικοὶ τὸ θεωροῦν ὡς μῦθο. Μὰ ὁ Ροΐδης ἀκολούθησε τὶς προφορικὲς παραδόσεις, ποὺ ἄκουσε στὴν Ἰταλία, καὶ τὶς ἐσυμπλήρωσε μὲ τὰ σχετικὰ παραγεμίσματα...

Τὸ σατυρικὸ μυθιστόρημα τοῦ Ροΐδη εἶναι γραμμένο σὲ καθαρεύουσα, μὲ μεγάλες φράσεις καὶ κουραστικὲς ἐκφράσεις. Ὡστόσο ἔχει πολὺ πνεῦμα καὶ σα-

Ο ΡΟΪΔΗΣ

τυρίζει, ὄχι μόνο τὴν μεσαιωνικὴ ἐποχή, μὰ καὶ τὴν δική του.

Ἐνῶ «Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα» εἶναι στὴ βάση της ἕνα ἱστορικὸ μυθιστόρημα, μέσα στὶς σελίδες του σατυρίζονται πράγματα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, καυτηριάζονται προλήψεις καὶ παρεμβάλλονται αἰσχρὰ ἀνέκδοτα..

Στὸ βιβλίο τοῦ Ροΐδη ὑπάρχει καὶ πολλὴ ξένη ἐργασία. Ὁ συγγραφέας πῆρε ἀπὸ ἄλλους συγγραφεῖς φράσεις, ἰδέες, μὰ καὶ κομμάτια ὁλόκληρα κι' ἐμιμήθηκε διάφορα συγγραφικὰ κόλπα. Φαίνεται λοιπόν, πῶς δίκαια τὸν κατηγόρησαν ὡς λογοκλόπο...

— ⊞ —

Ἡ ὑπόθεση τῆς «Πάπισσας Ἰωάννας» ὅπως ξετυλίγεται στὸ βιβλίο, εἶναι περίεργη.

Ἡ Γιούθα, ποὺ κατόπιν γίνηκε Ἰωάννα, ἦταν γυναῖκα ἑνὸς λογίου τοῦ 9ου αἰῶνα, ποὺ ἔφθασεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλία στὴν Γερμανία. Τὴν εἶχε καλέσει ὁ Κάρολος ὁ Μέγας. Ἤθελε νὰ βαφτίση τοὺς Σάξωνες καὶ νὰ τοὺς κάμη χριστιανοὺς καὶ γι' αὐτὸ ἐκάλεσε στὴν Γερμανία Ἄγγλους ἱεραποστόλους γιὰ νὰ τοὺς διδάξουν. Μαζί μ' αὐτοὺς ἔφθασε κι' ὁ λόγιος σύζυγος τῆς Γιούθας.

Ἔτσι αὐτή, νέα ἀκόμα, κλείσθηκε σ' ἕνα γυναικεῖο μοναστῆρι. Ἐκεῖ μέσα ἐγνώρισε τὸν καλόγηρο Φραμέντιο. Ἔρωτας δημιουργήθηκε καὶ ὁ Φραμέντιος ἔκλεψε τὴν Ἰωάννα καὶ τὴν ἔπῆρε μαζί του στὸ μοναστῆρι καλογέρων τῆς Φούλδας, ἀφοῦ τὴν ἔντυσε μὲ ράσα Βενεδικτίνου.

Μὰ γρήγορα γίνηκε γνωστὸ πῶς ὁ νέος Βενεδικτῖνος ποὺ ἀκολουθοῦσε τὸν Φραμέντιο, ἦταν γυναῖκα. Ἔτσι ἀναγκάσθηκε τὸ ζευγάρι νὰ φύγη ἀπὸ τὸ μοναστῆρι τῆς Φούλδας. Ἐπῆγαν λοιπὸν στὴν Ἐλβετία καὶ ἀπὸ κεῖ σ' ἕνα γυναικεῖο μοναστῆρι τῆς Προβηγκίας..

Ὁ Ροΐδης κατόπιν φέρνει τὸ ζευγάρι τῶν καλογέρων στὴν Ἑλλάδα. Μετὰ πολλὲς περιπέτειες, ὁ Φραμέντιος καὶ ἡ Ἰωάννα ἔφθασαν στὴν Κόρινθο καὶ κατόπιν στὴν Ἀθήνα. Τὴν Κυριακὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐλειτούργησαν στὸν Ἅη Γιώργη (ποὺ ἦταν στὸ κτίριο τοῦ Θησείου) καὶ κατόπιν ἐκάθισαν σὲ γεῦμα, ποὺ τοὺς ἔκαμεν ὁ ἐπίσκοπος Νικήτας. Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆγαν στὸ νέο τότε μοναστῆρι τοῦ Δαφνιοῦ...

Μὰ ἡ Ἰωάννα σὲ λίγο βαρέθηκε τὸν Φραμέντιο. Τὸν ἄφισε κι' ἔφυγε γιὰ τὴν Ρώμη. Πάντα ἐφοροῦσε ἀνδρικὰ ράσα Βενεδικτίνου κι' ἐλέγετο πάτερ-Ἰωάννης.

Στὴ Ρώμη ἐδίδασκε κι' ἐθαυμάζετο γιὰ τὴν σοφία της. Ἔτσι κατάφερε νὰ διορισθῆ γραμματέας τοῦ Πάπα Λέοντος. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Πάπα ἐκείνου, ἐξελέγη ἡ Ἰωάννα Πάπας!

Μὰ καὶ ὡς Πάπας ἡ Ἰωάννα δὲν ἔπαψε τοὺς ἔρωτές της. Φανέρωσε τὸ φύλο της σ' ἕναν καμαριέρη τοῦ Βατικανοῦ, ποὺ τὸν εἶχεν ἐρωτευθῆ, καὶ τἄφτιασαν στὰ καλά... Ὁ ἔρωτας αὐτὸς εἶχε τέλος τραγικό! Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς μεγαλοπρεπεστάτης λιτανείας, ἔπαθε ἀποβολὴ καὶ πέθανε... Ὁ ἐξευτελιστικὸς αὐτὸς τρόπος τοῦ θανάτου τῆς Πάπισσας δὲν εἶναι εὕρημα τοῦ Ροΐδη. Φαίνεται πὼς τὸν ἀναφέρουν μεσαιωνικοὶ χρονογράφοι καὶ ἀπ' αὐτοὺς πῆρε ὁ Ροΐδης τὴν περιγραφή.

— ⊞ —

Μόλις ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» ἐκυκλοφόρησε, ἀναστάτωσε τὸ κοινόν. Ὄχι μονάχα τὰς Ἀθήνας, μὰ καὶ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία τοῦ βιβλίου ἦταν μεγάλη. Ἡ πρώτη ἔκδοση τοῦ ἔργου, σὲ δυὸ τόμους, ξεπουλήθηκε ἀμέσως! Ἔγινε γρήγορα δεύτερη ἔκδοση. Ἀκολούθησεν τρίτη, τέταρτη καὶ πέμπτη. Καὶ σὲ λίγα χρόνια ἐξαντλήθηκαν κι' αὐτές. Ἔγιναν συγχρόνως καὶ κατόπιν πολλὲς κλεψίτυπες ἐκδόσεις τοῦ βιβλίου... Ἔπειτα τὸ ἔργο ἀναδημοσιεύθηκε πολλὲς φορὲς σ' ἐφημερίδες... Καὶ κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, τὸ ἀνατύπωσαν τὸ βιβλιοπωλεῖο Γ. Βασιλείου καὶ μερικὲς ἐφημερίδες, ποὺ τὸ ἔδωσαν δῶρο στοὺς ἀναγνῶστες τους...

Φαίνεται ὅτι ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» ἔγει κυκλοφορήση σὲ περισσότερα ἀπὸ 100 γιλιάδες ἀντίτυπα...

Λίγον καιρὸν ἀφοῦ ἐξεδόθη ἡ πρώτη ἔκδοση, ἐξεδόθησαν στὸ ἐξωτερικὸ Γαλλικὲς καὶ Ἀγγλικὲς μεταφράσεις τοῦ ἔργου. Ἔγιναν καὶ αὐτὲς ἀναρπαστες ἀπὸ τοὺς ξένους ἀναγνώστες!

Τὸ βιβλίο ὅμως αὐτὸ δυσαρέστησε πολὺ τὴν Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀπαγόρευσε αὐστηρὰ τὸ διάβασμα του. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἑλλάδος ἀπεκήρυξε τὸ βιβλίο καὶ ἀφώρισε τὸν Ροΐδη, ὅπως εἶχεν ἀφορισθῆ καὶ ὁ Λασκαράτος γιὰ τὰ «Μυστηρια τῆς Κεφαλλωνιᾶς».

— ⊞ —

Μὲ τὸ βιβλίο τῆς Πάπισσας ὁ Ροΐδης ἔγινε πιὰ διάσημος!

Ἡ μεγάλη κυκλοφορία τοῦ ἔργου καὶ ὁ ἀφορισμὸς τὸν ὕψωσαν καὶ τὸν ἔκαμαν σπουδαῖο. Καὶ τότε ὁ Ροΐδης ἀπήντησε καὶ αὐτὸς στὸν ἀφορισμὸ μὲ τὴν «Ἐπιστολὴ ἑνὸς Ἀγρινιώτη».

Τώρα ὁ Ροΐδης τὸ πῆρε πιὰ ἀπάνω του! Ἦταν καὶ νέος: μόλις 31 χρονῶν. Στὴν οἰκογενειακή του περιουσία εἶχαν προστεθῆ καὶ τὰ μεγάλα κέρδη τοῦ βιβλίου. Ἔτσι ὁ Ροΐδης τὄρριξε στὰ γλέντια καὶ στοὺς ἔρωτες! Ἐσπαταλοῦσε πολὺ χρῆμα γιὰ ἐπιδείξεις. Ἦταν σ' ὅλες τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις.. Ἀνακατεύετο στὴν πολιτική... Ἐπαιζε στὸ χρηματιστήριο..

Μὲ ὅλ' αὐτὰ καὶ πρὸ πάντων μὲ τὶς ζημίες ποὺ ἔπαθε τὸ χρηματιστήριο, ὁ Ροΐδης ἐσκόρπισε τὴν περιουσία του. Ἦταν ὅμως πολιτικὸς φίλος τοῦ Χ. Τρικούπη. Ἔτσι λοιπόν, ὅταν ὁ Τρικούπης ἐγίνετο πρωθυπουργός, ὁ Ροΐδης διωρίζετο Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης. Καὶ ὅταν ἔπεφτε ὁ Τρικούπης καὶ ἤρχετο ὁ Δελιγιάννης, ὁ Ροΐδης ἐπαύετο ἀμέσως...

Ὅταν ὁ Ροΐδης ἐπαύετο, ἐγίνετο δημοσιογράφος ἢ ἔγραφε βιβλία. Ἐξέδωσε δὲ ἀρκετὰ βιβλία μετὰ τὴν «Πάπισσα Ἰωάννα». Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν τὰ «Περὶ συγγρόνου κριτικῆς», «Περὶ συγγρόνου ἑλληνικῆς ποιήσεως», «Πάρεργα», «Τὰ εἴδωλα».. Ἔγραψεν ἀκόμη καὶ διηγήματα, μελέτες, σάτυρες...

Ὡστόσο ἀπὸ ὅλη τὴν ἐργασία τοῦ Ροΐδη πιὸ πολὺ διαβάστηκε καὶ τὸν ἔκαμε περίφημο «Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα» τὸ ἔργο τῆς νεότητός του, καὶ ὄχι τὰ ἔργα τῆς ὡριμότητός του.

Ὁ Ροΐδης πέθανε τὸν Γεννάρη τοῦ 1904 σὲ ἡλικία 69 χρονῶν.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΕΚΑΣΤΟΣ ΔΥΟ ΠΙΠΡΑΣ

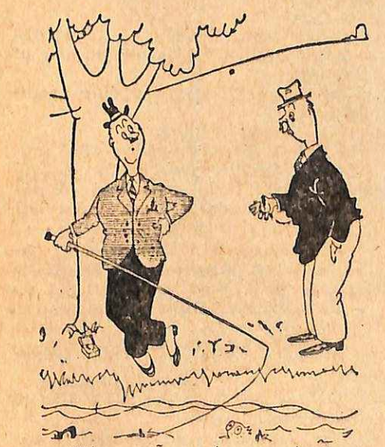

— Τέσσερις ὧρες πέρασαν ποὺ σᾶς παρακολουθῶ, καὶ δὲν πιάσατε οὔτε ἕνα ψαράκι... Θαυμάζω τὴν ὑπομονή σας!

ΘΕΛΕΤΕ νὰ γίνετε ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ;

Ὁ περίφημος Μωρὶς Σεβαλιέ, τοῦ ὁποίου οἱ γυναικεῖες κατακτήσεις μετριῶνται κατὰ χιλιάδας, δίνει τὶς ἑξῆς συμβουλὲς σ' ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ γίνουν Δόν-Ζουάν καὶ νὰ βλέπουν τὶς ὡραῖες νὰ ὑποχωροῦν πάντα στὶς ἐπιθέσεις τῶν.

1.—Κάθε ἄνθρωπος—ὅσο ἐρωτευμένος κι' ἂν εἶναι—δὲν πρέπει νὰ ὑποδουλώνεται στὴν γυναῖκα καὶ στὰ καπρίτσια της.

2.—Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μιλῆ πολιτικὰ μαζί της. Μόνο τὰ ἐλαφρὰ θέματα τὴν ἐνδιαφέρουν.

3.—Δὲν πρέπει νὰ τὴν πιέζη νὰ τοῦ ὁμολογήση τὸν ἔρωτά της. Αὐτὴ ἄλλωστε ἡ ὁμολογία δὲν ἀξίζει παρὰ μόνο ὅταν γίνεται αὐθόρμητα. Ὅταν ὅμως ἡ γυναῖκα ἐκδηλωθῆ, τότε νὰ τῆς δίνετε συχνὰ τὴν εὐκαιρία νὰ ἐπαναλαμβάνη ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Γιατὶ αὐτοεπηρεάζεται μόνη της μὲ τὰ λόγια της καὶ στὸ τέλος τὸ πιστεύει κι' ἡ ἴδια πὼς σᾶς ἀγαπᾶ. Ἐσεῖς ὅμως, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε ὅσο μπορεῖτε τὴν λέξη «Σ' ἀγαπῶ».

4.—Μὴ γίνεσθε φορτικός. Ὅσο περισσότερο σᾶς βλέπει μιὰ γυναῖκα, τόσο περισσότερο σᾶς βαρύεται.

5.—Μὴν τῆς μιλᾶτε ποτὲ διὰ μακρῶν γιὰ τὶς οἰκονομικές σας ἢ ἄλλες στενογώριες. Θὰ τὴν κουράσετε. Καὶ δὲν θέλει ποτὲ ν' ἀσχολῆται μὲ πράγματα δυσάρεστα.

6.—Μὴν ἐπαινῆτε τὸν ἑαυτό σας! Γιατὶ ἔτσι γίνεσθε γελοῖος, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτα ποὺ νὰ σκοτώνη περισσότερο τὸν ἔρωτα ἀπὸ τὸ γελοῖο. Ἕνας ἄνδρας ποὺ φαίνεται γελοῖος στὰ μάτια τῶν γυναικῶν, δὲν ἔχει καμμιὰ ἐλπίδα.

7.—Μὴ μιλᾶτε τραγικὰ οὔτε μὲ ἔμφαση. Ἡ ἀγάπη εἶναι μιὰ χαρά, κι' ὄχι ἕνα δράμα.

8.—Πρέπει, πρὸ παντός, νὰ προσπαθῆτε νὰ εἶσθε εὐχάριστος. Ἡ ζωὴ εἶναι γεμάτη ἀνία καὶ λύπη. Προσπαθῆστε νὰ τὴν ἀλλάξετε λίγο. Ἡ γυναῖκα θὰ σᾶς εὐγνωμονῆ. Καὶ θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ!

Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Μιὰ μέρα ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη τοῦ πατέρα του στὸ νέο σπίτι ποὺ ἀγόρασε στὴν ὁδὸ Βουλώνης. Τὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶχε κι' ἕναν μικρὸ κηπάκο, περιτριγυρισμένο ὅμως ἀπὸ ὅλες τὶς μεριὲς ἀπὸ τοὺς τοίχους τῶν γειτονικῶν οἰκοδομῶν.

Ὅταν τελείωσε ἡ ἐπίσκεψη τοῦ σπιτιοῦ, ὁ Δουμᾶς ρώτησε:

— Πῶς σοῦ φαίνεται, πατέρα, τὸ νέο μου σπίτι;

— Ὡραῖο, παιδί μου! Μόνο, θἄπρεπε ν' ἀφίνης ἀνοιχτὰ τὰ παράθυρα.

— Καὶ γιατί, πατέρα; ἀπόρησε ὁ Δουμᾶς.

— Μά... γιὰ νὰ παίρνη λίγο ἀέρα... ὁ κῆπος!

ΜΟΝΟΜΙΑΣ

Ὁ Βολταῖρος εἶχε ὡς γνωστὸν μιὰ τεράστια ἐγκυκλοπαιδικὴ μόρφωση. Ἔγραψε ἔργα ἱστορικά, φιλοσοφικά, δραματικά, ποιητικά, μὲ ἴση θριαμβευτικὴ ἐπιτυγία. Μιὰ μέρα τὸν ἐπεσκέφθη ἕνας ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης καὶ γιὰ νὰ τὸν κολακεύση γιὰ τὴν πολύμορφη ἐπίδοσή του, εἶπε:

— Χαιρετίζω σήμερα ἐν τῷ προσώπῳ σας τὸν μεγάλο φιλόσοφο τοῦ αἰῶνος κι' ἐπιφυλάσσομαι νὰ χαιρετίσω προσεχῶς τὸν περίφημο ἱστορικό, τὸν ἔξοχο δραματικὸ συγγραφέα, τὸν λεπτότατο ποιητή.

Καὶ ὁ Βολταῖρος, ποὺ φοβήθηκε νέες ἐπισκέψεις, τὸν διέκοψε:

— Δὲν μπορεῖτε, εἶπε, νὰ τοὺς χαιρετίσετε ὅλους μαζί;

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΗ

Τὸ παρακάτω χαριτωμένο ἀνέκδοτο τὸ διηγεῖτο ὁ ἴδιος ὁ ἱδρυτὴς τῶν προσκοπικῶν σωμάτων, Μπάντεν Πόουελ.

Ὡς γνωστόν, κάθε μικρὸς πρόσκοπος, πρέπει μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα νὰ παρουσιάση στὴν ἀναφορὰ τὴν πρώτη καλὴ πράξη. Ἔτσι ἐπιβάλλει ὁ κανονισμός.

Ἕνας μικρός, λοιπόν, νεοφώτιστος σκέφθηκε—ἀφοῦ πέρασαν πέντε μέρες ἀπὸ τὴν κατάταξή του—ὅτι ἦταν καιρὸς νὰ ἀναφερη καὶ αὐτὸς τὴν καλὴ πράξη του στὸν ἀρχηγό του. Τί νὰ ἀναφέρη ὅμως; Πήγαινε στὸ δρόμο σκεφτικὸς ὅταν σὲ μιὰ γωνιὰ, ὅπου γινόταν διασταύρωση καὶ ἡ κίνηση ἦταν μεγάλη, εἶδε μιὰ γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα, νὰ στέκεται διστακτική. Ἀμέσως τοῦ ἦλθε τοῦ μικροῦ ἡ ἔμπνευση καὶ τρέχει πρὸς τὴν γυναῖκα:

—Κυρία μου, τῆς εἶπε μὲ πολλὴ εὐγένεια, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς συνοδεύσω εἰς τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο;

— Πολὺ εὐγαριστῶ, παιδί μου, ἔκανε ἡ ἄγνωστη κυρία καὶ ἀφοῦ περίμενε νὰ περάσουν ὅλα τὰ αὐτοκίνητα πῆρε τὸν μικρὸ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ πέρασαν μαζὶ ἀπέναντι.

Ὅταν ἔφθασαν ἐκεῖ λέγει τοῦ μικροῦ:

— Δυστυχισμένο παιδί καὶ περίμενες πολὺ ὥρα ἐκεῖ γιὰ νὰ μπορέσης νὰ περάσης τὸν δρόμο;

ΕΝΑΣ ΚΑΜΜΕΝΟΣ

Ὁ Γάλλος συγγραφεὺς Φραγκίσκος Σαρσέ ἦταν πολὺ μύωψ. Κάποτε διάβαζε μιὰ μελέτη γιὰ τὶς ἀράχνες, κι' εἶδε πὼς οἱ ἀράχνες ἔγουν ὀγτὼ μάτια:

— Διάβολε! ἀνεφώνησε. Πόσα θὰ ξεδεύουν ὅσες εἶναι μύωπες!

Χαϊδεψιὲ μου ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα
τοῦ κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Ἀπὸ τὰ προηγούμενα

Ὁ Γιῶργος Μαράλης, χωρισμένος μὲ τὴν γυναῖκα του Ντόρα, πρόκειται νὰ παντρευτῇ τὴν Σόφη Πετρίδη, μιὰ δυστυχισμένη κοπέλλα ποὺ τὴν περιμάζεψε ἀπὸ τὸν δρόμο. Μὰ συναντᾶ ξαφνικὰ τὴ Ντόρα, καὶ μέσα του ξαναζωντανεύει ἡ παλιά του ἀγάπη. Συναντιῶνται καὶ τὴν ἄλλη μέρα. Ἡ Ντόρα πηγαίνει καὶ βρίσκει τὴν Σόφη. Τῆς προτείνει ἕνα συμβιβασμὸ τὸν ὁποῖο ἡ Σόφη ἀποκρούει.

23ον

ΗΣΥΧΑΣΕ..τῆς εἶπε ἡ Ντόρα. Κανεὶς δὲν θέλει νὰ σ' ἐξευτελίσῃ... Μὴν τὸ παίρνῃς ἔτσι... Ἐδῶ βρισκόμαστε δυὸ γυναῖκες, ποὺ κι' ἡ μιά, κι' ἡ ἄλλη, θέλουμε τὸ καλὸ τοῦ ἴδιου ἄντρα... Μῖσος δὲν νοιώθουμε μεταξύ μας, Τούλάχιστον ἐγώ, σ' ὁρκίζουμαι πὼς δὲ νοιώθω κανένα μῖσος γιὰ σένα.. Εἶναι φυσικό, λοιπόν, ἡ συζήτησή μας νὰ καταλήξῃ σὲ συνεννόηση. Ἄκουσέ με, καὶ μὴ διαμαρτυρηθῇς: Ὁ Γιῶργος μαζί σου σήμερα ἔχει δημιουργήσει μιὰ κατάσταση. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, μπῆκα ἐγὼ ἀνάμεσά σας. Θὰ βγῶ, χωρὶς νὰ ζημιωθῇ κανένας: Ὁ Γιῶργος, μ' ἔχει πιὰ ξεσυνηθίσει καὶ δὲ θὰ τοῦ λείψω· ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς· κι' ἐγώ, δὲ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι εἶμαι τρελλὴ γι' αὐτόν.. Μπορεῖ, βέβαια, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου νὰ κλείνω τὴν ἴδια στοργή, τὴν ἴδια τρυφερότητα γι' αὐτόν, ἴσως ἀκόμα καὶ τὸν ἴδιον ἔρωτα, ἔχω συνηθίσει ὅμως μακρυά του καὶ δὲ θὰ μοῦ κάνῃ τόσο κακὸ ὁ χωρισμός, γιατί, ἁπλούστατα, δὲ θἆναι χωρισμός.. Δὲν εἶμαι σήμερα γι' αὐτὸν δημιουργημένη κατάσταση, ὅπως ἐσύ... Μπορῶ νὰ ξαναγίνω, ἴσως μοῦ πῆς, μὲ τὸν καιρό.. Ναί, μὰ ὥσπου νὰ γίνω κατάσταση γι' αὐτόν, θὰ μὲ βαρεθῇ πάλι, κι' ὁ χωρισμὸς θἄρθῃ πιά, πραγματικὸς αὐτὴ τὴ φορά, νὰ μοῦ κουρελιάσῃ, γιὰ δεύτερη φορά, τὴν ψυχή.. Ἐνῷ τώρα, ποιὸς θὰ τὸ μάθῃ αὐτὸ ποὺ θὰ συμφωνήσουμε ἐμεῖς οἱ δυό; Ὁ Γιῶργος θὰ βρεθῇ μπροστὰ στὴν πραγματικότητα, ποὺ θὰ τοῦ δημιουργήσουμε ἐγὼ κι' ἐσύ.. Θὰ δῇ τὴ Ντόρα χαμένη,— ὅπως ἤτανε κι' ὡς τώρα,— θὰ δῇ τὴ Σόφη, τὸ ἴδιο ὄμορφη καὶ γοητευτική, στὸ πλευρό του, καὶ θὰ ξεχάσῃ στὴ ζεστή της ἀγκαλιά τὴ στιγμιαία του αὐτὴν ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν... Κι' ἂν ὑποτεθῇ ἀκόμα πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία σὲ μειώνει σὲ κάποιου τὰ μάτια, αὐτὸς ὁ κάποιος εἶμ' ἐγώ.. Κι' ἐγώ, στὸ λέω καὶ σένα, ὅπως τὸ εἶπα καὶ στὸ Γιῶργο χτὲς τὸ βράδυ, ἔχω μαζί σου τὴν ἀλληλεγγύη ποὺχει κάθε γυναῖκα πραγματικὴ μὲ μιὰ γυναῖκα πραγματική: Κανεὶς δὲ θὰ μάθῃ ποτὲ τίποτε, κι' ἡ ἱστορία αὐτὴ θὰ ξεχαστῇ καὶ θὰ σβύσῃ... Πίστεψε με, Σόφη, ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ, κι' ἔτσι θὰ γίνῃ...

Ἡ Σόφη τὴν ἄκουε, χωρὶς νὰ τὴ διακόψῃ οὔτε μιὰ φορά.

—Ἀκοῦστε.. τῆς εἶπε, ἀφοῦ ἐκείνη ἔπαψε νὰ μιλάῃ. Ξέρετε νὰ τὰ παρουσιάζετε τὰ πράγματα, μ' ἕνα πρῖσμα ἐντελῶς ἀλλοιώτικο... Ἀκόμα, ξέρετε καὶ νὰ πείθετε.. Ἐμένα ὅμως, εὐτυχῶς ἢ δυστυχῶς, δὲν καταφέρατε, κι' οὔτε θὰ καταφέρετε νὰ μὲ πείσετε. Μέσα σας, ἐννοεῖτε καὶ σεῖς πόσο ἄστοχη εἶναι ἡ πρότασή σας, καὶ θὰ μὲ περιφρονούσατε, χωρὶς νὰ τὸ δείξετε βέβαια, ἂν τὴ δεχόμουν.. Ἔγνοια σας ὅμως: Θὰ κρατηθῶ ψηλὰ στὴ συνείδησή σας: δὲ θὰ δεχθῶ.. Μιὰ κι' ἔχασα τὸν ἔρωτα, θέλω νὰ κρατήσω τὴν ἀξιοπρέπεια..

Ὁ τόνος ἦταν ἤσυχος κι' ἀποφασιστικός. Ἡ Ντόρα κατάλαβε πὼς δὲ θὰ κέρδιζε τίποτε μὲ τὸ νὰ ἐπιμείνῃ.

—Καὶ θὰ φύγῃς;...

—Θὰ φύγω μ' ἕναν τέτοιο τρόπο, ποὺ δὲ θὰ μείνῃ καμμιὰ τύψη μέσ' στὴν ψυχὴ τοῦ Γιώργου.. Θὰ φύγω, κι' ἴσως ὁ Γιῶργος νοιώσῃ γιὰ μένα, μαζὶ μὲ τὴν ἀνακούφισή του γιὰ τὸ ξεφόρτωμα, καὶ περιφρόνηση.. Τότε, ὅμως, θέλω νὰ μὴ μὲ περιφρονήσετε καὶ σεῖς... Καί, μέσα στὰ φιλιὰ ποὺ θὰ παίρνετε, μέσα στὴν εὐτυχία ποὺ θὰ σᾶς ζώνῃ, νὰ συλλογιστῆτε πὼς καμμιὰ φορὰ ἡ ἐπιφάνεια κρύβει ἕνα πολὺ διαφορετικὸ βάθος, κι' ὅτι ἡ Σόφη, μπορεῖ νὰ ἦταν ἀμαρτωλή, δὲν ἦταν ὅμως διεφθαρμένη... Κι' ἀκόμα, πὼς ἤξελε λίγο ν' ἀγαπάῃ...

Ἡ Ντόρα σηκώθηκε. Ἔβλεπε πὼς δὲν εἶχε νὰ κάνῃ πιὰ τίποτε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ἀλύγιστη θέληση. Κι' ὕστερα, ὅλη αὐτὴ ἡ κατάληξη τῆς συζητήσεώς της μὲ τὴ Σόφη, ἦταν ὅ,τι περισσότερο μποροῦσε νὰ γυρέψῃ ἀπ' τὴ ζωή. Τὴ δημιουργία μιᾶς καινούργιας εὐτυχίας, στὸ πλάϊ τοῦ ἄντρα ποὺ δὲν εἶχε πάψει οὔτε στιγμὴ ν' ἀγαπάῃ, δὲν μποροῦσε νὰ τὴν ζητήσῃ ἡ ἴδια ἀπὸ τὴν Σόφη. Τώρα ὅμως, ποὺ τὴν εὐτυχία τῆς τὴν ἔδινε μὲ πεῖσμα ἡ ἴδια ἡ Σόφη, θἄταν κουτὸ κι' ἄσκοπο νὰ τὴν ἀρνηθῇ.

Προχώρησε πρὸς τὴν ἐξώπορτα, κι' ἡ Σόφη τὴν ἀκολούθησε, σιωπηλὴ κι' ἀνεξιχνίαστη. Στὸ χώλ, ὅμως, ἄλλαξε γιὰ μιὰ στιγμή: Ἀπότομα τῆς ἔπιασε τὸ χέρι:

—Νὰ τὸν ἀγαπᾶτε.. τῆς ψιθύρισε. Καὶ νὰ τὸν κάνετε εὐτυχισμένο..

Μὲ δάκρυα στὰ μάτια, ἡ Ντόρα τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της, καὶ τὴ φίλησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ὁ Μαράλης δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ Σόφη εἶχε ἀλλάξει ἐντελῶς ἀπέναντί του: Στὰ φιλιά του, —σ' αὐτὰ τὰ συμβατικὰ φιλιὰ ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς δίνῃ κάπου-κάπου ἀπὸ ὑποχρέωση—, παράδινε ψυχρὰ τὰ χείλια της, καὶ στὴν ἀγκαλιά του ἀφινόταν ἀφηρημένη μὲ τὸ νοῦ της ἀλλοῦ.

—Τί ἔχεις; τὴ ρωτοῦσε.

—Τί θὲς νἄχω;

—Δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά;

—Πῶς τὸ κατάλαβες αὐτό;

—Μά δὲν εἶναι ἀνάγκη νἆναι κανεὶς σοφός, γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴν ἀλλαγὴ μιᾶς γυναῖκας ποὺ ἀγαπάει...

—Μιᾶς γυναῖκας ποὺ ἀγαπάει... τόνιζε ἡ Σόφη.

—Θἄλαγε κανεὶς πὼς δὲν τὸ πιστεύεις...

—Ποιό; Πὼς μ' ἀγαπᾶς;

—Ναί..

Ἡ Σόφη γελοῦσε τότε μὲ κέφι, καὶ πηδοῦσε στὸ λαιμό του, σὰν ἄλλοτε:

—Κουτέ, ἀνόητε! Σ' ἀγαπάω πάντα τὸ ἴδιο...

—Ἔτσι μάλιστα.. Κι' ἐγὼ ποὺ νόμιζα...

— ⁂ —

Κι' ὅμως, ἡ μικροῦλα Σόφη, ἑτοίμαζε τὸ μεγάλο της σχέδιο. Μέσ' στὸ κεφαλάκι της εἶχε ριζωθῆ μὲ μανία ἡ ἰδέα τῆς θυσίας, καὶ τώρα δὲν ἔμεναν παρὰ οἱ λεπτομέρειες.

Ἕνα βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ γύρισε, ὁ Γιῶργος δὲν τὴν βρῆκε σπίτι. Τοῦ παραξενοφάνηκε, μὰ μέσα του ἄρχισε πιὰ νὰ ἑδραιώνεται ἡ πεποίθηση πὼς ἡ Σόφη κάτι σοβαρὸ τοῦκρυβε.

Κι' ὅταν ἐκείνη ἔφτασε, ξαναμμένη, κατὰ τὶς δέκα, τῆς τὸ εἶπε:

—Μικρή μου Σόφη, εἶσαι μιὰ κατεργάρα...

—Γιατί;

—Δὲν ξέρω ἐντελῶς τὸ λόγο, ἀλλὰ ἔχω ἀμυδρὰ τὴ διαίσθηση πὼς μ' ἀπατᾶς...

Ἡ Σόφη κοκκίνισε ἀκόμα περισσότερο.

—Τί ἰδέα! ψιθύρισε.

—Καὶ δὲ θὰ μ' ἐνοχλήσῃ αὐτό, συνέχισε ὁ Μαράλης, παρὰ μόνο ἂν μοῦ τὸ κρύψῃς. Ἀνθρώπινο εἶναι νὰ πάψῃς νὰ μ' ἀγαπᾶς· ἄτιμο ὅμως καὶ χυδαῖο νὰ μ' ἀπατήσῃς...

—Ἔγνοια σου... Ἔγνοια σου... Ἀτιμία ἡ χυδαιότητα δὲ θὰ κάνω ποτέ... — Σοῦ χρωστάω τόσα!... — Τὸ πολὺ-πολύ, ἂν βαρεθῶ, νὰ φύγω..

—Μπᾶ;...

—Γιατί;... Παράξενο σοῦ φαίνεται;..

Ὁ Γιῶργος σήκωσε τοὺς ὤμους του ἀπροσδιόριστα.

—Συνήθισα ὅλα νὰ τὰ νομίζω φυσικά, ἰδίως ὅταν προέρχωνται ἀπ' τὶς γυναῖκες.. Κι' ὅλα νὰ τὰ περιμένω...

—Λοιπόν;...

—Νά, λοιπόν, γιὰ σένα δὲν εἶναι τὸ ἴδιο...

—Γιατί;... Ἐγὼ δὲν εἶμαι γυναῖκα;...

—Ἴσως νἆναι κι' αὐτό... Ἐσένα δὲ σὲ θεωρῶ ἐντελῶς γυναῖκα... Δὲ μιλάω, ἐννοεῖς, γιὰ τὴ φόρμα... Μιλάω γιὰ τὸν χαρακτῆρα: Ἐσὺ δὲν ἔχεις τὴν τελειότητα τῶν ἄλλων γυναικῶν... Δὲν ξέρεις νὰ πῆς ψέμματα, νὰ ὑποκριθῆς, νὰ φερθῆς ὅπως σὲ συμφέρει.. Εἶσαι αὐθόρμητη κι' εἰλικρινής...

Γιὰ νὰ μὴ δῇ ἐκεῖνος τὰ μάτια της δακρυσμένα, ἡ Σόφη ἔκανε πὼς κυττοῦσε τὸ ταβάνι.

—Κι' ὅμως, Γιῶργο, τοῦ εἶπε στὸ τέλος σοβαρά, εἶμαι κι' ἐγὼ γυναῖκα.. Δὲ θὰ θελήσω, βέβαια, νὰ σ' ἐξευτελίσω ποτέ, γιατὶ δὲν τὸ ἀξίζεις· ἡ καρδιὰ ὅμως, καμμιὰ φορά, μᾶς παίζει τόσο ἐπικίνδυνα παιχνίδια..

Ὁ Μαράλης τὴν κύτταξε προσεχτικά, γιὰ νὰ δῇ ἂν μιλοῦσε σοβαρὰ ἢ ἀστεῖα. Ὕστερα, τὴν τράβηξε κοντά του, τὴν κάθησε, — σὰν ἄλλοτε..—, στὰ γόνατά του, καὶ τῆς εἶπε, μὲ ψεύτικο θυμό:

—Τ' εἶν' αὐτά;... Δὲ ντρέπεσαι λιγάκι;... Πᾶς νὰ μοῦ βάλῃς τὴν ἰδέα πὼς δὲ μ' ἀγαπᾶς πιά;... Πὼς ἀγαπᾶς, ἴσως, κάποιον ἄλλο;...

Λίγο ἀκόμα, ἡ καϋμενοῦλα Σόφη, σφιγμένη ἔτσι ὅπως ἦταν μέσ' στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τοῦ τὰ ὁμολογήσῃ ὅλα μὲ κλάμματα, νὰ ζητήσῃ τὸ φιλί του, νὰ τοῦ δοθῇ.. Ἤτανε τόσο ἐπιταχτικὴ ἀνάγκη γι' αὐτὴν ἡ ἀγάπη του, πού, γιὰ νὰ κρατηθῇ, τραβήχτηκε ἀπότομα ἀπὸ κοντά του.

—Τί ἔχεις;... τὴ ρώτησε, ἐντελῶς σοβαρὰ πιά, αὐτός.

—Εἶμαι λίγο κουρασμένη... τοῦ ἀποκρίθηκε ἀόριστα. Θἄθελα νὰ κοιμηθῶ...

—Δὲ θὰ φᾶμε;

Ἕνας κόμπος τῆς ἔπνιγε τὸ λαιμό. Ἂν καθότανε μαζί του στὸ τραπέζι, διέτρεχε πάλι τὸν κίνδυνο νὰ παρασυρθῇ καὶ νὰ τοῦ τὰ πῇ ὅλα.

—Ὄχι, Γιῶργο... Μὲ συγχωρεῖς... Δὲν πεινάω.. Ἔχω μόνο ἀνάγκη ἀπὸ ὕπνο.. Καληνύχτα..

Καί, χωρὶς νὰ τὸν φιλήσῃ, ὅπως κάθε βράδυ, μπῆκε στὸ δωμάτιό της κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα.

Ὁ Μαράλης ἔμεινε γι' ἀρκετὴν ὥρα, κυττάζοντας τὴν κλειστὴ πόρτα. Ὕστερα, βέβαιος πὼς ἡ μικρή του Σόφη εἶχε κάτι ποὺ τοὔκρυβε, ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο.

●

Ἤτανε σχεδὸν βέβαιος, πὼς αὐτὸ τὸ «κάτι» ἦταν ἡ ἀπιστία. Κι' ὄχι ἡ ἀπιστία ποὔχε γίνει, ποὔχε πραγματοποιηθῇ, μὰ ἡ ἀπιστία ποὺ θὰ γινότανε ἀναπόφευκτα: Ἡ Σόφη δὲν ἤτανε γυναῖκα ἱκανὴ γιὰ μιὰν ἀτιμία. Τί νὰ τὴν κάνῃ ὅμως τὴν καρδιά της, ἂν ἡ καρδιά της χτυποῦσε τώρα γιὰ ἕναν ἄλλο; Ὁ ἄνθρωπος δὲν κάνει συνήθως τίποτ' ἄλλο, ἀπ' τὴν ὥρα ποὺ θὰ νοιώσῃ τὸν κόσμο, ὡς τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀφίσῃ τὴν τελευταία του πνοή, παρὰ νὰ μένῃ ὑπόδουλος καὶ στὶς πιὸ τρελλὲς ἰδιοτροπίες αὐτοῦ τοῦ μικροῦ ὀργάνου, πού, ἐνῷ προορισμός του εἶναι μόνο νὰ στέλνῃ αἷμα στὶς φλέβες, μὲ τὸ ἔτσι θέλω, κατάφερε νὰ γίνῃ ὁ κυρίαρχος τῆς ζωῆς. Σπανιότατα ὑποβάλλει «αὐτὸ ποὺ πρέπει». Συχνότερα αὐτὸ ποὺ νομίζει καλό. Κι' ἔτσι, θέλοντας καὶ μή, ὁ ἄνθρωπος ζῆ σὰν φόρου ὑποτελὴς στὶς διαταγὲς τῆς καρδιᾶς του, χωρὶς τὴν ἐλπίδα κι' οὔτε τὴ θέληση νὰ κάνῃ ποτέ του κάτι ποὺ δὲ θ' ἀρέσῃ σὲ κείνη. Ἀπ' τὸν κανόνα αὐτόν, ἐξαιροῦνται οἱ ἄνθρωποι ποὔχουνε θέληση. Αὐτοὺς θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς ὀνομάσῃ κανείς, πιὸ ἀκριβολόγος, ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουνε καρδιά. Γιατί, πραγματικά, ἂν θελήσῃ νὰ τοὺς ἐξετάσῃ μὲ προσοχή, θὰ διαπιστώσῃ πώς, ἀπὸ φυσιολογικὴ ἀτέλεια, ἡ καρδιὰ μέσ' στὸ στῆθός τους περιορίζεται στὰ καθαρὰ λειτουργικά της καθήκοντα, δίπλα στὸ στομάχι, στὸ σκότι καὶ στὴ σπλῆνα: Ἀντλεῖ μὲ παθητικὴ ὑποταγὴ τὸ αἷμα, καὶ δὲν ἀνακατεύεται στὰ γενικώτερα ζητήματα τοῦ αἰσθήματος. Εἶναι, μὲ μιὰ λέξη, ἡ καρδιὰ τῶν εὐτυχισμένων ἀνθρώπων, ἢ τῶν ζώων.

Ἡ Σόφη, βέβαια, δὲν ἀνῆκε σ' αὐτὴ τὴ συνομοταξία τῶν «εὐτυχισμένων ἀνθρώπων»; Περισσότερο κι' ἀπὸ τὰ πιὸ εὐαίσθητα πλάσματα τοῦ κόσμου, εἶχε καρδιὰ τρυφερὴ κι' εὐκολοσυγκίνητη, ποὺ χτυποῦσε, ἕτοιμη νὰ τῆς παίξῃ ἄσχημα παιχνίδια. Τόσον καιρὸ τώρα, ὁ Γιῶργος ἤτανε βέβαιος πὼς ἡ καρδιὰ αὐτή, χτυποῦσε γιὰ κεῖνον ἀποκλειστικά. Ὅλα τὸ μαρτυροῦσαν, — ἀπὸ τὶς ματιὲς καὶ τὰ χαμόγελα, ὣς τοὺς ἐνθουσιασμοὺς καὶ τὰ δάκρυα. Τώρα, ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, καί, κυρίως, ἀπόψε, γινόταν ἔκδηλη ἡ μεταβολὴ στὴ Σόφη· ἡ καρδιά της, φαίνεται, ἄρχιζε νὰ τὴ σπρώχνῃ σ' ἕναν ἄλλον ἄντρα, νὰ τῆς ἀνοίγῃ μιὰν ἄλλην ἀγκαλιά. Μιὰ ἀδικαιολόγητη κι' ἀνόητη ζήλεια τοῦ δάγκωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν ψυχή: Ὅσο καὶ νὰ τόθελε, ὅσο κι' ἂν εὕρισκε πὼς ἡ παληά του ζωὴ ξανάνοιγε τώρα μπροστά του καινούργιες εὐτυχίες, ἡ μικρή του Σόφη ὅμως, ἔμενε πάντα ἡ μικρή του Σόφη. Κυρίως, τὸν ἐνωχλοῦσε τὸ ὅτι θἄταν ἐκείνη ποὺ θἄδινε τὴν ἀφορμὴ στὸ χωρισμό τους, ὅσο κι' ἂν τὸ ἀντίθετο θἄχε μπελάδες ἀνυπόφορους γι' αὐτόν,—ὑστερισμούς, ἴσως δάκρυα, κι' ὅλες αὐτὲς τὶς ἐνοχλητικὲς ἀηδίες ποὺ γράφουνε τὸν ἐπίλογο μιᾶς αἰσθηματικῆς ἱστορίας—ὅταν ὁ ἄντρας θέλῃ νὰ ξεμπλέξῃ, κι' ἡ γυναῖκα προσπαθῇ νὰ τὸν συγκρατήσῃ, ἔστω καὶ μὲ τὴ βία.. Ἡ πιθανὴ ἀπιστία τῆς Σόφης, ἔδινε τέλος σ' ὅλα τ' ἀναπόφευκτα πονοκεφαλιάσματα, ποὺ ἤτανε μοιραῖο ν' ἀκολουθήσουν, ἂν ὁ Γιῶργος βρισκότανε στὴν ἀνάγκη νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ὅτι εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπάῃ, ἤ, ἀκόμα, χειρότερα, ὅτι ἀγαποῦσε μιὰν ἄλλη..

..."Ὀχι· χίλιες φορὲς καλύτερα ἔτσι. Μ' ὅλο ποὺ αὐτὸ τὸν πείραξε λίγο, ἤταν ἡ λύση ποὺ συνέφερε καὶ τοὺς δυό τους νὰ δοθῇ: Ἐκεῖνος, μὲ τὸ νὰ πληροφορηθῇ πὼς ἡ Σόφη ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον, δὲν εἶχε νὰ πάθῃ τίποτε,—ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἀγαποῦσε μιὰ ἄλλην. Ἐνῷ, ἂν μαθαινε ἡ Σόφη πὼς ὁ ἀγαπημένος της εἶχε πάψει νὰ τῆς ἀνήκῃ, καὶ πὼς δὲ ζητοῦσε παρὰ μιὰν ἀφορμὴ γιὰ νὰ πετάξῃ πρὸς τὴν εὐτυχία μιᾶς ξένης ἀγκαλιᾶς, τὸ χτύπημα μπορεῖ νἄτανε σοβαρό, σκληρό, κι' ἴσως ἀκόμα θανατηφόρο. Ὡρισμένως, ἡ τύχη τἄχε φέρει ὅλα ὡραῖα..

Ἀπάνω σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις ὁ Γιῶργος Μαράλης ἔκλεισε τὰ μάτια, καὶ κοιμήθηκε στὴν πολυθρόνα του, ἥσυχος καὶ ξένοιαστος, ὅπως κάθε ἄντρας ποὔχει φάει καλά, ποὔχει ἀποχτήσει τὴ γυναῖκα ποὺ θέλει, ἢ ποὔχει ξεφορτωθῆ τὴ γυναῖκα ποὺ δὲ θέλει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Ἀπόγευμα, ὥρα ἕξη. Μέσ' στὶς πρῶτες σκιὲς τοῦ σούρουπου, ἡ Σό-

— Γιατί εἶμαι μιὰ κατεργάρα;

φη, δακρυσμένη, ρίχνει λίγα πραμματάκια σὲ μιὰν ἀνοιχτὴ βαλίτζα. Ὅπως εἶναι σκυμμένη, ἡ βαλίτζα αὐτὴ τῆς φαίνεται σὰν ἀνοιχτὸ στόμα, ποὺρχεται νὰ καταβροχθίση τὴ λίγη της εὐτυχία. Τὰ δάκρυά της σταλάζουν ἐπάνω σ' ἕνα βραχιολάκι, σὲ μιὰ καρφίτσα, γαρνιρισμένη μὲ γυάλινα διαμαντάκια, σὲ μιὰ βέρ- ποὺχει μέσα τ' ὄνομα τοῦ Γιώργου. 'Απ' ὅσα τῆς εἶχε χαρίσει, δὲ θέλει, φεύγοντας, νὰ πάρη τίποτε πιὸ πολύτιμο ἀπὸ αὐτά. 'Η διάθεσή της δὲν εἶναι νὰ μαζέψη πράμματα πολύτιμα· εἶναι νὰ διατηρήση μερικοὺς χρυσούς, ἐπιχρυσωμένους, ἢ ἀσημένιους δεσμοὺς μὲ τὴν εὐτυχία. 'Εκείνη ἡ βέρα ἰδίως, ἡ μικροῦλα βέρα ποὺχει χαραγμένο τ' ὄνομα τοῦ ἀγαπημένου της, εἶν' ὁ γερὸς κρῖκος τῆς ἁλυσίδας ποὺ θὰ τὴν κρατήση γιὰ πάντα δεμένη μὲ τὸ παρελθόν. Πόσα ρίγη τῆς προκάλεσε ἡ στιγμιαία ἐπαφὴ στὸ δάχτυλό της! Κι' ὕστερ' ἀμέσως, ὅλα γκρεμιστήκανε σ' ἐρείπια... Ἔτσι εἶν' ἡ ζωή... Λὲς κι' ἡ εὐτυχία νἆναι χτισμένη ἀπ' τὰ πιὸψεύτικα ὑλικά, ἔτσι, ποὺ νὰ μὴν ἀντέχη οὔτε σ' ἕνα φύσημα τοῦ ἀνέμου... Πρὶν χτιστῆ καλὰ-καλά, γκρεμίζεται... Καὶ στὰ ἐρείπιά της θάβουνται οἱ ἀφελεῖς, ποὺ πιστεύουνε στὸ ὅραμα μιᾶς γερῆς καὶ καλοχτισμένης εὐτυχίας...

Δὲν κάθησε πολλὴ ὥρα ἡ Σόφη νὰ μελαγχολήση μπροντὰ στὴ μισάνοιχτη βαλίτζα της. Καθετὶ ποὺ μᾶς θυμίζει τὴν καταστροφὴ τῆς χαρᾶς μας, εἶν' ἐπικίνδυνος σύμβουλος, ὅταν ἑτοιμαζόμαστε νὰ πάρουμε μιὰ σκληρὴ ἀπόφαση, ποὺ ἡ καρδιά μας διστάζει νὰ τὴ δεχτῆ, μὰ ποὺ τὴν ἐποβάλλουν τὰ πράγματα... Γι' αὐτό, ἡ Σόφη ἔκλεισε τὴ βαλίτζα της ἀποφασιστικὰ — τὸ ἀνοιγμένο στόμα κατάπιε τὴν εὐτυχία...— φόρεσε τὸ καπέλλο της, πῆρε στὸ χέρι τὸ παλτό της, κι' ὕστερα, πρὶν φύγη, ἔρριξε μιὰ τελευταῖα ματιὰ στὸ δωμάτιο. 'Η σκηνοθεσία ἦταν ἡ συνηθισμένη ἀπέρριτη σκηνοθεσία τῶν μεγάλων πράξεων: Ὅλα στὴ θέση τους, καὶ μόνο, ἀπάνω στὸ τραπεζάκι, δίπλα στὸ βάζο μὲ τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα, ἄσπριζε ἕνα γράμμα. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ Σόφη εἶδε μὲ τὴ φαντασία της τὴ σκηνὴ ποὺ θ' ἀκολουθοῦσε, μόλις ἔμπαινε ὁ Γιῶργος: Θὰ τὴν ἀναζητοῦσε παντοῦ, θἄβλεπε πὼς ἔλειπε, κι' ὕστερα θὰ καθότανε στὴν πολυθρόνα, θ' ἄνοιγε τὴν ἐφημερίδα του, καὶ θὰ τὴν περίμενε διαβάζοντας. Καί, ξαφνικά, θἄβλεπε τὸ γράμμα της ν' ἀσπρίζη, δίπλα στὰ κατακόκκινα τριαντάφυλλα.

«—Μπᾶ;... Τ' εἶν' αὐτό;...»

Θὰ τὄπαιρνε, θἄβλεπε τ' ὄνομά του στὸν φάκελλο, θὰ τ' ἄνοιγε μ' ἔκπληξη, καὶ θὰ διάβαζε:

«Γιῶργο,

»Δὲ θέλω νὰ σοῦ κρύψω τίποτα. Εἶσαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἀξίζει νὰ τοὺς κοροϊδεύουν, κι' εἶμαι ἀπ' τὶς γυναῖκες, ποὺ ἡ περηφάνειά τους δὲν τὶς ἀφίνει νὰ ποῦνε ψέμματα, ὁποιοσδήποτε κι' ἂν πρόκειται νἆναι ὁ κίνδυνος τῆς ἀλήθειας. Εἶναι καιρὸς τώρα, ποὺ νοιώθω τὴν καρδιά μου ἀλλαγμένη ἀπέναντί Δὲ σ' ἀγαπάω πιά;... Δὲν εἶν' ἐντελῶς αὐτό: Εἶσαι, καὶ θὰ μείνης πάντα γιὰ μένα ὁ ἄνθρωπος ποὺ συμπύκνωσε στὸ ἄτομό του ὅλες τὶς συγκινήσεις, ὅλα τὰ ὄνειρα καὶ ποὺ συγκέντρωσε ἀκόμα ὅλη τὴν εὐγνωμοσύνη μου. Τώρα καταλαβαίνω, πὼς ἡ εὐγνωμοσύνη ἤτανε τὸ ἐπικρατέστερο συναίσθημα μέσ' στὴν ψυχή μου. Πῶς νὰ στερεωθῆ μιὰ ἐρωτικὴ εὐτυχία πάνω σ' ἕνα συναίσθημα ποὺ ἐπιβάλλεται ἀπ' τὴν ὑποχρέωση, κι' ὄχι ἀπ' τὸν αὐθορμητισμό; Γιὰ πολὺ καιρὸ πάλαιψα. Ἔβλεπα πὼς ἡ ἱστορία θὰ κατέληγε κάπου. Καί, νὰ ποὺ εἶχα δίκηο: Τὸ βράδυ ποὺ μοῦ πέρασες στὸ δάχτυλο τὴ βέρα μὲ τ' ὄνομά σου, νόμισα πὼς θὰ λιποθυμοῦσα. Τότε, γιὰ πρώτη φορά, ἔνοιωσα φανερὰ πὼς δὲν ἀπασχολοῦσες ἀποκλειστικὰ τὴν ψυχή μου. Μέσα της, εἶχε μπῆ κάποιος ἄλλος... Πῶς ἤτανε ποτὲ δυνατὸ νὰ δεχτῶ τ' ὄνομα τὸ δικό σου, μ' ἕνα ἄλλον ἄνδρα στὴ σκέψη σου, στὴν καρδιά μου, στὴ φαντασία μου;... Ἤτανε μοιραῖο ν' ἀκολουθήση τὸ πέσιμο τὸ δικό μου, κι' ἡ δική σου γελοιοποίηση... Κι' αὐτό, δὲν ἤθελα, Γιῶργο, μὲ κανέναν τρόπο... Εἶσαι, καὶ μένεις, ὁ ἄνθρωπος ποὺ μὲ πόνεσες, ποὺ μὲ τράβηξες ἀπ' τὸ δρόμο τοῦ χαμοῦ, καὶ ποὺ προσπάθησες μ' ὅλη τὴν καρδιά σου, νὰ μοῦ χαρίσης τὴν πιὸ ὅμορφη ἐρωτικὴ πραγματικότητα. Τί φταῖς ἐσύ, ἂν δὲν κατάφερες νὰ τραβήξης τὴν ψυχή μου μὲ τὸ μέρος σου; 'Ο νοῦς μου, ἡ λογική μου, τὰ πράγματα, μὲ τραβοῦσαν ὅλα πρὸς ἐσένα. Τί εὐτυχία, ἂν μποροῦσα νὰ δεχτῶ τ' ὄνομά σου! Τὴν εὐτυχία μου αὐτή, θεώρησα πρόστυχο καὶ ταπεινὸ νὰ τὴ στηρίζω στὴ σκοπιμότητα. Καί, κυρίως, γιατὶ ἤσουν ἐσύ. Ἂν ἦταν ἕνας ἄλλος, δὲν ξέρω. 'Ο σεβασμός, κι' ἡ εὐπρέπεια, κι' ἡ ἠθική, δὲν εἶναι πράμματα ποὺ τάχει ἔμφυτα μιὰ γυναῖκα: Τῆς τὰ ἐπιβάλλει ὁ ἄντρας. Κι' ἔτσι, χαμένη, ἀνάμεσα σὲ σένα ποὺ πιὰ δὲ μούλεγες τίποτα, καὶ σ' ἕναν ἄλλον ποὺ τἄλεγε ὅλα—συχώρεσέ μου, Γιῶργο, αὐτὴ τὴ βάναυση εἰλικρίνεια· εἶναι ἡ μόνη μου δικαιολογία...—, κατάλαβα πὼς ἦταν ἐπιβεβλημένο νὰ δώσω κάποια λύση σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο, ποὺ μὲ τριγύριζε ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, σὰ γάος. Καὶ τὴ λύση τὴ δίνω ἀπόψε. Ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες, ἔνοιωσες καλὰ ὅτι κάτι μοῦ συνέβαινε. Οἱ ἀργοπορίες μου, οἱ ἀκεφιές μου, τὰ νεῦρά μου, μολονότι συγκρατημένα, σοῦ δείχνανε κάπως τὸ φοβερό μου μαρτύριο, τὸν σκληρό μου ἀγῶνα. Προσπαθοῦσα μὲ μανία νὰ κρατηθῶ ἀξία σου, στὸ ἐπίπεδο ποὺ μ' εἶχε τοποθετήσει ἡ καλωσύνη σου· καὶ σοῦ ὁρκίζομαι, κρατήθηκα. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ σοῦ πῶ ψέμματα, μιὰ καί, καταλαβαίνεις σήμερα, δὲ σοῦ κρύβω τίποτα... Θὰ κρατιόμουν ὅμως κι' αὔριο; Ὄχι, χίλιες φορὲς ὄχι! Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου, ἔνοιωθα τὸ ἔδαφος νὰ κουνιέται, νὰ βουλιάζη! Καὶ θἄπεφτα, κλείνοντας τὰ μάτια. Τὴν ὥρα ἐκείνη, δὲν ἤθελα νὰ βρεθῆς δίπλα μου, Γιῶργο... Μπορεῖ νἄλειψε ὁ ἔρως μου γιὰ σένα, δὲν ἔλειψε, ὅμως, ποτέ, κι' οὔτε εἶναι δυνατὸ νὰ λείψη ὁ σεβασμός. Γι' αὐτό, φεύγω, Γιῶργο, γιὰ νὰ μὴ βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ κοκκινίσω μπροστά σου... Ἴσως αὐτὸ νὰ μὴν τὄκανα ποτέ, ἂν ἤξερα πὼς μ' εἶχες ἀνάγκη, πὼς ὁ ἐρωτάς μου σοῦ χρειαζόταν ἀπαραίτητα.— σὰν τὸν ἥλιο, σὰν τὸν ἀέρα, σὰν τὸ φῶς, ὅπως λὲν οἱ ποιητὲς κι' οἱ ἐρωτευμένοι... Κάτι τέτοιο, εἶμ' ἐντελῶς σίγουρη πὼς δὲ συμβαίνει.. Μὲ δέχτηκες, σὰν κάτι ποὺ σοῦ προσφέρθηκε, κι' ὄχι σὰν κάτι ποὺ ζήτησες. Εἶμαι ἡ περιπέτεια τῆς τύχης. Θὰ φύγω, καὶ δὲ θὰ μείνη κανένα κενό, οὔτε στὴ ζωή σου, οὔτε κὰν στὸ σπίτι σου. Μιὰ καινούργια γυναῖκα, ὁποιαδήποτε, θ' ἀναλάβη νὰ πάρη τὴ θέση μου, θὰ σὲ κάνη νὰ μὲ ξεχάσης. Γιατί, λοιπόν, νὰ μείνω; 'Η θυσία μου θἆταν ἀνώφελη καὶ γιὰ τοὺς δυό μας. Κι' ἴσως, περισσότερο ἀκόμα, γιὰ σένα, ποὺ, ἐνῷ τὴ ζωή σου δίπλα μου δὲ μπορεῖς νὰ τὴν ἀλλάξης, ἀπὸ λεπτότητα, τὴν φυγή μου ὅμως θὰ τὴ δεχτῆς μ' ἀνακούφιση...

»Αντίο, Γιῶργο. Δὲ μ' ἀγαπᾶς, κι' ἔτσι δὲ θὰ θυμηθῆς ποτὲ μὲ μῖσος γιατὶ ἔφυγα. Δὲ σ' ἀγαπῶ καὶ γὼ πιά, καὶ δὲ θὰ σὲ θυμηθῶ μὲ νοσταλγία. Περίεργη ποῦν' ἡ καρδιὰ τῆς γυναῖκας: Ἦρθε στιγμὴ ποὺ νόμιζα πὼς ἤσουν γιὰ μένα τὸ πᾶν. Σήμερα εἶναι τὸ πᾶν ἕνας ἄλλος. Ὅλα περνοῦν... Ἰδίως ὁ ἔρως, ποὺ εἶν' ὡραῖος, μόνο γιατὶ εἶναι πρόσκαιρος. Καὶ δὲν περνάει μόνο ἕνα αἴσθημα ἰσχυρότερο, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἀκριβῶς γιατὶ δὲ στηρίζεται στὴν ἄστατη καρδιά, παρὰ στὴν τετράγωνη λογική. Κι' ἡ εὐγνωμοσύνη αὐτή, θὰ μὲ κάνη πάντα νὰ σὲ θυμᾶμαι μὲ στοργή.

ΣΟΦΗ».

Τί θἄλεγε ὁ Γιῶργος, διαβάζοντας αὐτὸ τὸ γράμμα; 'Η μικροῦλα, δακρυσμένη Σόφη, τὸν ἔβλεπε ἀπὸ τώρα νὰ σηκώνη τοὺς ὤμους μ' ἀδιαφορία. — Μὰ ναί· γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ φύγη... Δὲν εἶχε νὰ περιμένη τίποτα ἐδῶ μέσα, ποῦχε ἐγκατασταθῆ σὰ νοικοκυρά, ἡ σκιὰ τῆς Ντόρας... Ποῦ θὰ πήγαινε; Οὔτε αὐτὴ δὲν ἤξερε! 'Ο κόσμος εἶναι μεγάλος, καὶ σπάνιοι εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀρνιοῦνται μιὰ ὄμορφη γυναῖκα ποὺ τοὺς δίνεται..

Κύτταξε ἄλλη μιὰ φορὰ τὸ σπιτάκι, ποὺ κάθε γωνιά του ἔκρυβε καὶ κάποιο της ὄνειρο, ἔσφιξε τὴ βαλίτζα της καὶ τὴν καρδιά της,—κι' ἔφυγε...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Σοφὰ λόγια

'Η δόξα καὶ κάθε ἄλλο ἐπίγειο ἀγαθό, μόνον διὰ τῆς ἐργασίας ἀποκτᾶται.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Ὅταν συνηθίσης νὰ κακοποιῆς τὰ ζῶα, θὰ κάμης σὲ λίγο τὸ ἴδιο καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Β. ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ

Τέσσερα πράγματα πρέπει κυρίως νἄχη ἡ γυναῖκα: τὴν ἀρετὴ μέσ' στὴν καρδιά της, τὴν ταπεινοφροσύνη στὰ μάτια της, τὴν γλυκύτητα στὰ χείλη της καὶ τὴν ἐργασία στὰ χέρια της.

Κα ΝΕΚΕΡ

'Η ἀταξία ὁδηγεῖ σὲ τοία ἄτοπα: τὴν σενογώρια, τὴν ἀνυπομονησία, τὸ χάσιμο τοῦ καιροῦ.

ΜΑΡΚΟΣ ΑΥΡΗΛΙΟΣ

'Ακόμα καὶ στὸ Χόλλυγουντ

Οἱ μικροὶ τύραννοι τῶν 'Αστέρων

ΣΤΟ Χόλλυγουντ ὅπου βασιλεύει ἡ ἐκκεντρικότης, καὶ ὅπου ὅλα εἶναι ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, φυσικὸ εἶναι νὰ διαφέρουν καὶ οἱ ὑπηρέται ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ ἄλλου κόσμου.

Οἱ ὑπηρέται λοιπὸν τῶν ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ— θηλυκοὶ καὶ ἀρσενικοί— ἔχουν δική τους ξεχωριστὴ προσωπικότητα, συναγωνίζονται στὴν ἐκκεντρικότητα τὰ ἴδια τ' ἀφεντικά των, μιμοῦνται τὶς ἰδιοτροπίες των, καὶ προσπαθοῦν τέλος μὲ κάθε τρόπο νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν πιὸ ἀγαλίνωτη φαντασία. Μέσα στὰ σπίτια τῶν «ἀστέρων», τὰ πραγματικὰ ἀφεντικὰ εἶναι οἱ... ὑπηρέται! Καὶ οἱ δυστυχισμένοι ἀστέρες εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ὑποφέρουν τὶς ἰδιοτροπίες αὐτὲς γιὰ ἕναν ἀπλούστατο λόγο: Οἱ ὑπηρέται καὶ οἱ ὑπηρέτριες στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου ὁ καθένας νομίζει πὼς ἔχει ταλέντο νὰ γίνη «ἀστέρας» πρώτου μεγέθους, σπανίζουν τόσο πολὺ καὶ εἶναι τόσον πολύτιμοι ὅσο εἶναι τὸ νερὸ στὴν ἔρημο.

Τὸ ζεῦγος Ρόμπερ Ταίηλορ διατηρεῖ ἕναν καμαριέρη καὶ μιὰ μαγείροισσα, ποὺ νομίζουν κι' οἱ δύο πὼς εἶναι οἱ καλλίτεροι «καλλιτέχναι-φωτογράφοι» στὸν κόσμο. Τὸ πρᾶγμα δὲν θὰ εἶχε σημασία, ἂν οἱ δυὸ αὐτοὶ πρωτότυποι ὑπηρέται δὲν ἀξίωναν ἀπὸ τ' ἀφεντικά των νὰ ποζάρουν διαρκῶς μέσα στὸ σπίτι γιὰ τὴν φωτογραφική τους μηχανή.

'Ο Τζὼν Γκάρφηλδ εἶναι τυχερότερος. 'Η μαγείροισσά του, ποὺ εἶναι μιὰ θεοφοβούμενη καθολική, τὸν ὑποχρεώνει ἁπλῶς νὰ μὴν τρώη κρέας κάθε Παρασκευή. 'Η Κλωντέτ Κολμπέρ εἶναι ὑποχρεωμένη τὴν ἐποχὴ τῶν ἱπποδρομιῶν στὸ Χόλλυγουντ νὰ δειπνᾶ πολὺ νωρίς. 'Ο λόγος εἶναι ἁπλούστατος. 'Η καμαριέρα της πιστεύει πὼς εἶναι «ὀνειρομάντις» καὶ θέλει νὰ κοιμᾶται νωρὶς ὥστε νὰ μπορῆ νὰ δῆ στὸν ὕπνο της πιὸ ἄλογο θὰ κερδίση τὴν ἑπομένη στὶς ἱπποδρομίες! Τὴν ὥρα τῶν ἱπποδρομιῶν πηγαίνει στὸν ἱππόδρομο καὶ ἐκμεταλλεύεται τίς... προφητεῖες της.

'Η Ἄννα Σέρινταν πάλιν ὑποφέρει ἀπὸ τὴν χορευτικὴ μανία τῆς καμαριέρας της. Ἐκείνη νομίζει πὼς εἶνε χορευτικὸ ἀστέρι καὶ μόλις φύγη ἡ Σέρινταν ἀπὸ τὸ μέγαρό της γιὰ τὸ στούντιο, τὸ σπίτι της μεταβάλλεται σέ... χοροδιδασκαλεῖο. Τώρα ἡ καμαριέρα-χορεύτρια τῆς Σέρινταν μαθαίνει τοὺς φρεσκοὺς χοροὺς μὲ δάσκαλό της τὸν περίφημο Καῖσαρ Ρομέο... ἂν ἀγαπᾶτε...

Ἄλλες ὑπηρέτοιες καὶ ὑπηρέτες ἐπιδιώκουν νὰ μεταβάλλωνται σέ...ζωντανὲς διαφημίσεις τῶν ἀστέρων ποὺ ὑπηρετοῦν.

Ἔτσι ἡ Ἀλίς, ἡ καμαριέρα τῆς Τζόαν Κράουφορντ, φορεῖ διαρκῶς ἕνα ἄνθος γαρδένιας ποὺ εἶναι τὸ ἀγαπημένο λουλοῦδι τῆς χαριτωμένης Τζόαν.

'Ο Οὐῶλτερ, ὁ καμαριέρης τοῦ ξακουσμένου χορευτοῦ Φρέντ Ἄστερ, φτιάχνει τὰ παπούτσια του μέ...κλακέττες! Ἔτσι ὅταν βαδίζη στὸν δρόμο, οἱ κλακέττες χτυποῦν ὅπως ὅταν χορεύη ὁ Φρέντ Ἄστερ.

'Η καμαριέρα τῆς Ντόροθυ Λαμούρ προσπαθεῖ νὰ μιμηθῆ τὸ πεταχτὸ βάδισμα τῆς κυρίας της. Τόση μάλιστα ἐπιτυχία ἔχει, ὥστε ἐπέτυχε νὰ κερδίση τὸ πρῶτο βραβεῖο σ' ἕναν διαγωνισμὸ τῆς καλλιτέρας ἐμφανίσεως— μαιντιέν.

'Η καμαριέρα τῆς Ντόροθυ Λαμούρ, πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο κομψῆς ἐμφανίσεως, χάρις στὴν διαρκῆ ἄσκηση στὴν ὁποία ὑπέβαλε τὸ ὡραῖό της σῶμα.

Περίεργος ἐπίσης τύπος εἶναι καὶ ὁ μικρὸς ὑπηρετᾶκος τοῦ Πώλ Μιοῦνι. Ὅταν ὁ διάσημος καλλιτέχνης μελετᾶ τὴν δημιουργία κάποιου νέου ρόλου του, ὁ «μπόερ», ὅπως ἀποκαλεῖ τὸν ὑπηρετᾶκο του ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἀστήρ, γίνεται ἀφηρημένος καὶ δὲν μιλεῖ σὲ κανένα, σὰν ν' ἀπορροφᾶται ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ ρόλου τοῦ ἀφεντικοῦ του.

'Ο Φράνσις Λέντερερ ἔχει ἕναν ὑπηρέτη ποὺ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἕναν ἐνοχλητικὸ τύπο εὐγενείας. 'Απὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀπέκτησε τὴν ἀμεριοκανικὴ ὑπηκοότητα, ὁ Φράνσις, σὰν γνήσιος «γιάνκης» ἔπαυσε νὰ φιλᾷ τὸ χέρι τῶν ὡραίων συναδέλφων του στὸ στούντιο. 'Ο καμαριέρης του τὸν ἀναπληρώνει. Φιλεῖ αὐτὸς τὸ χέρι τῶν χαριτωμένων ἀστεριῶν, ποὺ χαιρετοῦν τὸ ἀφεντικό του, κι' ἔτσι ὁ Φράνσις δέν... παρεξηγεῖται!

'Ο Τζώννυ Βαϊσμύλερ, ποὺ ἐδημιούργησε τὸν περίφημο ρόλο τοῦ Ταρζάν, ἔχει ἕναν μικρόσωμο Κινέζο μάγειρο, ποὺ παίρνει μαθήματα πυγμαχίας δι' ἀλληλογραφίας, γιὰ ν' ἀποκτήση σῶμα... ἀθλητικό!

Τὸ μεγαλείτερο ὅμως μαρτύριο τὸ ὑφίσταται ὁ Τζίμ Στιοῦαρτ. 'Η Ναΐζη ἡ καμαριέρα του, παρακολουθεῖ μ' ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον κάθε τι ποὺ οἱ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ τὸ ἀφεντικό της. Ἔτσι κάποτε ἡ Ναΐζη διάβασε πὼς ἡ ἑταιρία στὴν ὁποίαν ἐργάζεται ὁ Τζίμ ἀνησυχεῖ πολὺ γιατὶ ὁ Στιοῦαρτ ἔχει ἀδυνατίσει ἐξαιρετικὰ σὰν νὰ μὴν τρώη. 'Ο Τζίμ, ἄδικα προσπάθησε νὰ ἐξηγήση στὴν Ναΐζη, ποὺ σὰν ἀραπίνα ποὺ εἶναι ἔχει ἀγύριστο κεφάλι, πὼς αὐτὸ δὲν γοάστηκε παρὰ γιὰ λόγους διαφημίσεως. 'Η Ναΐζη δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβη. 'Ο Τζίμ ὅμως ὑπεβλήθη σὲ τρομερὸ μαρτύριο: Μόλις ἔμπαινε στὸ σπίτι του, ἡ Ναΐζη ἀρχίζε νὰ τρέχη ἀπὸ πίσω του κρατῶντας ἕνα δίσκο γεμάτο μὲ ὀρεκτικώτατα φαγητά, ὑποχρεώνοντάς τον νὰ τρώη διαρκῶς.

Στὸ τέλος ὁ Τζίμ, ἀποφάσισε νὰ ὀργανώση κάθε δεύτερη μεγάλες δεξιώσεις, ὥστε νὰ καταναλίσκωνται τὰ φαγητὰ ποὺ παρασκεύαζε κι' αὐτὸν ἡ ἀδιόρθωτη Ναΐζη. Τὴν πρώτη βραδυὰ εἶχε καλέσει τὸ ζεῦγος Ἀνοὺ Φοντὰ καὶ τὴν Μάργκαρετ Σοῦλλαβαν. Ὡστόσο τὴν τελευταία στιγμὴ οἱ προσκεκλημένοι τοῦ Τζίμ δὲν μπόρεσαν νὰ πᾶνε στὴν δεξίωση. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ λοιπὸν ὁ Τζίμ, πρὸς μεγάλην ἱκανοποίηση τῆς Ναΐζη, ἀναγκάσθηκε νὰ φάη σὰν Γαργαντοῦας.

Ὡστόσο τὸ πάθημα τῆς Ὀλίβια ντὲ Χάβιλλαντ εἶναι ἴσως τὸ δραματικώτερο. 'Η νεαρὰ ἠθοποιὸς ἔψαχνε μάταια ἀρκετὸν καιρὸ νὰ βρῆ μιὰ μαγείροισσα. Στὸ τέλος, ἔπειτα ἀπὸ πολλοὺς κόπους, κατώρθωσε ν' ἀναλάβη μιὰ μικροκαμωμένη Κινεζοπούλα τὴν Τζίνα. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο διάστημα ὅμως, ἡ Τζίνα ἐξωτεύτηκε καὶ ἐφυγε. Καὶ τώρα, ἡ χαριτωμένη στάρ, εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ δειπνᾶ στὶς ἕξη τὸ ἀπόγευμα, ὥστε ἡ μαγείροισσα νὰ μπορῆ νὰ βρίσκεται κοντὰ στὸν ἀντροῦλη της, στὶς ἑφτά!

ΕΒ. ΝΤΥΛΟΚ

Κάτι σὰν παραμῦθι

Τὰ ἑπτὰ βέλη τοῦ ἔρωτος

Ο ΕΜΠΟΡΟΣ τῶν πουλιῶν βγῆκε στὸ κυνήγι. Ἄπλωσε τὰ δίχτυά του κι' ἔπιασε τὸν Ἔρωτα.

— Τί πράγμα εἶναι αὐτό; ἀναρωτήθηκε ὁ ἔμπορος κι' ἔβαλε τὰ γυαλιά του γιὰ νὰ δῆ καλλίτερα. Νὰ ἕνα παράξενο ζῶο, ποὺ πρωτη φορὰ τὸ βλέπω! Τὸ κεσάλι του εἶναι κεφάλι μικροῦ παιδιοῦ κι' ὅμως ἔχει φτεροῦγες σὰν νάταν πουλί. Μπά! Θὰ τὸ βάλω στὴ βιτρίνα τοῦ μαγαζιοῦ μου, σὰ περίεργο καὶ σπανιο εἶδος. ἀνάμεσα στὸν γαλάζιο παπαγάλο μου καὶ στὸν μαῦρο μου σκιουρο. Ὅσοι θὰ περνοῦν, θὰ στέκωνται νὰ τὸ βλέπουν.

Ὡστόσο, ὁ γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης τὸν ἱκέτευε:

— Χάρισέ μου τὴν ἐλευθερία μου, καλέ μου ἄνθρωπε! Καὶ θὰ σοῦ δώσω τὰ ἑφτὰ ὡραιότερα βέλη τῆς φαρέτρας μου.

Ἀλλοίμονο! Ὁ ἔμπορος τῶν πουλιῶν ἦταν πολὺ γέρος γιὰ νὰ καταλαβαίνη τὴν γλῶσσα τοῦ Ἔρωτος. Καὶ πιάνοντας τὸν αἰχμάλωτό του ἀπὸ τὰ πόδια σὰν νάταν κοττόπουλο, τὸν μετέφερε στὸ σπίτι του.

Βδομάδες ὁλόκληρες ἔμεινε ὁ Ἔρωτας, κλεισμένος μέσα στὸ σιδερένιο του κλουβί. Γύρω του, στὴν ἴδια βιτρίνα, ἦταν μαζεμένα ὅλα τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ. Περιστέρια, καναρίνια, παπαγάλοι, κορυδαλλοί. Βρισκόνταν ἀκόμα καὶ βάτραχοι καὶ ἄσπρα ποντίκια. Οἱ διαβάτες σταματοῦσαν. Καὶ ὅπως ὁ ἔμπορος τῶν πουλιῶν, ἔτσι κι' αὐτοὶ ἀποροῦσαν:

—Τί πράγμα εἶναι αὐτό; Κύττα μὲ δόντια; Μὲ τί τρέφεται;

Ὁ Ἔρωτας ἐπανελάμβανε ἀκατάπαυστα τὴν παράκλησή του:

— Ἐλευθερώστε με, καλοί μου ἄνθρωποι καὶ θὰ σᾶς δώσω τὰ ἑφτὰ ὡραιότερα βέλη τῆς φαρέτρας μου!

Μὰ οἱ διαβάτες δὲν καταλάβαιναν τίποτα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ φτερωτοῦ παιδιοῦ. Καὶ σηκώνοντας τοὺς ὤμους, συνέχιζαν τὸν δρόμο τους.

— ✠ —

Τότε, ὁ κόσμος ἔγινε θλιβερός. Τ' ἀηδόνια εἴχαν γάσει τὴ φωνή τους. Οἱ πετεινοὶ ξεγνοῦσαν νὰ διαλαλήσουν τὴ νίκη τους. Τὰ παγόνια δὲν ἄνοιγαν πιὰ τὴ βασιλικὴ βεντάγια τῆς οὐρᾶς τους. Οἱ ἄνδρες ἔγαναν τὸν καιρό τους πίνοντας διαρκῶς καὶ οἱ γυναῖκες οὔτε βάφονταν, οὔτε χτενίζονταν, οὔτε πρόσεχαν τὸ ντύσιμό τους.

Στὴ γειτονιὰ τοῦ ἐμπόρου τῶν πουλιῶν καθόταν κι' ἕνας νέος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Καπρίτσιο. Ἦταν ποιητής. Μιὰ μέρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴ βιτρίνα τῶν πουλιῶν, κοντοστάθηκε. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀνεγνώρισε τὸν Ἔρωτα. Καὶ γνωρίζοντας, ἀφοῦ ἦταν ποιητής, τὴ γλῶσσα τῶν θεῶν εἶπε στὸν γυιὸ τῆς Ἀφροδίτης.

—Σὲ πιάσαν, λοιπόν, μοσχομάγκα μου! Ἐπὶ τέλους!

Καλέ [illegible] ἄνθρωπε, εἶπε τότε ὁ Ἔρωτας, ἐλευθέρωσέ με καὶ θὰ σοῦ δώσω τὰ ἑφτὰ ὡραιότερα βέλη τῆς φαρέτρας μου.

Ὁ Καπρίτσιο σώναξε τὸν ἔμπορα κι' ἀγόρασε τὸ παράξενο πουλί.

— ✠ —

Μόλις ἔφθασε μὲ τὸν Ἔρωτα στὸ σπίτι του, ὁ ποιητὴς ἔκανε αὐτὸ ποὺ εἶχε συμφωνηθῆ. Ἄνοιξε τὸ κλουβὶ κι' ἐλευθέρωσε τὸν αἰχμάλωτό του. Τότε ὁ Ἔρωτας, διάλεξε τὰ ἑφτὰ ὡραιότερα βέλη τῆς φαρέτρας του καὶ τἄδωσε στὸν Καπρίτσιο, λέγοντας:

— Προσοχή, καλέ μου ἄνθρωπε. Τὰ βέλη αὐτὰ δὲν ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια δύναμη. Τὸ γαλάζιο δίνει τὸν τρυφερὸν ἔρωτα, τὸ κόκκινο δίνει τὸν φλογερό, τὸ πράσινο τὸν ἤρεμο, τὸ κίτρινο τὸν ἀνήσυχο, τὸ ἄσπρο τὸν ἀθῶο. Τὸ χρυσὸ βέλος δίνει τὸν ἔνδοξον ἔρωτα. Ὅσο γιὰ τὸ μαῦρο, αὐτὸ δίνει τὸν ἔρωτα ποὺ εἶναι αἰώνιος. Φύλαξέ το τελευταῖο. Καὶ μάθε ὅτι κάθε πρόσωπο ποὺ θὰ πληγώσης μὲ τὰ βέλη σου, θὰ σοῦ ἀνήκη ὅσο θάναι ἡ πληγή του ματωμένη. Ὄχι περισσότερο. Γειά σου!

Κι' ὁ μικρὸς θεὸς ἄνοιξε τὰ φτερά του καὶ πέταξε, ἀφίνοντας τὸν ποιητὴ μὲ τὰ ἑφτὰ βέλη.

— ✠ —

Ὁ Καπρίτσιο φόρεσε τὴν ὁμορφότερη στολή του καὶ πῆγε στὸ παλάτι. Μόλις ἔφθασε, βύθισε τὸ κόκκινο βέλος του στὴν καρδιὰ μιᾶς μαοκησίας, ἡ ὁποία τὸν ἀγάπησε παράφορα ἐπὶ δυὸ χρόνια. Ὕστερα, ὁ Καπρίτσιο τρύπησε τὴν καρδιὰ μιᾶς βασιλοπούλας, ποὺ τοῦ ἔμεινε πιστὴ τρία χρόνια. Κατόπιν ἐγρησιμοποίησε καὶ τὰ ὑπόλοιπα βέλη του, ἐγοντας ἔτσι ἐρωτικὲς περιπέτειες ἐπὶ πολλὰ χρόνια. Λένε μάλιστα ὅτι τὸ χρυσό του βέλος τὸ βύθισε μ' ἐπιτυχία στὴν καρδιὰ τῆς βασιλίσσης τῆς Γαλλίας.

Ἕνα χειμωνιάτικο βράδυ, ὁ ποιητής μας ἐπέστρεφε στὸ σπίτι του μόνος καὶ συλλογισμένος. Εἶχε γοησιμοποιήσει ὅλα τὰ βέλη του καὶ δὲν τοῦ ἔμενε πιὰ παρὰ μονάχα τὸ τελευταῖο. Ἔκανε κρύο. Ὁ Καπρίτσιο κυριεύθηκε ἀπὸ σκέψεις. Στὸ δίπλανο δωμάτιο ἀκουγε τὴ γειτονισσα του ποὺ νανουρίζε σιγοτραγουδῶντας τὸ παιδί της. Αὐτος δεν εἶχε οὔτε οἰκογένεια, οὔτε τζακι ἀναμμενο. Τίποτε δεν τοῦ ἔμενε πια ἀπὸ τὶς περασμένες χαρες. Ποῦ ἦταν οἱ μαρκησιες, οι βασιλοποῦλες καὶ οἱ βασίλισσες; Τοῦ εἶχαν πάρει τὰ ὄροσερα του νειατα καὶ τον ἐγκατελειψαν.

— Εὐτυχῶς, συλλογίσθηκε ὁ Καπρίτσιο, ὅτι μοῦ μένει ἀκόμα τὸ βέλος τοῦ αἰωνίου ἔρωτος. Θὰ τὸ πεταζω στὴν τύχη. Τὰ ἐρωτικὰ βέλη δὲν ἀστοχοῦν ποτέ.

— ✠ —

Τὸ βέλος τινάχτηκε μακρυά.

Τὴν ἀλλη μέρα, ὁ Καπριτσιο ξεκίνησε γιὰ ταξίδι, ἀναζητῶντας τὴ γυναῖκα ποὺ πέτυχε μὲ τὸ βέλος του. Ταξίδεψε πολὺ καὶ στὴ στερηὰ καὶ στὴ θάλασσα. Πάντως, ὅμως, ὅπου πήγαινε, οἱ κοπέλλες τον κοροΐδευαν.

— Τί θέλει ἀπὸ μᾶς αὐτὸς ὁ γέρος; ἔλεγαν. Θαρρεῖ, λοιπόν, πως εἶναι ἀκόμα εἴκοσι χρονῶν;

Ἔτσι, ὁ Καπρίτσιο ἔφθασε καὶ στὴ Βενετία. Ἦταν ἡ ἐποχὴ τοῦ καρναβαλιοῦ. Ὅλος ὁ κόσμος χόρευε καὶ τραγουδοῦσε. Οἱ γόνδολες γλυστροῦσαν πάνω στὰ ἤρεμα νερὰ τῶν καναλιῶν, γεμάτες μασκιέ, λουλούδια καὶ μουσικές. Πάντοτε μόνος, ὁ Καπρίτσιο τριγύριζε κάτω ἀπὸ τὰ γέρικα παλάτια. Ἕνα βράδυ, εἶδε μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ ἕνα θεοσκότεινο σπίτι. Σὲ ἀπόσταση δυὸ βημάτων, τὴν περίμενε μιὰ γόνδολα, μὲ δυὸ γονδολιέρηδες σιωπηλούς. Ἡ γυναῖκα περπατοῦσε ἀργά, χυπώντας τὰ ψηλά της τακούνια πάνω στὸ λιθόστρωτο. Εἶχε κορμοστασιὰ αὐτοκρατείρας. Τὸ σῶμα της ἦταν τυλιγμένο σ' ἕνα μαῦρο πανωφόρι καὶ τὸ πρόσωπό της κρυμμένο πίσω ἀπὸ μιὰ βελούδινη μάσκα μὲ μαῦρες ντανταλλες.

Μόλις εἶδε τὸν ποιητή, σταμάτησε καὶ εἶπε:

— Ἤρθες ἐπὶ τέλους, Καπρίτσιο. Σὲ περίμενα, ὡραῖε μου σκοπευτή!

Ὁ Καπρίτσιο αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ πλημυρίζη ἀπὸ πόνους. Τὴν ἀκολούθησε μὲ λαγτάρα. Ἐκείνη ἔκανε ἕνα νεῦμα στοὺς ἀνθρώπους της καὶ ἡ γόνδολα γλύστρησε σὰν νυσταγμένος κύκνος πάνω στὰ κοιμισμένα νερά. Μακρυά, ἀκουγόντανε τραγούδια, γέλια καὶ γαρουμενες φωνές... Ὁ Καπρίτσιο εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ξεκινοῦσε γιὰ ἕνα μακρυνό, πολὺ μακρυνὸ ταξίδι.

— Εἶναι ἀλήθεια, εἶπε κάποια στιγμή, στὴν ἄγνωστη, ὅτι θὰ μ' ἀγαπᾶς αἰώνια;

— Περισσότερο ἀπὸ αἰώνια, ἀπήντησε κείνη. Δὲν θὰ σ' ἀφίσω ποτέ!

— Τότε, καλή μου, δεῖξε μου τὸ πρόσωπό σου, εἶπε ὁ Καπρίτσιο, τρέμοντας ἀπὸ μιὰ παράξενη, πρωτόγνωρη συγκίνηση. Σὲ παρακαλῶ... Τὸ θέλω.

— Ἀ! Τὸ θέλεις;...

Καὶ μ' ἕνα ξερὸ γέλιο, ἡ ἄγνωστη ἔλυσε τὰ κορδόνια τῆς μέσης της. Μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ ξέσγισε τότε τὰ σκοτάδια. Ἡ αἰώνια αὐτὴ ἐρωμένη, ἡ ἐρωμένη ποὺ δὲ θὰ τὸν ἄφινε ποτέ, ἦταν ὁ ΘΑΝΑΤΟΣ...

ΓΙΟΧΑΝ ΦΑΝ ΟΦΦΕΛ

Μικρὲς ἱστορίες

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΔΗΣΗ

Ξαπλωμένος στὸν ἴσκιο ἑνὸς δέντρου, ἔπειτα, ἀπὸ τὴ σκληρὴ δουλειὰ τοῦ θερισμοῦ, ὁ Πιέρ παρακολουθοῦσε τὴν γυναῖκα του, τὴν ὄμορφη καὶ χαριτωμένη Ζάν, ποὺ πεταχτὴ κι' ἀνάλαφρη σὰν πεταλουδίτσα ἔφερνε δροσερὸ νερὸ ἀπὸ τὴν πηγή.

Ὁ Πιέρ κι' ἡ Ζάν εἶχαν παντρευτῆ πρὸ μηνὸς κι' ἡ ζωή των κυλοῦσε εὐτυχισμένη. Ἡ σοδεία ἦταν φέτος περίφημη. Κι' ὁ Πιέρ καμαρώνοντας τὴν ἀγαπημένη του γυναικούλα, καὶ τὸ εὔφορο χτῆμά του, σκεφτόταν πὼς θἄταν ἀπόλυτα εὐτυχής, ὅταν θ' ἀποχτοῦσε κι' ἕνα μικρὸ χαριτωμένο παιδάκι, ποὺ θὰ συνέχιζε τὸ ἔργο του, ὅταν ἐκεῖνος θἄταν γέρος κι' ἀδύναμος.

●

Ὅταν ἡ Ζάν γύρισε καὶ τοῦδωκε νὰ πιῆ τὸ δροσερὸ νερό, ἐκεῖνος τὴν ἀγκάλιασε καὶ τῆς ψιθύρισε σιγανά:

— Ζάν... ἀγαπημένη μου Ζάν... Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος!.. Δὲν μοῦ λείπει τίποτα, παρὰ ἕνα παιδάκι... ἕνα τοσοδούλη μικράκι, ποὺ αὔριο θὰ φρόντιζε γιὰ μᾶς.

●

Ἐκείνη στήλωσε πάνω του τὰ γελαστά της μάτια, καὶ μουρμούρισε χαϊδιάρικα.

— Ἄκου Πιέρ....

Ὡστόσο δὲν μπόρεσε νὰ τελειώση τὴν φράση της. Τὰ λόγια της κοπῆκαν, ἀπὸ τὸν παράξενο θόρυβο ποὺ ἐρχόταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ χωριό. Ἀσθενικὸς στὴν ἀρχή, γίνηκε γλήγορα δυνατός, ἔπειτα δυνατώτερος, καὶ τώρα ἔμοιαζε σὰν τραγικὴ φωνὴ κινδύνου ποὺ σχίζει γοργὰ τὸν ἀέρα καὶ ζητᾶ νὰ φτάση ὅσο τὸ δυνατὸ μακρύτερα.

— Κηρύχτηκε γενικὴ ἐπιστράτευση! εἶπε τέλος κάποιος πού, μόλις εἶχε φτάσει ἀπὸ τὸ χωριό.

●

Ὁ Πιέρ κύτταξε τὴν γυναῖκα του μὲ συμπόνια κι' ἀγάπη. Ἔβαλε τὸ δυνατό του χέρι πάνω στὸν ὦμό της καὶ ψιθύρισε συγκινημένα.

— Ζάν... μικρή μου Ζάν. Θὰ φύγω, λοιπόν... θὰ πρέπη νὰ φύγω... Κι' ὅσο σκέφτομαι πὼς θὰ μείνης ἐδῶ μόνη, ὁλότελα μόνη φοβοῦμαι... φοβοῦμαι, μήπως δὲν θἄχω τὸ θάρρος...

Ἡ Ζάν στήλωσε τὰ βουρκωμένα μάτια της πάνω του, κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση τοῦ ψιθύρισε:

— Ὄχι Πιέρ... Δὲν θἄμαι μόνη. Αὐτὸ ἤθελα νὰ σοῦ πῶ πρίν ἀπὸ λίγη ὥρα, ὅταν ἄρχισε νὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα. Ὅταν θὰ γυρίσης ἔπειτα ἀπὸ λίγο μὲ τὸ καλό, θὰ βρῆς ἕνα ὡραῖο μωρὸ νὰ σὲ περιμένη μαζί μου...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Πιέρ ξέχασε καὶ τὸν χωρισμό, καὶ τὴν ἐπιστράτευση καὶ τὸν πόλεμο. Ἡ μεγάλη εἴδηση τὸν εἶχε κάμει τόσο εὐτυχισμένο, ὥστε δὲν σκεπτόταν, πιὰ πὼς τὴν ἑπομένη θἄφευγε γιὰ κεῖ κάτω ἀπ' ὅπου ἴσως νὰ μὴν ξαναγύριζε... Ἤξερε πὼς τώρα πιὰ ἡ ἀγαπημένη του Ζάν δὲν θἄταν μόνη...

ΜΠΕΝΙΤΑ ΑΖΑ·Ι·Σ

ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑ

Ὅπως εἶναι πολὺ φυσικό, ἡ λογοκρισία στὰ ἐμπόλεμα κράτη ἀσκεῖται μὲ μεγάλη αὐστηρότητα.

Οἱ λογοκρίται φοβοῦνται μήπως κάτω ἀπὸ τὰ ἀθῶα κείμενα ἢ τὶς εἰδήσεις ὑποκρύπτονται συνθηματικὲς ἀνταποκρίσεις μὲ τὸν ἐχθρό. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπὸ ὅλα τὰ γαλλικά, ἀγγλικὰ καὶ γερμανικὰ περιοδικὰ κατηργήθησαν τελείως οἱ στῆλες τῆς ἀλληλογραφίας μὲ τοὺς ἀναγνῶστες, τὰ σταυρόλεξα, τὰ προβλήματα κ. ο. κ. Γιατὶ χάρις σ' αὐτὰ— μὲ συνθηματικὲς λέξεις καὶ φράσεις, ποὺ εἶναι τόσο εὔκολο νὰ καταγωρηθοῦν σ' ἕνα σταυρόλεξο ἢ σὲ μιὰ δῆθεν ἀπάντηση σὲ ἐρώτηση ἀναγνώστου,— εἶναι δυνατὸν νὰ δοθοῦν στὸν ἐχθρὸ πολύτιμες πληροφορίες ἀπὸ τοὺς κατασκόπους.

Φυσικά, ὅπως εἶναι ἑπόμενο, μαζὶ μὲ τὰ ξερὰ καίονται καὶ τὰ χλωρά, ὅπως λέγει ἡ παροιμία. Δηλαδή, οἱ λογοκριταί, γιὰ νἄναι ἥσυχοι διαγράφουν ἀλύπητα τὰ πιὸ ἀθῶα πράγματα.

Ἔτσι, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, σ' ἕνα ἀγγλικὸ εἰκονογραφημένο περιοδικὸ ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῆ μιὰ εἰκόνα ἀπὸ τὸν Ζωολογικὸ κῆπο τοῦ Λονδίνου: ἕνα λεοντάρι μὲ ἀνοιχτὸ στόμα καὶ μὲ λεζάντα: «Ἕνα λεοντάρι ποὺ χασμήθηκε γθὲς τρεῖς φορὲς στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου».

Ἡ λεζάντα ἔβαλε ψύλλους στ' αὐτιὰ τοῦ Ἄγγλου λογοκριτοῦ.

«Ἕνα λεοντάρι; σκέφθηκε. Μήπως θέλουν νὰ ὑπονοήσουν τὸν βρεττανικὸν λέοντα; Ἄς διαγράψωμε λοιπὸν τὸ λεοντάρι καὶ ἄς βάλλωμε ἁπλῶς: ἕνα ζῶο».

«Χασμήθηκε; σκέφθηκε πάλι. Μήπως θέλουν νὰ ὑπονοήσουν ὅτι τὸ κοινὸν στενοχωρεῖται καὶ πλήττει ἐξ αἰτίας τοῦ πολέμου; Ἄς ἀλλάξωμε τὸ χασμήθηκε μὲ κινήθηκε».

Ὁ λογοκριτὴς ξαναδιάβασε τὸ κείμενο: «Ἕνα ζῶο ποὺ κινήθηκε γθὲς τρεῖς φορὲς στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου».

«Τρεῖς φορές; εἶπε. Μήπως εἶναι συνθηματικό; Ἄς τὸ σβύσωμε».

Διάβασε πάλι τὴ φράση:

«Χθές; σκέφθηκε. Αὐτοὶ οἱ χρονικοὶ καθορισμοὶ εἶναι τελείως περιττοί. Ἄς τὸ σβύσωμε».

Καὶ ξαναδιάβασε τὴ φράση ποὺ ἔλεγε τώρα: «Ἕνα ζῶο ποὺ κινήθηκε στὸν Ζωολογικὸ Κῆπο τοῦ Λονδίνου».

«Στὸ Ζωολογικὸ Κῆπο; Μήπως θέλουν νὰ δώσουν στόχο στὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα; Ἄς τὸ ἀντικαταστήσουμε μὲ τὴ φράση «σ' ἕνα μέρος».

Τέλος, ὁ λογοκριτὴς σκέφθηκε πὼς ἦταν περιττὸ νὰ καθορισθῆ τὸ Λονδίνο. Μποροῦσαν ὡραιότατα νὰ γράψουν ἀσφαλῶς «Ἀγγλία». Διώρθωσε λοιπὸν κι' αὐτό, κι' ἐπέστρεψε στὸν κατάπληκτο δημοσιογράφο τὴν εἰκόνα τοῦ λεονταριοῦ μὲ τὴν ἑξῆς λεζάντα:

«Ἕνα ζῶο ποὺ κινήθηκε σ' ἕνα μέρος τῆς Ἀγγλίας»!!!

Τὸ δαχτυλίδι τοῦ γάμου

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΚΑΙ ΘΡΥΛΟΙ

Τὸ μεγαλείτερο ὄνειρο κάθε κοριτσιοῦ, ὑπῆρξε ἀνέκαθεν νὰ ἰδῆ στὸν παράμεσο τοῦ ἀριστεροῦ της χεριοῦ νὰ λάμπη τὸ χρυσὸ δαχτυλίδι τοῦ ἀρραβῶνος, ἢ βέρα.

Ὁ ἁπλὸς αὐτὸς μεταλλικὸς κρίκος εἶναι τὸ σύμβολον τῆς νέας ζωῆς ποὺ σὲ λίγο θἀρχίση γιὰ ἐκείνην ποὺ τὸν φόρεσε, μιᾶς ζωῆς ποὺ θ' ἀλλάξη τελείως σχεδὸν τὴν δική της, γιὰ νὰ τὴν κάνη καλλίτερη—καὶ κάποτε— δυστυχῶς χειρότερη.

Τὸ ἴδιο βέβαια, ἰσχύει καὶ γιὰ τὸν ἄντρα.

Ὁ χρυσὸς, ὅμως, αὐτὸς κρίκος δὲν εἶναι δημιούργημα τοῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου, ὅπως τὸν ἀντιλαμβάνονται οἱ μεταχριστιανικοὶ χρόνοι. Προϋπῆρξε ὡς κόσμημα καὶ εἰς διάφορα μεγέθη. Π. χ. οἱ ἀρχαῖοι, ἄντρες καὶ γυναῖκες— καπνοῦν τοὺς λαούς— τὸν φοροῦσαν στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ, στοὺς βραχίονας, στὶς γάμπες.

Οἱ δοῦλοι τὸν φοροῦσαν στὸν ἀστράγαλο, ποὺ ἦταν καταλλήλως τρυπημένος. Οἱ ἄγριοι, ἀκόμη καὶ τώρα στολίζουν μὲ ἕναν κρίκο τὴν μύτη τους. Οἱ γυναῖκες κρεμοῦν κρίκους στ' αὐτιά των. Καὶ ὄχι μονάχα οἱ ἄγριες! Ἐπίσης φοροῦσαν κρίκο στὸ αὐτὶ καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ ἀνώτεροι ἀξιωματοῦχοι τῆς ἐκκλησίας.

●

Ἑπόμενον λοιπόν, ἦταν ἕνα κόσμημα τόσο διαδεδομένο, τόσο κοινόχρηστο, νὰ ἔχη συνδέση τὴν ὕπαρξή του μὲ ἕνα σωρὸ θρύλους καὶ προλήψεις. Ἀπὸ τοὺς γνωστότερους εἶναι ὁ θρύλος τοῦ δαχτυλιδιοῦ τοῦ Σολομῶντος ποὺ τοῦ ἔδιδε τὴν δύναμη νὰ κυβερνᾶ ὅλην τὴν φύση. Τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ ἐτάφη μαζὶ μὲ τὸν Σολομῶντα.

Ὁ θρύλος λέγει ὅτι δράκοντες φυλοῦν τὸ δαχτυλίδι αὐτό, τὸ ὁποῖο, ὅποιος βρῆ θὰ γίνη ὁ κύριος τοῦ κόσμου καὶ θἄχη ὅλα τὰ πνεύματα ὑπὸ τὰς διαταγάς του.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸ δαχτυλίδι τοῦ ὑμεναίου, ἡ τοποθέτησις του στὸ τέταρτο δάκτυλο, βασίζεται τὴν προλήψη ὅτι στὸ δάκτυλο αὐτὸ ὑπάρχει ἕνα νεῦρο ποὺ συνδέεται ἀπ' εὐθείας μὲ τὴν καρδιά.

Στοὺς λαοὺς τῆς Δύσεως, ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ σύζυγος περνᾶ τὸ δαχτυλίδι στὸ δάκτυλο τῆς γυναίκας του, εἶναι βαρυσήμαντη. Πιστεύεται ὅτι, ἂν ὁ σύζυγος σταματήση τὸ δακτυλίδι στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ δακτύλου, χωρὶς νὰ περάση τὸν δεύτερο κόμβο, ἡ γυναίκα του θὰ εἶναι ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ. Τοὐναντίον ἂν τὸ περάση τὸ δακτυλίδι καλὰ στὸ δάκτυλο, ἂν δηλ. τὸ βάλη στὴν φυσική του θέση, θὰ εἶναι αὐτὸς ὁ ἄρχων καὶ κύριος μέσα στὸ σπίτι.

Συνηθίζεται σήμερα μεταξὺ τῶν πλουσίων τῆς Δύσεως, τὸ δακτυλίδι τοῦ γάμου νὰ ἔχη ἐπάνω καὶ ἕνα διαμάντι.

Αὐτὴ εἶναι πανδοχεία συνήθεια. Τὴν ἀπέφευγαν, ὅμως, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι, θεωροῦντες τὸ διαμάντι ποὺ στόλιζε τὰ δακτυλίδια ὡς δυστυχία. Ἐφοροῦνται ὅτι ὁ κοῖκος δὲν ἔπρεπε νὰ διακοπῆ ποτέ, γιατὶ τὸ κόψιμό του ἔστω ἀπὸ ἕνα πολύτιμο πετροδάι, ἐσήμαινε ὅτι ὁ δεσμὸς τῶν δύο συζύγων δὲν θἄταν μακροχρόνιος.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

TOY ARTHUR ARNAULD

Από τά προηγούμενα

Ο Έκτωρ, γυιός τοῦ βαρώνου ντέ Ροζεγκρίζ, ἀγαπᾶ τὴν Λευκή, μιὰ νεαρὴ καὶ ὡραία ὀρφανὴ ποὺ μένει ὡς οἰκοδιδασκάλισσα στὸ σπίτι τοῦ διασήμου γιατροῦ Λιεβέρ. Τὴν ἴδια νέα ἀγαπᾶ καὶ ὁ γυιὸς τοῦ γιατροῦ, Ἀδριανός. Ὁ Ἕκτωρ ἀποπειράται ἕνα βράδυ νὰ ἀπαγάγῃ τὴν Λευκή, ὁ Ἀδριανὸς ὅμως τὴν σώζει καὶ προσκαλεῖ τὸν Ἕκτορα σὲ μονομαχία. Ὁ πατέρας ὅμως τοῦ Ἕκτορος, ὁ μυστηριώδης βαρῶνος ντέ Ροζεγκρίζ ποὺ ἔχει ὀργανώσει τοὺς ἐπαίτας τοῦ Παρισιοῦ ἀποκαλούμενος ἀπὸ αὐτοὺς Πάτερ Ζιγκώ, ματαιώνει τὴν μονομαχία αὐτή. Ὁ βαρῶνος ἔχει στὸ σπίτι του ἕναν τρελλὸ τὸν ζωγράφο Ρολλάνδο Ροτζίνσκυ, ποὺ γρόνια τώρα ἀναζητεῖ τὴν κόρη του ποὺ τοῦ τὴν ἔχουν κλέψει. Τὸν ἄρρωστο αὐτὸ περιποιεῖται ὁ γιατρὸς Λιεβέρ.

11ον

ΤΗΝ ἄλλη μέρα, ὅμως, ὁ βαρῶνος συνέλαβε τὸν τρελλὸ νὰ προσπαθῇ πάλι νὰ ἰχνογραφήσῃ ἄμορφα σχήματα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ κάνουν τὰ παιδιά. Οἱ ἀπόπειρές του αὐτὲς τὸν ἀπασχολοῦσον τόσο, ὥστε δὲν παρετήρησε τὴν παρουσία τοῦ βαρώνου.

—Ἐν τούτοις, ἤμουν ζωγράφος, ψιθύρισε, μὲ κάποια ἀποθάρρυνση, δὲν ξέρω πιά! δὲν μπορῶ!... Θέλω νὰ θυμηθῶ!...

Τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες.

Κι' ἐξακολούθησε νὰ γεμίζῃ τὸ χαρτὶ μὲ ἀκαθόριστα σχήματα.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Ρολάνδος δὲν ἔπαυσε νὰ ἰχνογραφῇ. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ ἀναφαίνεται ὁ ζωγράφος, ὁ καλλιτέχης.

—Τὴν κόρη μου! φώναξε ἐξαφνα, ἕνα πρωΐ, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του ἐκεῖ ποὺ σχεδίαζε, καὶ κυττάζοντας τὸν βαρῶνο ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε ἀπὸ πίσω του.

—Τὴν ζητῶ πάντα...

Ὁ Ρολάνδος ἀναστέναξε καὶ προσπάθησε τώρα νὰ ζωγραφίσῃ πρόσωπα, κεφάλια.

Μιὰ ἄλλη μέρα πάλι φώναξε τοῦ γιατροῦ:

—Δὲν θὰ μοῦ ξαναδώσετε, λοιπόν, τὴν μνήμη μου! Μοῦ τὸ ὑποσχεθήκατε!

—Θὰ τὴν ξαναβρῇς, Βασίσου σὲ μένα τοῦ εἶπε ὁ γιατρός.

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ τελευταῖος αὐτὸς τὸν κύτταξε προσεκτικά. Ὁ Ρολάνδος εἶχε ἀδυνατίσει πολύ. Τὰ μάτια του εἶχαν χωθῆ μέσα στὶς κόγχες των.

—Μήπως συμβαίνει τίποτε τὸ ἔκτακτον; ρώτησε ὁ βαρῶνος.

—Ναί, τὸ σῶμα μαραίνεται, ἡ ζωϊκὴ δύναμις ἐλαττώνεται. Πρέπει νὰ ἀντενεργήσωμε ἀμέσως, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος καὶ μάλιστα κεραυνοβόλως!

—Ὦ!... ἔκαμε ὁ Ροζεγκρίζ.

—Εἴχα, ἄλλωστε, προϊδεῖ τὸ ἀποτέλεσμα. Τώρα θὰ κάνουμε τὸ ἀντίθετο ἐκείνου ποὺ κάμναμε ὡς τώρα. Θὰ δυναμώσουμε ὅ,τι ἐξασθενήσαμε. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο τώρα προσπαθῶ, εἶναι νὰ ἐπιτύχω τεχνητῶς μιὰ δευτέρα γέννηση τῶν διανοητικῶν καὶ πνευματικῶν του δυνάμεων. Τὸ πείραμα εἶναι πολὺ δύσκολο καὶ θέλει μεγάλη προφύλαξη, προσεκτικὴ ἐπιτήρηση, γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος.

—Καταλαβαίνω.

—Ἔφθασα στὸ σημεῖο ἐκεῖνο τῆς ἐξουθενώσεως ποὺ ἐπιθυμοῦσα. Παραπάνω δὲν θέλω. Θὰ ἦταν πολύ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο πρόκειται νὰ ἀποπειραθῶ εἶνα πολὺ τολμηρό. Ἄλλος δὲν θὰ τολμοῦσε. Πρέπει νὰ σᾶς τὸ πῶ· ἡ ἐπιτυχία μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ μιὰ τρίχα. Ἀποφασίσατε!...

—Κάμετε ὅ,τι νομίζετε καλόν. Ἔχω ἀπόλυτον ἐπιστοσύνην στὴν ἐπιστήμη σας.

—Λοιπόν, ἀπὸ σήμερα θὰ ἀλλάξω σύστημα καὶ θὰ μεταχειρισθῶ φάρμακα νέα, ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα ἐκείνων ποὺ μεταχειρισθήκαμε ὡς τώρα. Φέρτε, σᾶς παρκαλῶ, μελάνη καὶ πέννα.

Ἐπὶ πέντε λεπτὰ ὁ γιατρὸς ἔγραφε μιὰ μακρὰ καὶ λεπτομερεστάτη συνταγή.

—Φίλτατέ μου, εἶπε τοῦ βαρώνου, δίνοντας τὴν συνταγή, ἐπὶ δέκα πέντε μέρες ὁ ἄρρωστός μας θὰ ἀκολουθήσῃ αὐτὴν τὴν θεραπεία. Τὸ βράδυ, κατὰ τὸ δεῖπνον, θὰ τοῦ δώσετε πέντε σταγόνες ἀπὸ τὸ φάρμακο ποὺ σᾶς ἔγραψα. Οὔτε μιὰ περισσότερο, μ' ἀκοῦτε, γιατὶ εἶναι πολὺ δραστικό. Μιὰ σταγόνα παραπάνω, φέρνει ἀποτέλεσμα ποὺ δὲν τὸ θέλω, οὔτε τὸ περιμένω. Τρεῖς παραπάνω προκαλοῦν μανία καὶ ἐξ τέτανο καὶ θάνατο! Μὴν τὸ ξεχνᾶτε αὐτὸ καὶ νὰ τοῦ δίνετε μόνος σας τὸ φάρμακο.

—Βασισθῆτε σὲ μένα, γιατρέ μου.

—Μετὰ δυὸ ὧρες θὰ τοῦ δώσετε δέκα σταγόνες ἀπὸ τὸ δεύτερο φάρμακο, σ' ὁποιαδήποτε θέση καὶ ἂν βρίσκεται ὁ ἄρρωστος, γιατὶ τὸ πρῶτο μπορεῖ νὰ τοῦ φέρῃ πυρετό, καὶ αὐτὸ μὴ σᾶς τρομάξῃ. Πρέπει ὅμως, νὰ ἔχετε κοντά του κάποιον τῆς ἐμπιστοσύνης σας νὰ τὸν ἐπιτηρῇ.

—Ἔχω ἕναν τέτοιον ἄθρωπο εἶπε ὁ βαρῶνος· πότε πρέπει νὰ τοῦ δοθῇ ἡ πρώτη δόση;

—Αὔριο. Χρειάζονται πολλὲς ὧρες γιὰ νὰ ἑτοιμασθῇ τὸ φάρμακο.

—Αὔριο θὰ ἔχω τὸν ἄνθρωπο ποὺ χρειάζεται.

—Καλά. Πρὸ παντός, ὅμως, ἀκρίβεια καὶ προσοχή. Ὅσο γιὰ τὴν πρώτη κρίση ποὺ θὰ τὸν πιάσῃ, μὴν τρομάξετε.

—Θ' ἀκολουθήσω κατὰ γράμμα τὶς συμβουλές σας.

—Τότε δὲν ὑπάρχει φόβος.

Ὁ ἰατρὸς Λιεβὲρ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ βαρώνου καὶ ἔφυγε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ'.

Ο ΜΟΝΟΧΕΙΡ

—Ἐλεημοσύνη, καλέ μου κύριε, ἐλεῆστε ἕναν δυστυχισμένο οἰκογενειάρχη ποὺ τοῦ πῆρε ἡ μηχανὴ τὸ χέρι του!...

Καὶ οἱ ἐπικλήσεις στὰ φιλεύσπλαχνα αἰσθήματα τῶν διαβατῶν συνεχιζόνταν στὴν διαπασῶν. Τὸ «θῦμα» εἶχε πραγματικὰ — καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα τοὐλάχιστον — κομμένο τὸ ἕνα χέρι καὶ ἔτσι οἱ σπάνιοι περιπατηταὶ τῆς ὁδοῦ Φοντεναὶ Σουμπουᾶ-ἂν-Νοζάν, τοὔρριχναν τὶς δεκάρες τους, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνακόψουν τὸ βῆμα.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπαίτης δὲν καθότανε σ' ἕνα μέρος. Βάδιζε ἀργὰ-ἀργά, ἀκολουθώντας τὸν δρόμο ποὺ πήγαινε στὸ Νοζάν.

Θᾶταν περίπου πέντε ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου, ἄρχιζε ἕνα σύδενδρο μέρος ποὺ ἀποτελοῦσε τὴν ἄκρη τοῦ δάσους τῶν Βιγκεννῶν.

Ὁ ἀκρωτηριασμένος, ἀφοῦ ἔρριξε ἕνα ἐρευνητικὸ βλέμμα γύρω του, μπῆκε στὸ σύδενδρο αὐτὸ καὶ κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα δένδρα ποὺ συνήντησε.

Δὲν περνοῦσε πιὰ κανένας ἀπὸ τὸν δρόμα ποὺ εἶχε ἐρημωθῆ τελείως.

Ὁ ἐπαίτης, ἔβγαλε τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα χρυσὸ ρολόϊ καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔρριξε μιὰ ματιά, μουρμούρισε:

—Ἐχω ἀκόμη καιρό.

Κατόπι ἔβγαλε μιὰ τσιγαροθήκη, πῆρε τσιγάρο καὶ τὸ ἄναψε.

Ἦταν Μάϊος. Ἐκείνη δὲ τὴν ἡμέρα ὁ γιατρὸς Λιεβὲρ ἔδινε νέες ὁδηγίες στὸν βαρῶνο ντὲ Ροζεγκρὶζ γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ Ρολάνδου.

Τὸ σκοτάδι εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ σκεπάζῃ τὰ γύρω.

Μιὰ ὥρα πέρασε ἔτσι.

Ξαφνικά, ὁ μονόχειρ τέντωσε τ' αὐτιά. Θόρυβος βημάτων ἀνθρώπου, ἐρχομένου ἀπὸ τὸ Φοντεναί, ἀκούσθηκε.

Ὁ ἐπαίτης σηκώθηκε τότε καὶ προχώρησε ἀκόμη περισσότερο στὸ δάσος καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους.

Ἐν τῷ μεταξύ, τὰ βήματα πλησίαζαν βιαστικά. Δὲν ἦταν, ὅμως, παρὰ ἕνας καθυστερημένος διαβάτης, ὁ ὁποῖος προσπέρασε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Ὁ ἐπαίτης βγῆκε, τότε, καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του πρὸς τὸ Νοζάν.

Εἶχε ἤδη νυχτώσει καλά, ὅταν ἔφθασε κοντὰ στὴν πόλη καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα καπηλειό.

Στὸ βάθος ἦταν μιὰ γρηά, ἡ διευθύντρια προφανῶς.

—Τί θέλεις; ρώτησε μὲ φωνὴ βραχνὴ τὸν ἀπρόοπτο πελάτη της.

—Ἕνα ποτῆρι μπύρα, εἶπε ὁ ἄλλος.

—Λουΐζα!... φώναξε τότε ἡ ἡλικιωμένη.

—Νᾶμαι! ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ βάθος μιὰ δροσερὴ φωνή.

Καὶ ταὐτοχρόνως μιὰ πόρτα ἄνοιξε καὶ μπῆκε στὴν αἴθουσα μιὰ νέα κοπέλλα.

Ὅσο ἡ διευθύντρια ἦταν ἄσχημη, γρηὰ καὶ ξεδοντιασμένη, τόσο ἡ ὑπηρέτρια ἦταν νέα, ὡραία καὶ πλαστική.

Εἶχε μιὰ διαβολικὴ δροσερότητα, μάτια μαῦρα καὶ ζωηρά, μαλλιὰ πλούσια, στῆθος ἀνεπτυγμένο, δέρμα λεπτὸ καὶ χέρια κομψὰ καὶ λεπτά, μ' ὅλες τὶς δουλειὲς στὶς ὁποῖες τὰ ὑπέβαλε. Τὸ ἀνάστημά της ἦταν μέτριο καὶ τὰ πόδια της θὰ τὰ ἐζήλευαν πολλὲς γυναῖκες τοῦ θεάτρου.

—Τί τρέχει; ρώτησε ἡ Λουΐζα τὴν κυρία της.

—Ἕνα ποτῆρι μπύρα ἐκεῖ! εἶπε αὐτή, δείχνοντας μὲ τὸ κεφάλι τὸν ἐπαίτη.

Ἡ Λουΐζα στράφηκε, καὶ βλέποντας τὸν «πελάτη», ἀνατρίχιασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'.

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ

Ἡ Λουΐζα, χωρὶς καμμιὰ ἔκπληξη ἢ ἀποστροφή, πῆρε ἕνα ποτῆρι μπύρα καὶ τὸ πῆγε τοῦ πελάτη.

Αὐτός, ἀφοῦ ἀντήλλαξε ἕνα ἀστραπιαῖο βλέμμα, χαμήλωσε τὸ κεφάλι του καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἡ νέα τοποθετοῦσε τὸν δίσκο μὲ τὸ ποτῆρι μπροστά του, τῆς ψιθύρισε:

—Πρέπει νὰ σὲ δῶ ἀπόψε.

—Ὄχι, εἶπε ἡ Λουΐζα, ὅλα ἔχουν τελειώσει ἀνάμεσά μας.

—Καὶ ὅμως πρέπει. Ἔχω νὰ σοῦ μιλήσω.

—Τόσο τὸ χειρότερο!

—Πρόκειται γιὰ σοβαρὰ ὑπόθεση.

—Τί εἴδους ὑπόθεση;

—Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγηθῶ ἐδῶ. Πάντως, πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον σου...

—Καινούργιες πάλι ἀνησίες! εἶπε ἡ Λουΐζα, σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

—Στὴν τιμή μου! Αὐτὴ τὴ φορὰ παίζουμε μὲ ἑκατομμύρια!...

Ἡ Λουΐζα ἄνοιξε διάπλατα τὰ ὡραῖά της μάτια, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ρώτησε:

—Γιατὶ ἔγινες ἔτσι;

—Γιὰ νὰ μὴ μὲ γνωρίσουν! Αὐτὸ καὶ μόνο πρέπει νὰ σὲ πείσῃ, ὅτι ἡ δουλειὰ εἶναι σπουδαία.

—Ἀλήθεια, λές, λοιπόν;

—Ἔλα καὶ θὰ ἰδῆς.

Ἡ νέα φάνηκε νὰ διστάζῃ. Ἡ περιέργειά της, ὅμως, ἡ ἐπιθυμία της νὰ μάθῃ, φαινότανε στὰ μάτια της.

—Ποιὰ ὥρα; ψιθύρισε.

—Στὶς ἕντεκα.

—Ποῦ;

—Στὸ συνηθισμένο μέρος.

—Στὸν δρόμο τοῦ Φοντεναί, στὴν γωνιὰ τοῦ δάσους;

—Ναί.

—Θάρθω.

—Εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ μπορέσῃς νὰ βγῆς;

—Ὦ! θὰ τὰ καταφέρω... Δηλαδὴ θὰ προσπαθήσω...

—Τί τρέχει ἐκεῖ κάτω! ἀκούσθηκε ἐκείνη τὴν ὥρα ἡ φωνὴ τῆς ταβερνάρισσας. Τί κουβεντιάζεις αὐτοῦ, Λουΐζα; Πήγαινε γρήγορα νὰ ἑτοιμάσῃς τὸ δεῖπνο ποὺ παρήγγειλαν... Μπρός, κι' εἶναι ἀργά!

—Μὴ φωνάζετε, κυρία, στὸ λεπτὸ θᾶναι ἕτοιμο! ἔκανε ἡ νέα καὶ ἔτρεξε στὴν κουζίνα.

Σιγὰ-σιγά, ἡ ταβέρνα γέμισε ἀπὸ κόσμο.

Ὁ ἐπαίτης, βλέποντας ὅτι ὅλοι αὐτὸν πρόσεχαν, πλήρωσε καὶ ἔφυγε. Πῆρε τὸν ἴδιο δρόμο ἀπὸ τὸν ὁποῖο εἶχε ἔλθει.

Ὁ Μουτόν, ἢ μᾶλλον ὁ γνωστός μας Σαπουνάκης, ἔμενε πάντα στὸ φρενοκομεῖο τοῦ δορος Μπαρτόλδου.

Πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἀποστολή του συνίστατο νὰ ἐπαγρυπνῇ μὴν τυχὸν καὶ ξαναφανῇ ἡ Κυρία μὲ τὸ βέλο, ποὺ ἐνδιεφέρετο γιὰ τὸν Ρολάνδο, αὐτή, ὅμως, δὲν φαινότανε καὶ ὁ Σαπουνάκης περίμενε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν καθηκόντων του. Μολονότι, ὅταν ἡ περίσταση τὸν καλοῦσε, δὲν δίσταζε νὰ κάνῃ καὶ τὸν δολοφόνο, ὁ Σαπουνάκης ἐνωχλεῖτο φοβερὰ μέσα στοὺς τρελλούς, τὸν παρηγοροῦσαν ὅμως τὰ γύρω κορίτσια, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν καὶ αὐτά, θὰ αὐτοκτονοῦσε, ὅπως ἔλεγε. Ἔτσι, ἐδῶ καὶ ἕξη ἑβδομάδες ποὺ ἦταν στὸ φρενοκομεῖο — εἶχε μπῆ ἕνα μῆνα πρὸ τῆς δραπετεύσεως τοῦ Ρολάνδου — εἶχε κατορθώσει νὰ γνωρισθῇ μ' ὅλα σχεδὸν τὰ ὄμορφα κορίτσια ποὺ ἔμεναν γύρω ἀπὸ τὸ ἄσυλο. Δὲν ἦταν, ἄλλωστε, κανένας γέρος καὶ ἄσχημος ἄνδρας, ὁ Σαπουνάκης. Ἡλικίας ὡς τριάντα πέντε ἐτῶν, καλοσχηματισμένος, μποροῦσε, ὅταν ἀπεφάσιζε νὰ περιποιηθῇ λίγο τὸν ἑαυτό του, νὰ σαγηνεύσῃ τὰ εὔπιστα, συνήθως, κορίτσια τοῦ λαοῦ.

Κάθε βράδυ, καθένας ἀπὸ τοὺς φύλακες τοῦ φρενοκομείου, ἔπαιρνε ἄδεια γιὰ νὰ βγῇ λίγο ἔξω καὶ νὰ ξεσκάσῃ. Οἱ σύντροφοι τοῦ Σαπουνάκη, χρησιμοποιοῦσαν τὶς ὧρες αὐτὲς τῆς ἐξόδου των, πίνοντας μπύρα στὶς γύρω ταβέρνες.

Ὁ Σαπουνάκης... ρωμαντικώτερος ἔτρεχε στὸ Νοζάν, ὅπου εἶχε βρῆ τὸ εἴδωλό του.

Τὴν στιγμὴ λοιπόν ποὺ ὁ ἐπαίτης μὲ τὸ ἕνα χέρι κατέβαινε τὴν ὁδὸν Φοντεναί, ὁ Σαπουνάκης, ἔχοντας ἄδεια ὡς τὰ μεσάνυχτα, πήγαινε κι' αὐτὸς στὸ Νοζάν. Βάδιζε γρήγορα, σιγοσφυρίζοντας ἕνα τραγουδάκι. Ἡ νύχτα ἦταν φωτεινὴ καὶ ἕνα γλυκὸ ἀεράκι ἔπνεε. Τ' ἀηδόνια κελαϊδοῦσαν μέσα στὸ δάσος. Ὅλα μιλοῦσαν γιὰ ἔρωτα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ ψευδοφύλακα τῶν τρελλῶν.

Ξαφνικά, ὁ Σαπουνάκης ἐφρικίασε.

Μπροστά του εἶχε σταθῆ μιὰ μαῦρη σκιά.

—Ἐλέησέ με, καλέ μου, κύριε! ἔκανε ἡ σκιά.

Ἐκείνη τὴν ὥρα βγῆκε τὸ φεγγάρι μέσα ἀπὸ κάποιο συννεφάκι καὶ

— Πρόκειται γιὰ μιὰ τεράστια περιουσία, εἶπε ὁ Σαπουνάκης

φώτισε τοὺς δυὸ νυχτοπόρους.

—Ὁ Σαπουνάκης, φώναξε ὁ ἐπαίτης.

Καὶ οἱ δυὸ φίλοι καὶ συνεταῖροι ἔδωκαν τὰ χέρια.

—Τί κάνεις ἐδῶ τέτοιαν ὥρα καὶ σ' αὐτὰ τὰ χάλια; ρώτησε ὁ Σαπουνάκης.

—Ἐργάζομαι.

—Ἔχεις καμμιὰ ἀποστολή;

—Ναί.

—Ἔχει σχέση μὲ τὸ φρενοκομεῖο;

—Ὄχι.

—Τότε; Πρόκειται γιὰ καμμιὰ καινούργια «δουλειά»;

—Ὄχι ὁλωσδιόλου. Συνεχίζω πάντα στὶς ἔρευνές μου.

—Μαντεύω... γιὰ τὴν κόρη τοῦ τρελλοῦ.

—Σχεδόν. Ὁ ἀρχηγὸς ἔδωκε διαταγήν, χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψωμε τὶς ἔρευνές μας γιὰ τὴν πρώτη, τὴν ἀληθινὴ κόρη τοῦ τρελλοῦ, νὰ βροῦμε καὶ καμμιὰ κοπέλλα ἕως εἰκοσι ἐτῶν, ἀπὸ ἀγνώστους γονεῖς, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ κανένα καὶ τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ νὰ συμφωνῇ κάπως μὲ τὴν γέννηση, τὴ ζωὴ καὶ τὶς περιπέτειες τῆς κόρης τοῦ τρελλοῦ.

—Ἀ! Τὸ ἀποφάσισε ἐπὶ τέλους! ἀποκρίθηκε σκεπτικὸς ὁ Σαπουνάκης.

—Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς σκέπτεται νὰ κάνῃ, εἶπε ὁ κουρέας, ἀλλὰ ὑπάρχει μεγάλη ἀμοιβὴ γιὰ κεῖνον ποὺ θὰ βρῇ τὸ κορίτσι ποὺ χρειάζεται.

—Ὑπάρχει κάτι περισσότερο ἀπ' αὐτὸ ποὺ ζητᾶ... ψιθύρισε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δόντια του ὁ Σαπουνάκης.

—Εἶπες τίποτε; ρώτησε ὁ ἄλλος.

—Ὄχι. Κι' ἔρχεσαι σ' αὐτὰ τὰ μέρη νὰ ζητήσῃς τὸ κορίτσι ποὺ μᾶς χρειάζεται;

—Ναί. Τὸ ἔχω βρῆ κιόλας.

—Ἀλήθεια;

—Καὶ τὴν περιμένω ἀπόψε.

—Ποῦ;

—Στὴν ἄκρη τοῦ δάσους.

—Καμμιὰ φιληναδούλα, ἔ;

—Καὶ βέβαια! ἔκανε ὁ κουρέας μὲ φιλαρέσκεια.

—Καὶ τί κάνει ἐδῶ τὸ κορίτσι σου;

—Εἶναι ὑπηρέτρια σὲ μιὰ ταβέρνα.

Ὁ Σαπουνάκης ἀνατινάχθηκε.

—Ὑπηρέτρια σὲ ταβέρνα, εἶπες;

—Ναί.

—Στὸ Φοντεναί;

—Ὄχι, στὸ Νοζάν.

Ὁ Σαπουνάκης ἐφρικίασε καὶ πάλι. Φαινόταν ἀνήσυχος.

Ἔξαφνα, σὰν νὰ πῆρε ὁριστικὴ ἀπόφαση:

—Λοιπόν, καλὴ τύχη, σύντροφε! εἶπε ἀπότομα στὸν κουρέα, σφίγγοντας τὸ χέρι του. Δὲν θέλω νὰ ταράξω τὴν συνέντευξή σου, οὔτε νὰ χάσω τὴν δική μου...

Καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικός.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'.

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΙΑ

Ὁ κουρέας, ἔφθασε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ περιμένῃ τὴν Λουΐζα.

Ὁ Σαπουνάκης ἔσπευσε πρὸς τὸ Νοζάν.

—Διάβολε, ψιθύριζε ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, πάει νὰ πῇ ὁ ἀρχηγὸς τὸ ἀπεφάσισε καὶ βιάζεται νὰ βάλῃ στὸ χέρι τὰ ἑκατομμύρια τοῦ Παύλου Λελόν. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ ἀποφασίζῃ καὶ ἐντελῶς μόνος του... τὸ κάτω-κάτω, ἐγὼ ἔφερα τὴ «δουλειά». Ὁπωσδήποτε, εἶναι καιρὸς νὰ ἐνεργήσω. Βιάζεσαι, μπάρμπα-Ζιγκώ, νὰ βρῇς μιὰ Εἰρήνη ὁποιαδήποτε, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἔχω μεγάλη ὄρεξη νὰ βάλω στὸ χέρι τὶς πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκες, καὶ μάλιστα κάτι παραπάνω!... Ὑπηρέτρια σὲ ταβέρνα τοῦ Νοζάν! Ὦ! ἂν ἦταν ἐκείνη...

Καὶ μονολογώντας ἔτσι, ὁ Σαπουνάκης ἄνοιξε ἀκόμη περισσότερο τὸ βῆμα.

—Ὁ καθεὶς μὲ τὴ σειρά του, πάτερ-Ροζεγκρίζ. Ἔγνοια σου καὶ θὰ τὴν κατηχήσω ἐγὼ καλὰ τὴν μικρή, ἂν εἶναι αὐτή, καὶ κατόπι βλέπουμε...

Γρήγορα ὁ Σαπουνάκης ἔφθασε στὸ Νοζάν, ἀλλὰ δὲν ἐσταμάτησε ἐκεῖ. Κατέβηκε πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ Περώ.

Σὲ λίγο ἔφθανε μπροστὰ στὴν πόρτα μιᾶς ταβέρνας.

Ἦταν τὸ ἴδιο καπηλειὸ στὸ ὁποῖο βρισκόταν πρὶν ἀπὸ λίγο ὁ κουρέας.

Μπῆκε μέσα μὲ ὕφος τακτικοῦ πελάτου.

Οἱ θαμῶνες ἦσαν τώρα ὀλιγώτεροι καὶ ἡ Λουΐζα ποὺ εἶχε τελειώσει τὴν δουλειά της στὴν κουζίνα, καθότανε σὲ μιὰ γωνιά, περιμένοντας νὰ τὴν φωνάξουν.

Ἡ ταβερνιάρισσα, θρονιασμένη στὸ ψηλὸ σκαμνὶ τοῦ πάγκου της, ἔκαμνε τοὺς λογαριασμούς της. Μόλις εἶδε τὸν Σαπουνάκη, ἔκανε μὲ ὕφος πρόσχαρο:

—Ὦ! Ὁ κ. Μουτόν.

Ὁ τόνος της ἔδειχνε ὅτι ὁ φίλος ποὺ εἶχε μπῆ ἦταν σπουδαῖος πελάτης. Ἡ Λουΐζα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μόλις τὸν εἶδε, κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ τοῦ ἀπηύθυνε ἕνα γλυκὸ βλέμμα:

—Ἔχετε ἔξοδο σήμερα; ρώτησε ἡ ταβερνιάρισσα.

—Ναί, καὶ ἐπειδὴ μοῦ εἶπαν πὼς φέρατε ἕνα περίφημο κρασὶ Μπωζολαί, ἦλθα νὰ τὸ δοκιμάσω!

Καὶ λέγοντας, ἔρριξε ἕνα βλέμμα στὴν Λουΐζα, ποὺ μὲ τὰ χέρια στὴν μέση, τὸν κύτταζε μὲ θαυμασμό.

—Ψεύτη! φώναξε ἡ γρηά, μοῦ φαίνεται πὼς περισσότερο ἔρχεσαι γιὰ τὴν Λουΐζα μου παρὰ γιὰ τὸ κρασί μου!

Καὶ γιὰ τὸ ἕνα καὶ γιὰ τὴν ἄλλη! ἔκανε στρίβοντας τὸ μουστάκι του ὁ Σαπουνάκης.

—Ἔτσι, τώρα εἶσαι εἰλικρινέστερος. Λουΐζα! Ἕνα μπουκάλι Μπωζολαὶ στὸν κ. Μουτόν.

—Καὶ δυὸ ποτήρια! συνεπλήρωσε ὁ Σαπουνάκης.

Ἡ Λουΐζα πῆγε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία, ἐνῷ ἡ ταβερνιάρισσα ξανάπεφτε στοὺς λογαριασμούς της.

Σὲ λίγο ἡ νέα ἐπέστρεφε μὲ τὸ κρασὶ καὶ τὰ δυὸ ποτήρια.

—Κάθησε, τῆς εἶπε ὁ Σαπουνάκης, ἀνοίγοντας τὸ μπουκάλι καὶ γεμίζοντας τὰ δύο ποτήρια.

Εἶχε φροντίσει νὰ διαλέξῃ ἕνα ἀπόμερο τραπεζάκι, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ τοὺς ἄκουε.

—Δὲν σὲ περίμενα ἀπόψε, εἶπε ἡ Λουΐζα.

—Καὶ ὅμως, ἤξερες πὼς εἶχα ἔξοδο.

Ἐκείνη δὲν εἶπε τίποτε.

Ὁ Σαπουνάκης τὴν κύτταξε ἐξεταστικά.

—Μήπως σ' ἐνώχλησα ποὺ ἦλθα;

—Δὲν εἶπα τέτοιο πρᾶγμα.

—Καὶ ὅμως τὸ σκέπτεσαι...

—Δηλαδή... ξέρεις ὅτι δὲν εἶμαι πάντα ἐλεύθερη...

—Καὶ πρὸ πάντων ἀπόψε, ἔ;

—Ναί. Ἔχω κάπου νὰ πάω... γιὰ δουλειά.

—Γιὰ δουλειὰ ἢ κανένα ραντεβοῦ;...

—Τί ραντεβοῦ θέλεις νάχω;

—Καὶ δὲν μπορεῖς ν' ἀναβάλῃς αὐτὸ τὸ ραντεβοῦ, αὐτὴ τὴν δουλειά; ἤθελα νὰ πῶ.

—Ὄχι.

—Τόσο ἐπείγουσα εἶναι;

—Ναί.

—Μπορῶ, τούλάχιστον, νὰ σὲ συνοδεύσω;

—Ἀδύνατον.

Ὁ Σαπουνάκης κινήθηκε μὲ ἀνυπομονησία στὸ κάθισμά του.

—Ἂν, ἐν τούτοις, ἤμουν ζηλιάρης; Ἡ Λουΐζα σήκωσε τοὺς ὤμους.

—Θὰ εἶχες ἄδικο, τοῦ εἶπε.

—Τότε;

—Ἔλα αὔριο.

—Ξέρεις ὅτι δὲν εἶμαι κάθε μέρα ἐλεύθερος καὶ αὐτὸ ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολή.

—Πάλι ἀνησίες!...

—Μὲ συγχωρεῖς, δὲν εἶναι διόλου ἀνησίες, ἀλλὰ κάτι τὸ πολὺ σοβαρό.

—Καὶ ἀφορᾶ αὐτὸ τὸ πολὺ σοβαρό;...

—Καὶ σένα καὶ μένα... Πρόκειται γιὰ μιὰ τεραστία περιουσία...

Ἡ Λουΐζα τὸν κύτταξε ἔκπληκτη:

—Περιουσία; εἶπες.

—Ναί.

—Δὲν λὲς ψέμματα;

—Ἑκατομμύρια, σοῦ λέγω!...

—Ὦ!...

—Ἂν ἡ ἱστορία ποὺ μοῦ εἶχε κάποτε διηγηθῆ ἦταν ἀληθινή...

—Ποιὰ ἱστορία; Ἡ δική μου;

—Ἔλα, μὴν παριστάνῃς τώρα τὴν ἀνόητη καὶ ἄκουσέ με. Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσουμε ἀπόψε. Πρόκειται γιὰ τὸ μέλλον σου.

Ἡ Λουΐζα διαπλάτωσε καὶ πάλι τὰ μάτια της. Τὰ ἴδια δὲν τῆς ἔλεγε πρὶν λίγη ὥρα καὶ ὁ κουρέας.

Σχεδὸν λέξη πρὸς λέξη!

—Ὥστε, εἶπε ὁ Σαπουνάκης, δὲν πρόκειται νὰ πᾶς στὴν ὁδὸ Φοντεναί, στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ὅπου σὲ περιμένουν;

—Πῶς τὸ ὑποθέτεις αὐτό;! ἔκανε, κυττάζοντάς τον μὲ ἔκπληξη ἡ Λουΐζα.

—Δὲν τὸ ὑποθέτω, τὸ ξέρω. Περιττὸ νὰ μοῦ τὸ ἀρνηθῆς... Κάποιος ἄλλος σὲ περιμένει αὐτὴ τὴν στιγμὴ ἐκεῖ...

—Ὦ! ἂν εἶναι αὐτὸς ποὺ φαντάζεσαι, τὰ χάλασα μαζί του!

—Πιθανόν, πάντως, ὅμως, δὲν θὰ πᾶς στὸ ραντεβοῦ.

—Ἐπρόκειτο ἐν τούτοις ἐπίσης, περὶ περιουσίας, περὶ τοῦ μέλλοντός μου... εἶπε ἡ νέα.

—Δὲν γελάσθηκα... εἶπε μόνος του ὁ Σαπουνάκης, καὶ κατόπι ὑψώνοντας τὴν φωνή!

—Τὸ μέλλον, ἀγαπητή μου Λουΐζα, βρίσκεται στὰ χέρια μου. Ἐγὼ θὰ φροντίσω γι' αὐτό. Οἱ δυὸ μας μποροῦμε νὰ κάνωμε ὅ,τι θέλουμε, φθάνει νὰ μ' ἀφίσῃς νὰ σὲ ὁδηγῶ ἐγώ...

—Δὲν εἶναι λοιπὸν ψέμμα, εἶναι σπουδαῖο αὐτὸ ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς;

—Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέω! Ἔλα, τώρα, διηγήσου μου καὶ πάλι τὴν ἱστορία σου, σὲ παρακαλῶ. Θέλω νὰ τὴν θυμηθῶ καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΔ',

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ

—Μὰ σοῦ τὴν ἔχω ξαναπῆ...

—Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Καλλίτερα νὰ φρεσκάρῃ κανεὶς τὶς ἀναμνήσεις του, καὶ μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ ἀναμνήσεις τόσο πολύτιμες καί... πλουτοφόρες!...

—Ἔ, νά! Σοῦ ἔχω πῆ πὼς δὲν ἔχω γνωρίσει οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα.

—Ποτέ;

—Ποτέ!

—Καὶ δὲν ἔχεις καμμιὰ ἰδέα γι' αὐτούς;

—Τὴν παραμικρή.

—Ὡραῖα. Καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν ἐνδιεφέρθη γιὰ σένα;

—Κανένας.

—Λαμπρά.

—Ζητῶ ἕναν ἀπὸ τοὺς φτωχοὺς ἐκείνους χωριάτες ποὺ μὲ βρήκανε.

—Ποῦ σὲ βρήκανε; Ἤσουν, λοιπόν, χαμένη; Ἐγκαταλελειμμένη;

—Σὰν τὸ πουλί.

—Ὦ! περίφημα. Καὶ σὲ ποιὸ μέρος;

—Στὸ Σαμπινιόλ.

—Κοντὰ στὴν Σενεβιέρ,

—Ἀκριβῶς.

—Ὦ! μ' αὐτὸ εἶναι ἔξοχο! Τί ἡλικία εἶχες τότε;

—Ὑποθέτω ὅτι ἤμουν ἑνὸς ἔτους.

—Καὶ ἀπὸ τότε τί ἔκανες;

—Ἔμενα μαζὶ μὲ τοὺς χωριάτες ποὺ μὲ μαζέψανε μέχρι δώδεκα ἐτῶν.

—Καὶ ἔπειτα;

—Ἔπειτα πέθαναν καὶ οἱ δυὸ καὶ ἐγὼ ἄρχισα νὰ δουλεύω πότε φυλάγοντας γίδια, πότε πλένοντας πιάτα καὶ κουβαλώντας νερὸ σὲ ταβέρνες.

—Καὶ τώρα πόσων ἐτῶν εἶσαι;

—Πρέπει νὰ εἶμαι εἴκοσι.

—Ὦ! διάβολε! Τί ὡραῖα ποὺ ἔρχονται ὅλα!...

Ἐμεσολάβησε κάποια σιωπή. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὁ Σαπουνάκης σκεπτόταν:

«Ἔχει γοῦστο νάχω βάλει στὸ χέρι τὴν ἀληθινή! Ὁπότε τὰ πράγματα θὰ πήγαιναν ρολόϊ! Ὁπωσδήποτε, ὅμως, ψεύτικη ἢ ἀληθινή, ἡ κοπέλλα αὐτὴ εἶναι ὅ,τι μοῦ χρειάζεται».

—Τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε ἡ Λουΐζα.

—Τίποτε. Δὲν μοῦ λές, γιὰ ψᾶξε τὸ μυαλό σου νὰ βροῦμε καὶ τίποτε ἄλλο!

—Σὰν τί;

—Νά, ὅ,τι θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ στὰ σχέδιά μας.

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Θέλετε νὰ μάθετε ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ;

Στὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ

Ἡ καφεμαντεία εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ διαδεδομένες μορφὲς τῆς μαντείας. Κάθε μέρα ἀκοῦμε γιὰ τὶς περίφημες «καφετζοῦδες» ποὺ κατορθώνουν νὰ διαγνώσουν τὸ μέλλον μέσα στὰ «κατακάθια» τοῦ καφέ. Τὸ περίεργο δὲ εἶναι πὼς πολὺ συχνὰ οἱ μαντεῖες βγαίνουν ἀληθινές.

Ποιοὶ ὅμως εἶναι οἱ κανόνες ποὺ διέπουν τὴν μαντεία αὐτή; Ποιὰ εἶναι τὰ σημεῖα ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ ἄγνωστο μέλλον,

Ἰδοὺ τί λέει σχετικῶς μιὰ διάσημος Παρισινὴ καφεμάντις στὸ ἐφετεινὸ ἡμερολόγιον (τοῦ 1940) τοῦ «Ζουρνὰλ ντὲ λὰ φάμ»:

Τὸ πρόσωπο τοῦ ὁποίου πρόκειται νὰ μαντεύσετε τὸ μέλλον πίνει ἕνα κύπελλο καφὲ κάπως πηχτοῦ. Τὸ κατακάθι ποὺ θὰ μείνῃ, τὸ χύνεται στὸ πιατάκι τοῦ καφέ, ἔπειτα τὸ κινεῖτε λίγο καὶ τὸ φυσᾶτε τρεῖς φορές, οὕτως ὥστε νὰ ἁπλώσῃ λίγο. Ἔπειτα παρατηρεῖτε στὴν ἐπιφάνειά του γιὰ νὰ διακρίνετε τὰ σχήματα ποὺ ἐσχηματίσθησαν. Τὴν ἴδια παρατήρηση μπορεῖτε νὰ κάμετε καὶ μέσα στὸ ἴδιο τὸ κύπελλο τοῦ καφέ, χωρὶς νὰ χύσετε στὸ πιάτο τὸ κατακάθι, τὸ ὁποῖον φυσᾶτε καὶ πάλι τρεῖς φορές. Σχηματίζονται λοιπὸν διάφορα σχήματα. Γραμμὲς ἴσιες, κύκλοι, τετράγωνα, πολύγωνα.

Οἱ σημασίες τῶν κυριωτέρων σχημάτων εἶναι οἱ ἑξῆς:

Γραμμὲς εὐθεῖες, σημαίνουν: ἠρεμία, εὐτυχία, εἰρήνη. (Σχ. 1).

Γραμμὲς ὀφιοειδεῖς: προσεχεῖς λύπες, ἀποτυχίες, φροντίδες, (Σχ. 2).

Σχήματα κυκλικά: Ὑποθέσεις σχετικὲς μὲ χρήματα, (Σχ. 3).

Δύο κυκλικὰ σχήματα ποὺ ἐγγίζουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο: Ὑποθέσεις ἐρωτικές, (Σχ. 4).

Κανονικὸ τετράγωνο: Προσεχὴς γάμος. Προσεχὴς εὐτυχία, (Σχ. 5).

Παραλληλόγραμμα: Διχόνοια, διενέξεις, (Σχ. 6).

Σταυρός: Προσεχὴς θάνατος ἑνὸς συγγενικοῦ ἢ πολὺ σχετικοῦ προσώπου, (Σχ. 7).

Τρίνωνο: Κληρονομία, (Σχ. 8).

Ἑλικοειδὲς σχῆμα: Μεταβολὴ καταστάσεως, ἀπρόοπτον γεγονός, (Σχ. 9).

Τρίγωνο ἐπὶ τετραγώνου: Θρίαμβος, ἐπιτυχία, (Σχ. 10).

Μικροὶ σταυροὶ ὁ ἕνας πλησίον τοῦ ἄλλου: Προσεχὴς ἀσθένεια, (Σχ. 11).

Παραλληλόγραμμον ποὺ περιέχει ἕναν κύκλο: Δυσάρεστη ἐπιστολή, (Σχ. 12).

Κεφαλὴ ἀνθρώπου: Προσεχὴς ἐπίσκεψη. (Σχ. 13).

Γραμμὲς ποὺ κόβουν ἡμιάτην ἄλλη. Κλοπή. Προσέξτε! (Σχ. 14).

Δυὸ κύκλοι ποὺ τοὺς τέμνει μιὰ γραμμή: Μεγάλη φιλονεικία μεταξὺ ἐρωτευμένων, συζύγων ἢ στενῶν συγγενῶν..

Τέλος, προκειμένου περὶ μητέρων, κύκλος περιέχων τετράγωνο, σημαίνει προσεχῆ γέννηση παιδιοῦ.

ΖΑΝΕ ΚΑΣΤΕΛΝΩ

Νά, πῶς φιλοῦν!...

Ἕνα ὡραῖο διήγημα παρμένο ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο

ΕΙΧΕ φτάσει ἡ ὥρα τῶν λικὲρ καὶ ὁ καπνὸς τῶν πούρων καὶ τῶν ἀρωματικῶν σιγαρέττων ἐβάραινε γλυκὰ τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὡς ἐξ ἐνστίκτου, ὅλα τὰ μέλη τῆς φιλικῆς συντροφιᾶς προσπαθοῦσαν νὰ παρατείνουν τὴν εὐχάριστη αὐτὴ στιγμή. Κι' ἄρχισαν οἱ ἱστορίες.

Κάποιος ἀπὸ τὴν παρέα εἶχε ρίξει ἤδη τὸν σπόρο: «Ἂν ἐργαζόμουνα στὸν κινηματογράφο, εἶπε, δὲν θὰ μοῦ ἔρχόταν ποτὲ ἡ ἰδέα νὰ ἐρωτευθῶ μιὰν ἠθοποιό. Ὅλες οἱ βεντέττες, οἱ ὑποβεντέττες καὶ οἱ ἀνθυποβεντέττες θὰ μοῦ προξενοῦσαν τὴν ἴδια ἀδιαφορία, ποὺ δοκιμάζει ὁ ζαχαροπλάστης ὅταν βλέπῃ ἕνα σοῦ ἀλὰ κρέμ!»

Καὶ πάνω σ' αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Γκαμπριὲλ Τουρινιὸν ξερόβηξε, γιὰ νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχή. Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὲς τὶς φράσεις γιὰ πρόλογο στὴν ἱστορία ποὺ τοῦ ἔκαιγε τὰ χείλη.

Ὅλοι σιώπησαν, γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν:

«Γνώρισα τὸν Φρανσουὰ Μαρτιναί, ὅταν ἦταν ἀκόμα ἕνας ἀσήμαντος βοηθὸς σκηνοθέτου, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια. Ὁ σκηνοθέτης μὲ τὸν ὁποῖον συνεργαζόταν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους τοῦ κόσμου. Δὲν θὰ σᾶς πῶ, ὅμως, τὸ ὄνομά του, γιατὶ ἀσφαλῶς θὰ τῶχετε ξεχάσει. Ὁ μεγαλοφυὴς αὐτὸς ἄνθρωπος κατέστρεψε τὴν καρριέρα του βλακωδῶς, μὲ τὸ νὰ ἐμπιστεύεται τοὺς κυριωτέρους ρόλους τῶν ταινιῶν του, σὲ διάφορες καμποτίνες ποὺ τοῦ ἔπαιρναν τὰ μυαλά. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, μπῆκε στὸ περιθώριο καὶ ξεχάστηκε τελείως. Καὶ ὁ φίλος μου ὁ Μαρτεναὶ ποὺ ἔτρεφε γιὰ τὸν προϊστάμενό του θρησκευτικὴ λατρεία, ὡρκίσθηκε μπροστά μου ἐπισήμως, ὅτι δὲν θὰ ἐρωτευόταν ποτὲ γυναῖκα τοῦ κινηματογράφου.

»Τὸν ὅρκο του αὐτὸν τὸν κράτησε ὁ Φρανσουὰ ἐπὶ εἴκοσι ὁλόκληρα χρόνια. Ποτέ μου δὲν τὸν εἶδα νὰ γλυκοκουβεντιάζῃ μὲ βεντέττες ἢ μὲ φιγκυράντ. Καὶ ἡ στάση αὐτοῦ ἐξετιμᾶτο ἀπὸ ὅλους. Ἔτσι, τὴ μέρα ποὺ μοῦ ἀνήγγειλε ὅτι ἐσκόπευε ν' ἀγκαζάρῃ τὴν Λενὸρ Ντυπρὲ ὡς πρωταγωνίστρια γιὰ τὴν καινούργια του ταινία «Ματωμένη βεντάγια», οὔτε στιγμὴ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι ἡ πρόσληψη αὐτὴ ὠφείλετο σ' αἰσθηματικοὺς λόγους. Πῶς ὅλωστε ἠποροῦσα νὰ μαντεύσω ὅτι στὸ στῆθός του ἐφώλιαζε ἤδη ἕνα φλογερὸ πάθος, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἀντιληφθῆ οὔτε αὐτὸς ὁ ἴδιος; Ἀλλ' ἂς ποῦμε τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά.

»Εἶχα γνωρίσει τὴν Λενὸρ τὸν καιρὸ ποὺ ἦταν ἀκόμα μιὰ ἁπλῆ φιγκυράντ. Συνδεθήκαμε πολὺ καὶ μοῦλεγε ὅλα της τὰ μυστικά. Ἔμαθα, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἴδια, ὅτι δέχτηκε μ' ἐνθουσιασμὸ τὴν πρόταση τοῦ Μαρτεναί. Αὐτὸ δὲν μὲ ξάφνιασε. Ἤξερα ὅτι ἡ Λενὸρ ἐθαύμαζε τὸν φίλο μου ἀπὸ καιρό, φοβόμουν, ὅμως, μήπως ὁ θαυμασμὸς αὐτὸς μεταβληθῆ, μὲ τὴν καθημερινὴ ἐπαφὴ σκηνοθέτου καὶ πρωταγωνιστρίας σὲ κάποιο αἴσθημα πιὸ δυνατό, ἀνάλογο μὲ τὸ ἠφαιστειῶδες ταμπεραμέντο τῆς νεαρᾶς μου φίλης. Καὶ τὴ λυπήθηκα, γιατὶ ἐγνώριζα ὅτι δὲν εἶχε νὰ περιμένῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Φρανσουά. Ἦταν ἠθοποιός. Καὶ συνεπῶς, ἔφθανε αὐτὸ γιὰ νὰ μὴν τὴν προσέξῃ ὁ φίλος μου μὲ ἄλλα μάτια.

»Πολὺ γρήγορα, ἄλλωστε, τὰ γεγονότα μὲ δικαίωσαν. Ἡ ἄτρωτη Λενὸρ ἀγάπησε πολὺ γρήγορα τὸν Μαρτεναὶ μὲ παράφορο πάθος. Στὴν ἀρχή, ἐξεδήλωσε τὸν ἔρωτά της αὐτόν, δίνοντας δείγματα συγκινητικῆς ἀφοσιώσεως στὴ δουλειὰ καὶ μεγάλης ὑποταγῆς στὶς θελήσεις τοῦ διασήμου σκηνοθέτου. Ὕστερα, ὅμως, ἄρχισε νὰ γίνεται πιὸ προκλητική, πιὸ ὀνειροπόλος, πιὸ τρυφερή. Ἀλλ' ὁ Μαρτιναὶ μὲ μιὰ βαναυσότητα τρομερή, τῆς ἔκοψε ἀμέσως τὸν βῆχα κι' ἔγινε παγερώτατος μαζί της. Οὔτε πολύωρες φιλικὲς κουβέντες πιά, γύρω ἀπὸ τὰ θέματα τῆς δουλειᾶς, οὔτε ἀθῶα καὶ ἀπονήρευτα ἀστεῖα.

»Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ γύρισμα τῆς «Ματωμένης βεντάγιας» ἐσυνεχίζετο. Καὶ ἡ Λενόρ, γιὰ νὰ κάνῃ τὸν Μαρτιναὶ νὰ ζηλέψῃ, ἄρχισε νὰ φλερτάρῃ ἀπροκάλυπτα μὲ τὸν παρτεναίρ της Ζὼρζ Ὠμπιέ, χωρίς, ὅμως, καὶ νὰ τὸν συμπαθῆ πραγματικά.

»Μόλις ὁ Μαρτιναὶ ἀντελήφθη τὸ νέο αὐτὸ φλὲρτ τῆς Λενόρ, ὑπέφερε τρομερά. Δὲν θέλησε, ὅμως, νὰ παραδεχθῆ ὅτι ζήλευε. Καὶ γιὰ νὰ γελάσῃ τὸν ἑαυτό του, εἶπε ὅτι τὸ φλὲρτ ποὺ γίνεται μεταξὺ τῶν ἐρμηνευτῶν μιᾶς ταινίας, καταστρέφει κάθε προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ταινίας. Κι' ἀπὸ τότε, ὁ Μαρτιναὶ ἔγινε πιὸ ἀμίλητος καὶ πιὸ ἀκοινώνητος.

»Τὰ ἀπαισιόδοξα προγνωστικὰ τοῦ φίλου μου ἐπραγματοποιήθησαν πολὺ γρήγορα. Ἡ Λενὸρ ἔγινε τεμπέλα, καπριτσιόζα, ἀνυπότακτη. Ἐφθανε ἀργά, δὲν ἤξερε τὸν ρόλο της, διετύπωνε ἀξιώσεις ἀνόητες. Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Μαρτιναὶ μιλοῦσε κάπως πρόσχαρα μὲ μιὰν ἄλλη, ἡ Λενὸρ ἔσπασε ἕνα ὑπέροχο βάζο μεγάλης ἀξίας. Ὕστερα, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Κατάπληκτος, ὁ Μαρτιναὶ τὴν ἐπλησίασε, τὴν κύτταξε μὲ προσοχή, θέλησε νὰ πῇ κάτι καὶ ἄπλωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ μ' ἕνα φιλικὸ χάδι. Ἀμέσως, ὅμως, μετάνοιωσε καὶ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε, ἀπομακρύνθηκε.

»Εἶχαν ἀφίσει γιὰ τὸ τέλος μιὰν ἀπὸ τὶς πιὸ παθητικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ: Τὸν ἀποχαιρεασμὸ τοῦ ταυρομάχου μὲ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, ποὺ δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπε ποτέ. Ἀρραβωνιαστικιὰ ἦταν ἡ Λενὸρ καὶ ταυρομάχος ὁ Ζὼρζ Ὠμπιέ. Ἡ Λενὸρ ἤξερε ὅτι μετὰ τὴ σκηνὴ αὐτή, τὸ γύρισμα τῆς ταινίας τελείωνε καὶ δὲν θᾶχε πιὰ τίποτε νὰ κάνῃ στὸ στούντιο. Δὲν θᾶβλεπε πιὰ τὸν Μαρτιναὶ παρὰ πολὺ σπάνια καὶ θὰ ἔχανε γιὰ πάντα τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν κατακτήσῃ.

»Τὸ γύρισμα τῆς τελευταίας σκηνῆς ἄρχισε. Ἀλλὰ μόλις τελείωσε ἡ πρώτη δοκιμή, ὅλος ὁ κόσμος ἔμεινε ἀπογοητευμένος. Ἡ Λενὸρ φαινόταν ἀφηρημένη. Ἐπρόφερε τὰ φλογερὰ λόγια τοῦ ρόλου της μὲ δυσφορία καὶ τὸ φιλί της μὲ τὸν ταυρομάχο ἦταν τελείως ἀνόρεκτο.

»—Διακόψτε! Θὰ ξαναρχίσουμε! οὐρλιαξε ὁ Μαρτιναί.

»Ξανάρχισαν δέκα τέσσερες φορές. Τὴ δεκάτη πέμπτη, ὁ Μαρτιναὶ πλησίασε τοὺς δυὸ πρωταγωνιστὰς μὲ ὕφος μανιασμένου θηρίου.

Ἄρπαξε τὴν Λενὸρ στὴν ἀγκαλιά του καὶ κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της

»—Ἡ σκηνὴ αὐτὴ πρέπει νὰ τελειώσῃ σήμερα! εἶπε. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ τὴν παίξετε ὅπως πρέπει, τότε προτιμῶ νὰ τὴν καταργήσω τελείως, παρὰ νὰ τὴν ἀφίσω ἔτσι ποὺ τὴν παίζετε καὶ νὰ χαλάσω τὴν ἐντύπωση ἀπὸ τὸ φίλμ.

»Ὁ Ζὼρζ Ὠμπιὲ ἐγέλασε.

»—Θὰ μὲ μάθετε, λοιπόν, πῶς φιλοῦν; εἶπε μὲ ἰρωνεία στὸν Μαρτιναί.

»Ὁ Μαρτιναὶ γίνηκε κατακόκκινος.

»—Μάλιστα, κύριε, εἶπε, θὰ σᾶς μάθω ἐγὼ πῶς φιλοῦν, γιατὶ ἐσεῖς δὲν ξέρετε.

»Ἄρπαξε τὴ Λενὸρ στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἔσφιξε δυνατά, κόλλησε τὰ χείλη του στὰ δικά της, ρούφηξε ἀπὸ τὸ στόμα της ὅλη τὴ γλύκα τοῦ ἔρωτος καὶ ἀποτραβήχθηκε λέγοντας:

»—Νὰ πῶς φιλοῦν!

»Αὐτὸ ποὺ σᾶς λέγω, κύριοι, ἐσυνέχισε ὁ Γκαμπριὲλ Τουρινιόν, συνέβη πρὸ ἕξη μηνῶν. Τώρα, ὁ Μαρτιναὶ μὲ τὴ Λενὸρ περνοῦν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος σὲ μιὰ βίλλα τῆς Κυανῆς Ἀκτῆς».

ΚΛΩΝΤ ΜΕΖΕΑΝ

Χαρὲς καὶ λύπες τῶν ἄστρων τῆς ἀθηναϊκῆς σκηνῆς

Ἡ ἄγνωστη ΜΙΡΑΝΤΑ ΜΥΡΑΤ

ΥΠΑΡΧΕΙ πιὸ ἀξιαγάπητη ἠθοποιὸς ἀπὸ τὴν κ. Μιράντα; Ἀπὸ τοὺς θεατρόφιλους τουλάχιστο, κανεὶς δὲν θὰ βρεθῆ νὰ ἀμφισβητήσῃ μιὰ παρομοία διαπίστωση. Καὶ σπάνια θ' ἀκούσετε στὰ παρασκήνια νὰ τὴν κακολογοῦν. Ὅπως δὲν πρόκειται ν' ἀκούσετε κι' αὐτὴν τὴν ἴδια νὰ κακολογῆ συναδέλφους της. Οἱ ἁπλοϊκώτεροι τῆς θεατρικῆς οἰκογενείας τὴν ἀποκαλοῦν «Χρυσῆ κοπέλλα!».

Καὶ πραγματικά. Ἂν θελήσουμε νὰ ἰχνογραφήσουμε τὸ καλλιτεχνικὸ πορτραῖτο τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ δευτέρου θιάσου Κοτοπούλη— ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, παίζει ἀπὸ ἡμερῶν στὸ θέατρο Ἀλίκης— θὰ πρέπει πρὶν ἀπ' ὅλα νὰ ὑπογραμμίσωμε τὴν ἀπέραντη καλωσύνη της. Ἂν δίπλα σ' αὐτὰ βάλουμε καὶ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματα— γιατὶ ἔχει στὸ ἐνεργητικό της καὶ φιλανθρωπικὴ δράση ἀξιόλογη— μαζὶ μὲ τὸν ἀλτρουϊσμὸ καὶ τὴν εὐγενικότητα ποὺ ἐξ ἴσου τὴν χαρακτηρίζουν θὰ ἔχουμε ἀνάγλυφη μιὰ πλευρὰ τῆς ἰδιοσυγκρασίας τῆς κ. Μιράντας.

Ἂν τώρα θέλουμε νὰ ἰδοῦμε καὶ τὴν ἄλλη ὄψη τοῦ νομίσματος, νὰ μιλήσουμε δηλαδὴ καὶ γιὰ τὰ τυχὸν ἐλαττώματα τῆς καλλιτέχνιδος, θὰ πρέπει νὰ σταματήσουμε πρῶτα ἀπ' ὅλα στὸ πεῖσμα της. Εἶναι, λένε, παροιμιῶδες. Ἕνα πεῖσμα, μὲ τὸ π κεφαλαῖο! Δὲν γνωρίζει ἡμίμετρα ἡ Μιράντα. οὔτε καὶ συμβιβασμούς. Κάποτε στὸ «Βασιλικὸ θέατρο» ὅταν ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς πρωταγωνίστριές του, τῆς ἔδωσαν—λένε— ἕναν ρολάκο ἀνάξιο γι' αὐτὴν καὶ ἀσήμαντο. Σηκώθηκε μιὰ καὶ δυὸ καὶ πῆγε στὸν ἀρμόδιο: «Αὐτὸν τὸν ρόλο δὲν θὰ τὸν παίξω γι' αὐτὸ τὸν λόγο». Σκάνδαλον ἡ στάση της. Ποῦ ξανακούστηκε ἠθοποιὸς νὰ γυρίζῃ πίσω ρόλο, ἔτσι κοφτὰ καὶ τσεκουρᾶτα; Νὰ τιμωρηθῆ ἡ κ. Μιράντα! Καὶ τιμωρήθηκε πράγματι, χωρὶς ὅμως μ' αὐτὸ ν' ἀποσασίσῃ νὰ βάλῃ νερὸ στὸ κρασί της. Καὶ γιὰ νὰ ὁλοκληρώσῃ ἀργότερα τὴν πείσμονα ἀπαίτησή της, ἀπεχώρησε ἀπ' τὸ «Βασιλικό».

Στὸ πεῖσμα της ὤς ἕνα σημεῖο ὠφείλετο ἄλλωστε καὶ ἡ ἐμφάνισή της, στὴν σκηνή.

Μικρή ὅταν ἦταν, εἶχε μεράκι νὰ σπουδάσῃ...χημεία! Ἀπὸ ποῦ καὶ ὤς ποῦ τώρα, ἡ κόρη μιᾶς Κυβέλης κι' ἑνὸς Μήτσου Μυράτ θὰ γινότανε χημικός, ἕνας θεὸς τὸ ξέρει!

Τὸ θέατρο πάντως οὔτε τὸ ἔβαζε στὸ νοῦ της. Ἄλλωστε καὶ οἱ δικοί της δὲν ἔκαναν καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ τὴν σπρώξουν πρὸς τὴν σκηνή. Συγκεκριμένως, ἡ μητέρα της, ἴσως καὶ γιὰ νὰ τὴν πειράξῃ, ἀλλὰ τὸ κυριώτερο ἐπειδὴ σὰν ἠθοποιὸς θὰ προτιμοῦσε νὰ μὴ δῆ τὴν κόρη της ἀπάνω στὸ ἀγάριστο παλκοσένικο, δὲν ἄφηνε τὴν εὐκαιρία ποὺ νὰ μὴ τῆς ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι ἦταν ἀκατάλληλη γιὰ τὸ θέατρο. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπίστευε ἡ κ. Κυβέλη πὼς θὰ ἐψύχραινε κάθε πιθανὸ ἐνθουσιασμὸ τῆς κόρης της πρὸς τὸ θέατρο. Συνέβη ὅμως τὸ ἀντίθετο. Αὐτὰ τὰ πειράγματα ἐρέθισαν τὸ πεῖσμα τῆς μικρῆς. Κι' ἔτσι δὲν ἄργησε νὰ πάρῃ ἀπόφαση ἀντίθετη ἀπὸ κείνη ποὺ ἤθελε ἡ μητέρα της.

— Γιὰ πεῖσμα της θὰ γίνω ἠθοποιός. Τῶπε καὶ τὸκαμε. Ὕστερα ἀπὸ λίγα χρόνια, κοπελλίτσα ἀκόμη, ἐνεφανίζετο στὶς «Δυὸ Ἐλεονῶρες» καὶ ἔκανε κατάπληξη.

Φυσικὰ ὅταν ἐξεδηλώθη ἔτσι πανηγυρικὰ τὸ ταλέντο της, ἡ κ. Κυβέλη δὲν δίστασε νὰ τὴν στείλῃ στὴ Γαλλία ὅπου ἡ Μιράντα ἔκαμε λαμπρὲς ὁμολογουμένως σπουδές. Ὅταν γύρισε, ἔπαιξε πολλὰ χρόνια στὸ θίασο τῆς μητέρας της κι' ἔπειτα στὸ «Βασιλικό». Καὶ εἶναι λίγα χρόνια ποὺ ὄχι μονάχα ἀπεχώρησε ἀπ' αὐτὸ ἀλλὰ ἀποτραβήχθηκε ὡς ἕνα σημεῖο κι' ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα.

Βαρέθηκε; θὰ ρωτήσετε! Ὄχι γιὰ τὸ Θεό. Ἀλλὰ ὑπάρχουν κι' ἄλλα πράγματα, ἄλλοι τομεῖς πρὸς τοὺς ὁποίους αἰσθάνεται τὴν ἴδια ἀκατανίκητη ἕλξη. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ φιλολογία. Κυριολεκτικὰ ἐρωτευμένη μαζί της, δὲν ἐδίστασε νὰ ἐγγραφῆ στὴ φιλοσοφικὴ σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ νὰ παρακολουθῆ ἐπὶ τρία τώρα χρόνια τὰ μαθήματά της, κανονικὰ ἀδιάκοπα, μὲ τὸ ἴδιο πεῖσμα ποὺ τὴν χαρακτηρίζει. Εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς καλλίτερες φοιτήτριες. Καὶ ἔχει ἀριστεύσει ἐπανειλημμένως. Μπορεῖτε νὰ τὴν δῆτε κάθε πρωΐ νὰ διασχίζῃ τοὺς γύρω ἀπ' τὸ Πανεπιστήμιο δρόμους, τρέχοντας γιὰ νὰ προφθάσῃ τὴν «παράδοσιν». Στὴν ἡλικία της λίγοι ἄνθρωποι θὰ εἶχαν τὸ κουράγιο νὰ βασανίζωνται μὲ τὰ ἀνώμαλα ρήματα— ποὺ εἶναι δὰ κι' ὁ τρόμος τῆς Μιράντας—καὶ μὲ τὴν ἀρχαία φιλολογία ποὺ προϋποθέτει μελέτη ξεθεωτική.

Ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονη φιλολογία τὴν ἀπασχολεῖ. Ὄχι μόνο τὴν παρακολουθεῖ βῆμα πρὸς βῆμα, ἀλλὰ γράφει κι' ἡ ἴδια. Ἴσως οἱ ἀναγνῶσται νὰ ἔχουν διαβάσει πεζοτράγουδά της δημοσιευμένα σὲ φιλολογικὰ περιοδικά. Ἔχει ἤδη ἀρκετὰ ποιήματα γράψει καὶ ἐν καιρῷ θὰ τυπώσῃ μιὰ συλλογὴ στίχων, ποὺ δικαιολογημένα ἀναμένεται μὲ ἐνδιαφέρον. Ἀδυναμία της εἶναι καὶ ἡ μουσική.

Ὁ Μητρόπουλος εἶχε προείπει κάποτε ὅτι θὰ γινότανε σπουδαία πιανίστρια ἂν ἀφιερώνονταν ἐξ ὁλοκλήρου στὸ πιάνο. Ὅταν ἦταν μικρὴ εἶχε πάθος καὶ γιὰ τὸν χορό. Καὶ ὅπως θὰ θυμᾶστε, στὸν ρόλο τῆς Ἀνίτρας τοῦ «Πὲρ Γκίντ» ποὺ παίχθηκε στὸ «Βασιλικό» χόρεψε τόσο παρίφημα ὥστε τὸ κοινὸν νὰ μείνῃ κατάπληκτο.

Ἡ κ. Μιράντα ἔχει μοιράσει τὴν ζωή της ἀνάμεσα στὸ θέατρο, στὶς σπουδές της, στὴ μουσική, στὴ συγγραφή—γιατὶ καὶ θεατρικὰ ἔργα ἀκόμα γράφει— στὴν κηπουρική καὶ στὰ δυὸ παιδιά της! Ἄ, τὰ κοριτσάκια της, ἡ Κυβελίτσα καὶ ἡ Βάνα— τὸ «ξανθὸ ὄνειρο» ὅπως τὴν ἀποκαλεῖ — εἶναι ὅλη ἡ λαχτάρα της καὶ ὅλη ἡ ζωή της. Σᾶς μιλᾶ γι' αὐτὰ καὶ τὸ προσωπό της λαμπικοπᾶ. Κι' ὅσοι εἶναι σὲ θέση νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἰδιωτικό της βίο βεβαιώνουν ὅτι πρόκειται περὶ μιᾶς ὑποδειγματικῆς μητέρας.

Ἄλλο «πάθος» της εἶνε ὁ κῆπος της. Τὸν καλλιεργεῖ μόνη καὶ νοιώθει ξεχωριστὴ εὐδαιμονία νὰ περιποιῆται ἐπὶ ὥρας τὰ λουλούδια καὶ τὰ δένδρα ποὺ ἐφύτευσε σ' αὐτόν. Γιὰ ἕνα δένδρο ἰδίως, μιὰ πυράκανθο, ἔχει ξεχωριστὴ ἀδυναμία.

— Τ' ἀγαπῶ, γιατὶ εἶνε δένδρο ποὺ μεγαλώνει ἄτακτα καὶ παίρνει τὰ πιὸ περίεργα σχήματα. Εἶναι ἕνα δέντρο ἀντάρτικο, νὰ ποῦμε.

Πῶς μποροῦσε νὰ μὴν τ' ἀγαπᾶ αὐτὸ τὸ ἀντάρτικο δένδρο ἡ κ. Μιράντα, ποὺ δὲν εἶναι κι' αὐτὴ παρὰ μιὰ ἀντάρτισσα, στὶς περισσότερες τουλάχιστο ἐκδηλώσεις τῆς ἰδιοσυγκρασίας της;

Αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ κ. Μιράντα. Ὅσα μποροῦν νὰ λεγθοῦν γιὰ μιὰ καλλιτέχνιδα τῆς περιωπῆς της καὶ μιὰ κυρία τῆς δικῆς της ἀξιοπρεπείας. Ἐξεχάσαμε ἀλήθεια νὰ μιλήσουμε καὶ γιὰ τὴν ἠθοποιό. Ἄραγε ὅμως, πρέπει νὰ γίνῃ ἰδιαίτερος λόγος γιὰ τὴν ἠθοποιὸ Μιράντα Μυράτ, ποὺ εἶναι τόσο ἀγαπητὴ στὸ ἑλληνικὸ θεατρικὸ κοινὸν καὶ ποὺ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πολύμορφο ταλέντο της ἔχει προικισθῆ ἀπ' τὴ φύση καὶ μὲ ὠφελίμα σωματικὰ θέλγητρα; Γιατὶ βέβαια δὲν νομίζουμε πὼς ὑπάρχει, δεύτερη γνώμη στὸ ὅτι ἡ κ. Μιράντα εἶναι ὡς γυναῖκα μιὰ ἀπ' τὶς θελκτικώτερες κυρίες τῆς θηναϊκῆς σκηνῆς.

Ἡ Κα Μιράντα Μυράτ

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Η ΧΑΡΤΟΥ

Βάγγο, ἐπῆγα στὴ χαρτοῦ
τὸ τελευταῖο μου ἀτοῦ
ἦταν αὐτὸ γιὰ μένα...
Καὶ μὲ τὴν πρώτη τὴ ματια
ποὺ ἔρριξε εἰς τὰ χαρτιὰ
μοῦ τά 'πεν ἕνα-ἕνα!...

Μοῦ μίλησε σιγὰ-σιγὰ
καὶ μοῦ 'πε πῶς σὲ κυνηγᾶ
μία γυνή... «κ ο υ π ά τ η».
Πῶς πάει ὁ «Νοῦς» σου, βρὲ χαζέ.
μετὰ τοῦ «Νοῦ» της ἀγκαζὲ
κι' ὅτι συμβαίνει κάτι!...

Ὅτι μ' αὐτὴν ποὺ ἀγαπᾶς
πῶς σὲ «μεγάλο δρόμο» πᾶς
καὶ σὲ «μεγάλες πόρτες...»
Κι' ὅμως δὲν φταῖς, βρὲ ἀλεποῦ,
φταίω ἐγὼ μονάχα ποὺ
μπερδεύομαι μὲ μόρτες!...

Η ΜΑΝΙΣ

Ἐλάμπικες κουβέντες

Ο ΚΑΥΓΑΣ

Ἐγὼ δὲ γουστάρω νὰ παρλάρω ἐγωϊστικὰ περὶ καυγάδες καὶ σάλτσες φρί-κουφρί. Κι' ἂν ἔχω καθαρίση καμμιὰ ντουζίνα παλληκαράδες στὸ παρελθόν, εἶναι γιατὶ μοῦ κάνανε τὸν κάργα, μοῦ γίνανε τσάμικος ταμπάκος καὶ μοῦ ξηγηθήκανε τρίχες κι' ἀλμυρὸ φιστίκι.

Τὶς ἄλλες ὅμως, στὸ καφενεῖο τοῦ Τσιμούγα, ὁ Μίστος ὁ Πεντάφουσκας ποὺ εἶναι καὶ μακαντάσης χρόνια, μοῦ ξηγήθηκε ἀβέρτα τὴν ὥρα ποὺ παίζαμε τάβλι.

— Βάθρακα δὲν εἶσαι ἐν τάξει. Μπαρμπουτιέρα τὸ πέρασες τὸ τάβλι; «Πόρτες» παίζομε καὶ στὶς πόρτες δὲν πάει νὰ τὰ «κολλᾶς». Κλέβεις!

— Πάλι κουβέντες-κινίνο μοῦ λές!..

— Οἱ κουβέντες μου μπορεῖ νὰ εἶναι κινίνο. Ἀλλὰ ἐσὺ εἶσαι ἄντρας γιάμπολλη σαγλός!

— Γιατὶ ρὲ Πεντάφουσκα μοῦ ἀμολᾶς τέτοιες παρόλες;

— Ἔτσι μοῦ γουστάρει!

— Σοῦ γουστάρει;

— Μοῦ περνάει καὶ μοῦ γουστάρει!..

Ἔβραζα ἀδρέφια μου σὰν μοῦστος ἀγίνωτος. Κι' ἀφοῦ εἶχα κάνει τὸ πᾶν γιὰ εἰρήνη, δὲν καυωθῶσα ν' ἀποσοβήσω τὴ σύρραξη.

Σηκώθηκε ἀπάνω ὁ Πεντάφουσκας σηκώνομαι κι' ἐγώ...

— Τί θές; μοῦ λέει.

— Ρέστα! τοῦ ἀπαντάω ἀντρίκεια καὶ ἀλμυρά.

— Πάρ' τα!.. μοῦ λέει.

Καὶ σηκώνοντας τὸ τάβλι στὸν ἀέρα, μοῦ σκάει μιὰ κατακέφαλα καὶ μοῦ τὸ περνάει κολλάρο!... Ἔγινε ἀνάστα ὁ Κύριος! Μ' ἀναψαν τὰ αἵματα. Ποῦ νὰ τὰ σβύσω; Μπαίνω... καὶ γίνεται μακελειό. Ἔφαγα κι' ἐγώ, ἀλλὰ μοῦ 'δωσαν καὶ 'μένα!...

Ὅταν τελείωσε τὸ «Βεοντέν» οἱ ἄλλοι τῆς παρέας εἶχανε ἀμολύσει μελάνι! Ὁ Πεντάφουσκας εἶχε γίνει... μπουγός!...

Ο ΒΑΘΡΑΚΑΣ

Εὔθυμο...

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΓΚΗ

Ὁ Φιφῆς εἶναι ἄρρωστος καὶ πάει στὸ γιατρό. Μά, κατὰ τὴν συνήθειά του, θέλει νὰ κάμη τὸν ἔξυπνο:

— Ξέρεις, γιατρέ, τοῦ λέει. Ἐγὼ δὲν πολυπιστεύω τοὺς γιατρούς...

Κι' ὁ γιατρός, μὲ ψυχραιμία:

— Δὲν πειράζει αὐτὸ καθόλου. Καὶ τὰ ζῶα ποὺ τὰ πᾶνε στὸν κτηνίατρο, δὲν πολυπιστεύουν σ' αὐτόν. Γίνονται ὡστόσο καλά...

ΜΕΤΡΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΥΟ

— Καὶ τὴ θερμάστρα σου τί τὴν ἔκαμες;

—Τὴν πούλησα γιὰ νὰ πάρω κάρβουνα.

ΣΩΘΗΚΕ!

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶναι τὸ Γραφεῖον Πληροφοριῶν;

—Δὲν γνωρίζω, κύριε! Ρωτῆστε στὸ Γραφεῖο Πληροφοριῶν, νὰ σᾶς ποῦνε.

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΚΑΛΛΟΣ

—Ἐγώ, ὅταν χρησιμοποιῶ φακέλλους γκρίζους, βάζω πάντα ἐπάνω ἕνα γραμματόσημο πράσινο... Ταιριάζουν τόσο ὡραῖα τὰ χρώματα!

ΤΟ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Ὁ π α τ έ ρ α ς. — Λοιπόν, τὰ ξώδεψες ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ σοῦδωσα; Πολὺ κακὸ πρᾶγμα ἡ ἀπατάλη! Ξέρεις ποῦ πᾶνε τὰ παιδιὰ ποὺ ξοδεύουν τὰ λεφτά τους;

Ὁ μ ι κ ρ ό ς. — Ναί ὑπαμπᾶ. Στὸ ζαχαροπλαστεῖο...

ΠΑΙΔΙΚΟ

Ὁ μικρὸς Ροβέρτος πάει γιὰ πρώτη φορὰ στὴ θάλασσα. Ἐκεῖ βλέπει ἕνα ὑποβρύχιο.

— Μαμᾶ! Μαμᾶ! φωνάζει. Κύττα ἕνας σιδηρόδρομος ποὺ κάνει μπάνιο!

Μυθιστόρημα σπαῖο ποὺ ἐντύπωση θάνῃ:

Ἡ Χιονάτη μοδιστρούλα κι' οἱ ἑφτὰ ἀγάλοι νάνοι

—Μὴ φοβηθῆς, Χιονάτη ... ἤρθαμε νὰ σὲ κλέψωμε
Καὶ τὸν Γκρινιάρη, γι... ρα σου δὲν θὰ στὸν ἐπιτρέ-
(ψωμε..

—Κουτούτσικε!...
—Μὴ μᾶς μιλᾶς.. καὶ ... μὴ φοβᾶσαι
Γιὰ τὸ καλό σου ἤρθαμ... ι' αὐτὸ βέβαιη νὰ 'σαι..
Γι' αὐτό, ... ν' ἀργήσης
Μὴν ἀρνηθῆς, Χιονάτη μ... νὰ μᾶς ἀκολουθήσης!...
.... .. — .... .. — ....
Σὰν εἶπεν ὁ Κουτούτσι... νὰ λόγια του αὐτά,
Τῆς μίλησε καὶ ὁ Γιατρ... ὁ Ντροπαλὸς ἐπίσης
Κι' ἀφοῦ λοιπὸν τῆς τά... λαν κι' οἱ τρεῖς ὀρθὰ-κοφτά,
Ἡ μοδιστροῦλα ποὺ ἤτ... δακρυροοῦσα φύσις
Ἠσθάνθη ἀγανάκτησιν ... εἶνον τὸν Γκρινιάρη
Ποὺ σύζυγον μὲ τὸ στα... θελε νὰ τὴν πάρη
Κι' ἀμέσως ἐσηκώθηκε ... ς κὰν νὰ σκεφθῆ
Κι' ἀπήντησε ὁλοπρόθυμ... ὡς τοὺς ἀκολουθεῖ!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Τρεῖς ἦταν οἱ ἀπαγωγεῖς τρεῖς γνωστοί μας νάνοι.
Ἦτανε ὁ Κουτούτσικος ... ὡς κι' ὁ Ντροπαλός,
Ἐπίσης ὁ Γιατρὸς μαζὶ ... πῆγαν μάνι-μάνι
Κοντὰ κα... λῶς
Νὰ κλέψουν τὴν πεντάμ... Χιονάτη μὲ καμάρι
Ἀπὸ τὰ χέρια τὰ φρικτ... νάνου τοῦ Γκρινιάρη!...
Καὶ πράγματι τὴν ἔκλε... Καὶ ἡ μικρὴ Χιονάτη
Μὲ ὄνειρα... ... ἀτη
Ἐὐθὺς τοὺς ἠκολούθησε... μὲ χαρά της τόση
Ποὺ ἀπ' τὸν Γκρινιάρη ... ν, ἀμέσως νὰ γλυτώση!...
Σ' ἕνα ταξὶ τὴν ἔβαλα... καὶ μὲ καῦμὸ μεγάλο
Ἔτρεχαν ὧρες ἀρκετὲς ... βροῦνε σπίτι ἄλλο!...
Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογ... ὁ βρήκανε τὸ σπίτι
Κι' ἐκάθησαν ἐκεῖ μαζὶ ... οἱ τέσσερές των. Ἤτοι:
Κουτούτσικος καὶ Ντρο... ς, Γιατρός τε καὶ Χιονάτη
Στῶν ἄλλ... τῶν γινάτι!...
....
Ὦ! διόλου μὴ νομίσετ... ὁ ἦτο συγκατοίκησις
Ἀλλὰ ποινηριὰν ἀπέκρυπτ... Ἦταν ἁπλῶς ἐκδίκησις
Κατὰ τοῦ ἀχρείου καὶ ... τοῦ ἐκείνου τοῦ Γκρινιάρη.
Κι' οἱ τρεῖς, ἀλλοιῶς τε... τημα μᾶλλον τὸ εἶχαν πάρει
Κι' ἂν ἴσως ἀπεφάσισαν ... νὰ συγκατοικήσουν
Νὰ σᾶς τ... ὑψω δὲν μπορῶ
Σκοπὸ δὲ... χαν πονηρό,
Μὰ ἤθελαν, ἁπλούστατα... τὴν ὑπερασπίσουν!...
Διότι ὅλοι ἠσθάνοντο κ... λεπαν φανερὰ
Πῶς γεγονότα ἐπέκειντο... λλὰ καὶ τρομερά...
Πῶς ὁ Γκρινιάρης ὁ κακ... χωρὶς ν' ἀργοπορῆ,
Θὰ ἔκαμνε ἀντεπίθεση ... ἀλήθεια σοβαρή!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, ... ύριος Γκρινιάρης
Μιὰ ἐκστρατεία ἀληθινὴ ... κέφθηκε νὰ κάνῃ..
Ἀμεσως ἑτοιμάσθηκε κ... ιάνοπλος σὰν Ἄρης
Ξεκίνησε ὁ χριστιανός, ... ις καιρὸ νὰ χάνῃ!...
... ν συνέχεια ὀφείλω
... τὴν γράψω στ' ἄλλο φύλλο).

Γιωαν.

ρεπορτάζ

ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ

Ὁ μ ι κ ρ ό ς.—Ἐγὼ τοῦξερα πῶς θἀρθῆτε σήμερα, κ. Κοκό...

Ὁ ἀ ρ ρ α β ω ν ι α σ τ ι κ ό ς τῆς ἀδελφῆς.— Καὶ πῶς αὐτό, μικρέ μου;

Ὁ μ ι κ ρ ό ς.— Εἶδα τὴν ἀδελφή μου ποὺ ἔκρυψε τὴν φωτογραφία τοῦ κ. Λελὲ ἀπὸ τὸ πιάνο...

ΔΙΑΤΑΓΗ

Ὁ λοχίας ἑτοιχοκόλλησε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴν ἑξῆς διαταγή:

«Κατ' ἐντολὴν τοῦ κ. Ἐπιάτρου ὅσοι πρόκειται νὰ εἶναι ἄρρωστοι αὔριο τὸ πρωΐ, νὰ ἑτοιμασθοῦν πρὸς ἐξέτασιν σήμερα τὸ μεσημέρι γιατὶ ὁ κ. Ἐπίατρος φεύγει μὲ ἄδειαν ἀπόψε».

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ

Στὸ δικαστήριο δικάζεται ἕνας ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ γιατὶ ἔσπασε ἕνα κάθισμα στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας του.

Ὁ π ρ ό ε δ ρ ο ς.— Πῶς τὸ ἔκανες αὐτὸ κατηγορούμενε;

Ὁ ὑ π ό δ ι κ ο ς.— Ὦ! Πιστέψτε κ. πρόεδρε ὅτι πρόκειται περὶ δυστυχήματος. Δὲν σκόπευα διόλου νὰ σπάσω τὸ κάθισμα'

ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕ

Τοῦ Γιαννάκη τοῦ ἄρεσαν τὰ παράξενα.

Μιὰ μέρα λέγει στὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου ὅπου ἐσύναζε.

— Ἄκουσε Κώστα. Θὰ μοῦ φέρης ἕναν καφὲ μὲ τὸ φλυτζάνι ξέχειλο· ἂν κατορθώσης δὲ νὰ μοῦ τὸν φέρης χωρὶς νὰ χύσης οὔτε σταγόνα στὸ πιατάκι, θὰ σοῦ δώσω ἕνα πουρμπουάρ.

Σὲ λίγο ἐμφανίζεται ὁ Κώστας κρατώντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ φλυτζάνι καὶ τἄλλο τὸ πιατάκι.

Ὁ Γιαννάκης στραβομουτσούνιασε... ἀλλὰ πλήρωσε.

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Τί πᾶς, μωρὴ κα:μωματοῦ
καὶ συμβουλεύεσαι χαρτοῦ
κι' ἔχεις ἐλπίδες φροῦδες;
Γιὰ νὰ 'βρῃς ψεύτικες χαρές,
εἶναι ἀπάτες τρομερὲς
οἱ σημερινὲς χαρτοῦδες!

Κι' ἂν γιὰ «κουπάτες» μοῦ μιλᾶς.
ξέρεις πῶς μοῦγινες μπελᾶς
ξανὰ-μανὰ ἐσχάτως;
Δὲν εἶμαι ἀκόμη ραμολῆς,
μὰ εἶμ' ἐν τάξει: σεβνταλῆς
καὶ ἄντρας κοτσονᾶτος!

Καὶ πρὶν τὰ κάνω ρημαδιό,
θὲ νὰ σοῦ πῶ κουβέντες δυὸ
πραγματικὰ σταράτες...
Θὰ ἐρωτευθῶ πολλὲς φορὲς
θἄχω «Πικάτες» καὶ «Καρρὲς»
«Κουπάτες» καὶ «Σπαθᾶτες»!

Ο ΒΑΓΓΟΣ

Σημειωματάριος μου

Η ΠΥΤΖΑΜΑ

Ἀμάν, ἐντεπσήζ πιράμματα ἔνονται κρόνια ντικά μας! Καυγᾶ μεάλο ἰσπίτι μου εἶνε, ὑναῖκα μου Τακουΐ, μία πιρᾶμμα ἀορασμένο ἔκανε, μία πιράμμα ἰστὲ ἰνυχτικιὰ εἶναι, ἀμὰ ἰνυχτικιὰ ντὲν ἔνεται. Σακκάκι τζάνουμ, ἰστὲ ἰπανταλόνι, βιρακὶ μακρυὸ-μακρυὸ κουζούμ, ἰφόρεσε νύχτα ἄμα πεσμένο ἴκανε κοιμισμένο νὰ κάνῃ.

— Τακουΐ, κουζούμ!... Τί πιρᾶμμα φορεσμένο ἔκανες;

— Πυζάμα!... λέει Τακουΐ.

— Ἐντεπσήζ!... Ντροπῆς πιράμματα ἔνεται. Βγαλμένο ἰλίγορα νὰ κάνῃς Τακουΐ, ἀμὰ ντὲν τέλω κοιμισμένο πλάϊ νὰ κάνῃς μὲ σαλιβάρι Τακουΐ!...

— Τῆς μόδας ἔνεται, Καραμπέτ, Τακουΐ μοῦ λέει. Ὅλο τὸ ὑναῖκες τέτοιο λοῆς νυχτικὰ φορεσμένο κάνανε!...

— Κιοπόγλου κιοπέκ!... Ἐγὼ ντὲν τέλω Τακουΐ μου βιρακὶ φορεσμένο νὰ κάνῃς. Ὑναῖκα ἰπῆρα, ὑναῖκα τέλω πιλευρὸ νὰ ἔκω!.. Γιόκ σαλιβαριτζῆ!...

— Μὰ τῆς μόδας ἔνεται Καραμπέτ!

— Μόδα-νόδα φιλάν-φιστίκ ντὲν ἠσσέρω Νυχτικιὰ σου βγαλμένο νὰ κάνῃς Τακουΐ, καταλαβαινομένο νὰ ἔνεσαι ὅτι ὑναῖκα εἶσαι...

Ἀμά, Τακουΐ μου ντὲν ἤτελε ἀκουσμένο νὰ κάνῃ.

— Βγάλτο Τακουΐ...

— Γιόκ Καραμπέτ!..

— Ἀμὰν Τακουΐ μου, ταπλί κουζούμ!

— Γιόκ Καραμπέτ!

— Γιόκ;

— Γιόκ!...

Τυμωμένο πολὺ εἶνα, ἀμὰν Τακουΐ μου βουτάω λαιμὸ καὶ ἰ μαῦρο ἰξύλο ντίνω!... Ἐντεπσήζ πιράμματα, ἐντεπσήζ... Ντροπῆς πιράμματα!... Ἀναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ Ἐρασταὶ τῆς Βερόνας

Τὸ ἀθάνατο εἰδύλλιο

ΑΠ' ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ὁ Ρομέο Μοντέκκι πάει μεταμφιεσμένος σ' ἕνα χορὸ ποὺ δίνουν οἱ θανάσιμοι ἐχθροὶ τῆς οἰκογενείας του, οἱ Καπελέττι. Ἐκεῖ, συναντᾶ τὴν μοναχοκόρη τῶν Καπελέττι, τὴν Ἰουλιέττα, καὶ τὴν ἐρωτεύεται παράφορα. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰουλιέττα δὲν μένει ἀσυγκίνητη. Πρὸ πάντων ὕστερ' ἀπὸ μιὰ νίκη τοῦ Ρομέο στοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνες.

9ον

ΕΙΔΕΣ, Εὐσεβία; Ὁ νέος αὐτὸς ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τῶν Μοντέκκι... Ρομέο τὸν λένε... Εἶναι γυιὸς τοῦ Μοντέκκι, τοῦ μεγάλου μας ἐχθροῦ.

— Τί κρίμα! ψιθύρισε ἡ Εὐσεβία μὲ ἀπογοήτευση.

Τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ ἡ Ἰουλιέττα ξεντυνόταν μὲ τὴ βοήθεια τῆς Εὐσεβίας, σιγανοτραγουδοῦσε.

— Τί πρᾶγμα σὲ κάνει τόσο εὐτυχισμένη, γλυκειά μου δεσποινίς; ρώτησε ἡ καμαριέρα.

— Δὲν ξέρω, ἀπήντησε ἡ Ἰουλιέττα... Ἴσως ὁ ὡραῖος καιρός... Οἱ ἀγῶνες ποὺ παρακολουθήσαμε...

Ἡ Εὐσεβία ἀναστέναξε.

— Γιατὶ ἀναστενάζεις; ρώτησε ἡ Ἰουλιέττα. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτε, ἀπήντησε ἡ καμαριέρα κι' ἔφυγε.

— ✠ —

Τὴν ἴδια βραδυά, στὸ ἀρχοντικὸ τῶν Μοντέκκι δινόταν ἕνα μεγάλο γεῦμα, πρὸς ἑορτασμὸν τῆς νίκης τοῦ Ρομέο. Ὅλος ὁ κόσμος ἤπιε καὶ ἤρθε σ' εὐθυμία. Μονάχα ὁ Ρομέο ἔμενε σκυθρωπός. Ὁ νοῦς του ἔτρεχε διαρκῶς πρὸς τὴν Ἰουλιέττα καὶ πρὸς τὸν ἔρωτα ποὺ ἄρχισε νὰ φουντώνῃ μέσα του.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ρομέο, παρήγγειλε στὸν φίλο τοῦ Μαρκούτσιο ὅτι δὲν θὰ μποροῦσε, μὲ ὅλη τὴ συμφωνία ποὺ εἶχαν κάνει, νὰ περάσῃ τὴ βραδυά του μαζί του. Εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ μοναξιά.

Διασγίζοντας τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς Βερόνας, ἔφθασε στὸ μέγαρο τῶν Καπελέττι.

Ἐκεῖ μέσα ἔμενε ἡ Ἰουλιέττα. Πίσω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τοίχους εἶχε γεννηθῆ, εἶχε μεγαλώσει. Καὶ τώρα, ζοῦσε, ἔτρωγε, κοιμόταν... Ὠ! Τί ὑπέροχο θέαμα θὰ προσέφερε τὸ παρθενικὸ αὐτὸ κορμί, ξαπλωμένο σ' ἕνα κρεββάτι, μὲ τὰ βλέφαρα κλειστά!

Ποιὸ ἄραγε νὰ ἦταν τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου της;

Ὁ Ρομέο ἔκανε τὸν γῦρο τοῦ μεγάρου. Ἐπάνω στὴ στέγη, ποὺ ἦταν τριγυρισμένη ἀπὸ ἐπάλξεις, ἕνας ὑπηρέτης ἔνοπλος πηγαινοερχόταν διαρκῶς. Τὸ βαρύ του βῆμα ἀκουγόταν ὡς κάτω, στὸ [illegible]. Πότε-πότε, ὁ ἄγρυπνος αὐτὸς [illegible] καθόταν. Καὶ ὕστερ' ἀπὸ ὥρα, ξαναγινόταν τὸ αἰώνιο πήγαινε-ἔλα.

Γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτός, ὁ Ρομέο κούφθηκε στὸ κούφωμα τῆς πόρτας ἑνὸς ἀντικρυνοῦ σπιτιοῦ. Ὕστερα, βαδίζοντας τοῖγο-τοῖγο, ἔφθασε σ' ἕνα μέρος, ποὺ τὸ φώτιζε ἡ σελήνη.

Στὸ μέρος αὐτό, τὸ μέγαρο τῶν Καπελέττι ἔχανε τὴ φρουριακή του ὄψη.

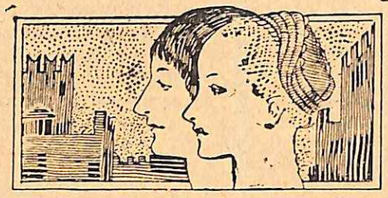

Ἕνα παράθυρο χαμηλό, ποὺ τὸ πλαισίωνε στὴ βάση του ἕνα μπαλκόνι, στολισμένο μὲ γλυσίνες, δὲν ἀπεῖχε παρὰ μόνον τριάμισυ ὤς τέσσερα μέτρα ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου αὐτοῦ ἦταν ἀναμμένη μιὰ λάμπα. Ὁ Ρομέο ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Μήπως ἦταν τὸ δωμάτιο τῆς Ἰουλιέττας;

Ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴ θέση ὁ Ρομέο ὁλόκληρη τὴ νύχτα. Ὅταν τὸ βῆμα τοῦ σκοποῦ ἔπαυε ν' ἀκούεται, ὁ ἐρωτευμένος νέος ξεθάρρευε καὶ προχωροῦσε μέχρι τὸ μπαλκόνι. Ὕστερα ἐπέστρεφε γρήγορα στὴν κρύπτη του, γιὰ νὰ μὴ τὸν ἰδῆ κανένα μάτι.

Ὅταν τέλος ὁ οὐρανὸς ἄρχισε νὰ φωτίζεται μ' ἕνα ἀδύνατο φῶς καὶ οἱ πετεινοὶ ἄρχισαν μὲ φωνὴ βραχνὴ νὰ χαιρετοῦν τὸν ἐρχομὸ τῆς αὐγῆς, ὁ Ρομέο ἐπέστρεψε στὸ πατρικό του μέγαρο.

ΣΤΟ ΜΠΑΛΚΟΝΙ

Τὴν ἐπαύριον, ὁ Ρομέο βρισκόταν πάλι στὸ μυστικό του παρατηρητήριο. Ἦταν μιὰ θερμὴ καὶ βαρειὰ καλοκαιρινὴ νύχτα καὶ ἡ μυρωδιὰ τοῦ ποταμοῦ πλάκωνε τὰ στήθη.

Ὁ σκοπὸς τῆς βραδυᾶς αὐτῆς δὲν ἦταν ἀσφαλῶς ὁ ἴδιος μὲ τὸν χθεσινό. Τὸ βῆμα του ἀκουγόταν κουρασμένο. Ὕστερα, ἔπαψε τελείως ν' ἀκούεται. Σίγουρα, ὁ φρουρὸς τῆς γαλήνης τῶν Καπελέττι θάγε ἀποκοιμηθῆ.

Μόλις ἀκούσθηκε τὸ ρολόγι τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας, ποὺ ἐσήμαινε δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ὁ Ρομέο ἀνεσκίρτησε. Ἡ μπαλκονόπορτα εἶχε ἀνοίξει καὶ στὸ πλαίσιό της παρουσιάσθηκε μιὰ λευκὴ ὀπτασία...

Ἡ Ἰουλιέττα!

Ἀπὸ φόβο νὰ μὴν ἀνακαλυφθῆ, ὁ Ρομέο ὀπισθοχώρησε καὶ κρύφτηκε στὸ παρατηρητήριό του. Μέσα στὴ βαθειὰ νυκτερινὴ σιγή, τὰ βήματα τοῦ νέου ἐθορύβησαν τὴν κοπέλλα. Καὶ μὲ γαμηλὴ φωνή, ποὺ μαρτυροῦσε μεγάλη ἀνησυχία, εἶπε:

— Ποιὸς εἶναι ἐκεῖ;

Ὁ Ρομέο δίστασε. Θὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἀμίλητος καὶ νὰ τὴν ἀφίσῃ στοὺς φόβους της; Δὲν θἄπρεπε, ἀντιθέτως, νὰ τὴν καθησυχάσῃ, δείγνοντάς της ὅτι δὲν τὴν ἀπειλοῦσε κανένας κίνδυνος;

Πῆρε, λοιπόν, τὴν ἀπόφασή του. Καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἐπάλλετο ἀπὸ συγκίνηση, ψιθύρισε:

— Μὴν ἀνησυχῆτε, μαντόννα. Τὸ καλό σας μονάχα θέλω καὶ τὸ θέλω μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά.

Ἐκείνη ἔσκυψε καὶ τὸν ἀνεγνώρισε:

— Ὁ κύριος Ρομέο Μοντέκκι! Τί κάνετε ἐδῶ;

— Ἡ νύχτα εἶναι τόσο γλυκειὰ καὶ δὲν θέλω νὰ πάω νὰ κοιμηθῶ.

— Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ μένα, εἶπε ἡ Ἰουλιέττα. Δὲν μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Καὶ γι' αὐτὸ βγῆκα στὸ μπαλκόνι...

ποὺ ἐνέπνευσε τὸν Σαίξπηρ

Ἡ δροσιὰ αὐτὴ γλυκαίνει κάπως τὸ φλογισμένο μου μέτωπο...

Μετὰ βραχύλεπτη σιγή, ὁ Ρομέο παρετήρησε:

— Δὲν θἄταν ὄμορφο ἂν πηγαίναμε μαζὶ στοὺς ἀγροὺς νὰ κόψουμε μυρωμένα λουλούδια;

Ἐκείνη νόμισε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ προσκλήσεως καὶ κυριεύθηκε ἀπὸ ἀνησυχία:

— Σᾶς εὔχομαι τὴν καληνύχτα, κύριε!

Κι' ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω, γιὰ νὰ μπῆ στὸ δωμάτιό της. Ἐκεῖνος, ὅμως, εἶπε ἱκετευτικά:

— Μὴν ἀποσύρεσθε τόσο γρήγορα. Θὰ μὲ κάνετε νὰ πιστέψω ὅτι σᾶς ἐμποδίζω ν' ἀπολαύσετε τὴ νυκτερινὴ δροσιά.

Τότε, ἡ Ἰουλιέττα ἔσκυψε καὶ εἶπε:

— Κύριε Μοντέκκι, πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ πατέρας μου θὰ θυμώσῃ πολὺ ἂν μάθῃ ὅτι ξαγρυπνῶ στὸ παράθυρο καὶ μάλιστα ὅτι μιλῶ μαζί σας...

— Εἰσθε λοιπόν, ἐχθρά μου;

Ἡ Ἰουλιέττα διέστειλε τὰ χείλη της σ' ἕνα ἀγγελικὸ χαμόγελο, ἀφίνοντας νὰ λάμψουν τὰ κάτασπρα δόντια της.

— Δὲν εἶσθε ἐχθρός μου... Τὸ ὄνομά σας, ὅμως, μὲ κάνει νὰ φοβᾶμαι...

— Θέλετε νὰ πῆτε μ' αὐτὸ ὅτι ὀφείλω κι' ἐγὼ νὰ φοβᾶμαι καὶ νὰ μισῶ;

— Ἀλλοίμονο, κύριε! Αὐτὸ ἀποτελεῖ συνήθεια στὶς οἰκογένειές μας... Καὶ δὲν μποροῦμε τίποτα νὰ κάνουμε...

— Τί σημασία ἔχει ἕνα ὄνομα; εἶπε ὁ Ρομέο. Ἀλλάξτε τὸ ὄνομα τοῦ ρόδου. Θὰ χάσῃ μ' αὐτὸ τὸ ἄρωμά του;

Ἡ Ἰουλιέττα κατελήφθη ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ ζωηρὴ ταραχή.

— Κύριε, κύριε, ἡ καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Κι' ἀπὸ τὰ κτυπήματά της νοιώθω ὅτι δὲν κάνουμε καλὰ ποὺ μιλᾶμε τέτοια ὥρα... Τί ἤρθατε νὰ κάνετε ἐδῶ, ὁλομόναχος, τέτοια ὥρα; Μισεῖτε τοὺς δικούς μου... Μήπως ἤρθατε γιὰ νὰ μὲ ντροπιάσετε; Ἂν μᾶς ἰδῆ κανένα μάτι, θὰ τὸ πάρετε ἐπάνω σας καὶ θὰ περηφανευθῆτε ὅτι μὲ παρεσύρατε σ' ἕνα ἀσυγχώρητο σφάλμα... Σᾶς ἐξορκίζω ν' ἀποσυρθῆτε... Λυπηθῆτέ με.

Ὁ Ρομέο ἔνοιωσε μέσα του νὰ ξεχυλίζῃ μιὰ τρυφερὴ συμπάθεια γιὰ τὴν ἀγνὴ κόρη ποὺ φοβόταν τόσο πολύ.

— Ἐμπιστευθῆτε σὲ μένα, φωτεινὴ ὀμορφιά, εἶπε. Ἂν βρίσκωμαι ἐδῶ, δὲν μ' ἔσπρωξε σὲ τοῦτο κανένας σκοπός καμένος. Ὁ ἔρωτας ἐδήγησε τὰ βήματά μου ἐδῶ, ὁ ἔρωτας κι' ὁ σεβασμός... Ἐπικαλοῦμαι ὡς μάρτυρα τὸν Θεό. Μὴ μ' ἐμποδίζετε νὰ σᾶς κυττάζω. Βλέπω τὸ γλυκό σας πρόσωπο κάθε βράδυ στὸ ὄνειρό μου... Εἶναι ὁ πιὸ ἀφωσιωμένος σκλάβος σας... Μὴ φοβᾶσθε καθόλου...

Ἡ Ἰουλιέττα αἰσθανόταν ἕνα εἶδος ζάλης. Δοκίμαζε ἕνα αἴσθημα κενοῦ... Νόμιζε ὅτι ἡ σάρκα της ἔλυωνε. Τὰ δάχτυλά της ἔτρεμαν. Ἦταν, λοιπόν, ἐρωτευμένη; Καὶ ἂν δὲν ἦταν, τότε γιατὶ ἡ παρουσία τοῦ Ρομέο τὴν ἔκανε νὰ νοιώθῃ τόσο γλυκειὰ ταραχή; Γιατὶ ὅταν ἄκουσε τὴ φωνή του ἔτρεμε σύγκορμη;

Τότε, ἡ Ἰουλιέττα δὲν φοβήθηκε πιὰ γιὰ τὸν ἑαυτό της, ἀλλὰ γιὰ τὸν Ρομέο.

— Κύριε, ἀποσυρθῆτε, σᾶς παρακαλῶ. Σᾶς τὸ ζητῶ γιὰ γάρι... Ἂν σᾶς ἰδῆ κανείς, κινδυνεύετε...

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Ἕνα αἰσθηματικὸ διήγημα

Αὐτὸν ποὺ περίμενε

Τῆς Κλαίρης Ντρὸζ

Ἡ Ἰσαβέλλα δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὸ φριχτὸ δράμα, ποὺ εἶχε συντρίψει τὴν εὐτυχία της. Ἄδικα προσπαθοῦσαν οἱ δικοί της νὰ τὴν πείσουν πὼς εἶχε ἀκόμα δικαιώματα στὴ ζωή, πὼς μποροῦσε ἀκόμα νὰ δημιουργήσῃ μιὰ καινούργια ζωή, καλλίτερη ἀπὸ τὴν παληά. Γιατὶ ἦταν πράγματι πολὺ νέα καὶ τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ μάτια της μὲ τὴν ἀόριστη θλίψη, προκαλοῦσαν ἀκόμα βαθειὰ συγκίνηση στοὺς ἄνδρες. Ἐξ ἄλλου ὁ Μάξ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ γονεῖς της τὴν ἀνάγκασαν νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, δὲν εἶχε δώσει σημεῖα ζωῆς.

— ✠ —

Ἡ Ἰσαβέλλα καὶ ὁ Μάξ εἶχαν παντρευτῆ πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ἔπειτα ἀπὸ σφοδρὸ ἔρωτα. Ἐκεῖνος ἦταν νέος, ὄμορφος, μορφωμένος, δραστήριος. Ὅ,τι ταίραζε στὴν Ἰσαβέλλα. Εἶχε ὅμως μέσα του κάποια ἀνησυχία, κάποιο ρωμαντισμό, κι' οἱ γονεῖς της, ποὺ ἤθελαν νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν ἕνα καλὸ γάμο καὶ μιὰν ἄνετη καὶ ἥσυχη ζωή, δὲν ἔδειξαν στὴν ἀρχὴ μεγάλο ἐνθουσιασμό. Στὸ τέλος ὅμως ἀναγκάσθηκαν νὰ δεχτοῦν τὸν γάμο τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Μάξ. Ἡ Ἰσαβέλλα ἄλλωστε δὲν θέλησε νὰ παντρευτῆ κανέναν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὶς ὑπεδείκνυαν οἱ γονεῖς της.

Στὴν ἀρχὴ ζοῦσαν πολὺ εὐτυχισμένα. Ὡστόσο στὸν ἐρωτικὸ ὁρίζοντα τοῦ νεαροῦ ζευγαριοῦ χρήγορα ξέσπασε ἡ θύελλα. Οἱ ἐπιχειρήσεις τοῦ Μὰξ χρεωκόπησαν καὶ ὁ νέος ἀναγκάστηκε νὰ καταφύγῃ στὴν προῖκα τῆς Ἰσαβέλλας γιὰ νὰ σωθῆ. Κι' αὐτὴ ὅμως ἡ προσπάθειά του ἀπέτυχε. Ἔχασε ὅλη τὴν προῖκα τῆς νέας. Οἱ χρεῶστές του τὸν κατεδίωκαν. Εἶχε καταστραφῆ καὶ κινδύνευε νὰ φυλακισθῆ.

Ὁ πατέρας τῆς Ἰσαβέλλας δέχτηκε, ἔπειτα ἀπὸ τὶς παρακλήσεις τῆς κόρης του, νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σωθῆ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως πὼς ἐκείνη θὰ τὸν ἐγκατέλειπε καὶ θὰ γύριζε στὸ πατρικό της σπίτι. Ἡ Ἰσαβέλλα ἀγαποῦσε πάντα τὸν Μάξ, δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ ἀνεχθῆ τὴ φτώχεια καὶ τὴν δυστυχία. Καὶ δέχτηκε. Ἄφισε τὸν ἄντρα της καὶ γύρισε στὸ σπίτι τοῦ πατέρα της. Μέσα της ὅμως ἔκρυβε πάντα τὴν ἐλπίδα πὼς ὁ Μάξ θὰ κατώρθωνε νὰ ξαναφτιάσῃ τὴ ζωή του, ν' ἀνακτήσῃ τὴ θέση του καὶ τότε θὰ ξαναγύριζε κοντά του. Ὡστόσο ὁ Μάξ, πικραμένος ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψη τῆς γυναῖκάς του, τῆς ἀγαπημένης του Ἰσαβέλλας, ἐξαφανίστηκε. Ἔφυγε μακρυά, γιὰ τὴν Ἀφρική, καὶ κανεὶς πιὰ δὲν ἄκουσε γι' αὐτόν. Ἔτσι ἡ Ἰσαβέλλα πείσθηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς της νὰ ζητήσῃ τὸ διαζύγιο. Ἀρνιόταν ὡστόσο νὰ παντρευτῆ. Κι' ἐὰν βρίσκε πάντα χίλιες προφάσεις. Κατὰ βάθος ὅμως ἀγαποῦσε πάντα τὸν Μὰξ καὶ τὸν περίμενε ἀπελπισμένα. Πολλὲς φορὲς μάλιστα σκέφτηκε νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ νὰ τὸν ἀναζητήσῃ. Ἡ σκέψη ὅμως πὼς θὰ ἔπρεπε νὰ παλαίσῃ μὲ τὴν φτώχεια, τὴν συγκρατοῦσε. Ὅλα κι' ὅλα· ἡ Ἰσαβέλλα καταλάβαινε καλὰ πὼς δὲν μποροῦσε νὰ ζήσῃ χωρὶς χρήματα. Καὶ φοβόταν ἐξ ἄλλου μήπως γίνῃ βάρος στὸν ἀγαπημένο της. Δὲν εἶχε ποτὲ φροντίσει νὰ μάθῃ ἡ ἴδια κανένα ἐπάγγελμα.

— ✠ —

Ἔτσι κυλοῦσε ὁ καιρός. Ἡ Ἰσαβέλλα ζοῦσε μὲ τὴν ἀνάμνηση καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Μάξ. Καὶ ὅταν οἱ γονεῖς της καὶ ὁ ἀδελφός της, ὁ μικρὸς Μπόμπ, τῆς ἔλεγαν πὼς ἔπρεπε νὰ φροντίσῃ ἐπὶ τέλους νὰ ξαναφτιάσῃ τὴ ζωή της, ἐκείνη δὲν δεχόταν καμμιὰ συζήτηση.

— ✠ —

Τότε ἀκριβῶς παρουσιάστηκε ὁ Μωρὶς Βιλλιέ. Ἦταν ὁ παιδικὸς φίλος τῆς Ἰσαβέλλας. Μαζὶ εἶχαν ἀνατραφῆ. Ὁ Μωρὶς τὴν περιέβαλλε πάντα μὲ ἀπέραντη στοργὴ καὶ ἀφοσίωση, καὶ ἡ Ἰσαβέλλα εὕρισκε κάποια χαρὰ καὶ ἀνακούφιση στὴν συντροφιά του. Ἔπαιζαν μαζὶ τέννις, πήγαιναν ἔκδρομές, διεσκέδαζαν. Ἡ Ἰσαβέλλα εὕρισκε κοντά του ὅλη ἐκείνη τὴν φροντίδα ποὺ ἤθελε νὰ νοιώθῃ γύρω της. Ἡ συντροφιά του τὴν ἀπασχολοῦσε λίγο ἀπ' τὶς μαῦρες σκέψεις της. Πολλὲς φορὲς ἤθελε ὁ Μωρὶς νἆναι ἀδελφός της, στὴ θέση τοῦ Μπόμπ. Ὡστόσο, ὅταν τῆς ἔλεγαν πὼς ὁ Μωρὶς τὴν ἀγαποῦσε, ἡ Ἰσαβέλλα τοὺς κορόϊδευε.

Ἤξερε βέβαια πὼς ὁ Μωρὶς τὴν ἐχτιμοῦσε καὶ τὴν εὕρισκε πολὺ χαριτωμένη, ποτὲ ὅμως δὲν φαντάσθηκε πὼς ἦταν δυνατὸν νὰ τὴν ἀγαπᾶ ἐρωτικά. Ἔπειτα δὲν τὸ ἤθελε κἂν αὐτὸ ἡ Ἰσαβέλλα. Ἐχτιμοῦσε τὸν Μωρὶς καὶ ἤξερε πὼς ἂν τὴν ἀγαποῦσε πραγματικά, θὰ γινόταν δυστυχισμένος. Ἐκείνη δὲν μποροῦσε ἀκόμα νὰ λησμονήσῃ τὸν Μάξ. Φοβόταν πὼς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸν λησμονήσῃ ποτέ...

— ✠ —

Ξαφνικὰ κηρύχθηκε ἡ γενικὴ ἐπιστράτευση. Ὁ Μωρὶς θὰ ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο. Ἡ Ἰσαβέλλα, ὡστόσο, δὲν αἰσθάνθηκε καμμιὰ θλίψη γι' αὐτό. Ὅταν ὅμως συναντήθηκαν γιὰ τελευταία φορά, ὁ Μωρίς, ποὺ ὤς τότε δὲν τῆς εἶχε μιλήσει ποτὲ γιὰ τὴν ἀγάπη του, τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά του.

—Ξέρεις, Ἰσαβέλλα, τώρα ποὺ φεύγω, καὶ ποὺ ἴσως δὲν θὰ σὲ ξαναδῶ πιὰ ποτέ, θέλω νὰ σοῦ ἀποκαλύψω κάτι. Κάτι ποὺ ἐδίσταζα πάντα νὰ σοῦ πῶ... ὅτι ἀπὸ καιρὸ σ' ἀγαπῶ...

Ἡ Ἰσαβέλλα αἰσθάνθηκε μιὰ δυνατὴ συγκίνηση. Αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ξεφωνίσῃ, νὰ φύγῃ μακρυά. Ὡστόσο δὲν κινήθηκε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε, μ' ἕνα αἴσθημα ὁλότελα διαφορετικὸ ἀπὸ κεῖνο ποὺ αἰσθανόταν αὐτός, καὶ ποὺ τὸν θεωροῦσε σὰν ἀδελφό της, ἔφευγε γιὰ τὸ μέτωπο. Ἴσως νὰ μὴν τὸν ἔβλεπε ποτὲ πιά... Καὶ μὲ φωνὴ γεμάτη συγκίνηση τοῦ ἀπάντησε:

—Ἔλα λοιπόν, Μωρίς! Μὴν λὲς τρέλλες! Ξέρεις πὼς κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ...

—Ἀλήθεια, ξεφώνησε ἐκεῖνος, γεμᾶτος χαρά. Κάνε μου λοιπὸν τὴ χάρη νὰ φᾶμε μαζὶ αὔριο στὸ Σω-

Τὴν ἑπομένη τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Μπόμπ...

μέρ, πρὶν φύγω. Ἐκεῖ θὰ σε ἀποχαιρετίσω...

Ἡ Ἰσαβέλλα δίστασε γιὰ μιὰ στιγμή. Ὁ Μωρὶς εἶχε παρεξηγήσει τὰ λόγια της. Δὲν βρῆκε τὸ θάρρος νὰ τὸν βγάλῃ ἀπὸ τὴν πλάνη του. Κι' εἶπε ἀποφασιστικά:

—Καλά... Μωρίς... Θὰ ἔλθω. Θὰ πάρω μαζὶ καὶ τὸν Μπόμπ. Ξέρεις, αὐτὸς ξέρει νὰ ὁδηγῇ αὐτοκίνητο. Ἔπειτα φεύγει καὶ ἐκεῖνος γιὰ τὸ μέτωπο...

Στὴν παρουσία τοῦ Μπόμπ, τοῦ ἀδελφοῦ της, ἡ Ἰσαβέλλα γύρευε κάποιο στήριγμα, στὴν περιπέτεια στὴν ὁποία ἄθελά της εἶχε συρθῆ.

—

Τὴν ἑπομένη, τὸ αὐτοκίνητο τῆς Ἰσαβέλλας καὶ τοῦ Μπόμπ, σταματοῦσε μπροστὰ στὸ ξενοδοχεῖο τῆς «Μαύρης Φρουρᾶς» στὸ Σωμέρ. Ἡ μεγάλη αἴθουσά του ἦταν γιομάτη ἀπὸ κόσμο, Στρατιῶτες, γυναῖκες μὲ τὰ παιδιὰ στὴν ἀγκαλιά τους ποὺ ἦλθαν ν' ἀποχαιρετίσουν τοὺς ἄνδρες των, νέες, γέροι, κάθε εἴδους ἄνθρωποι. Μέσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ἡ Ἰσαβέλλα μάταια ἀναζήτησε τὸν Μωρὶς Βιλλιέ. Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ρώτησε τὸν μαιτρ ντ' ὁτέλ. Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε ἕνα γράμμα. «Τὸ εἶχε ἀφίσει — εἶπε — τὸ πρωῒ κάποιος ἀξιωματικὸς γι' αὐτήν». Ἡ Ἰσαβέλλα τὸ ἄνοιξε μὲ συγκίνηση. Ἦταν ἀπὸ τὸν Μωρίς. Τῆς ἔλεγε πώς, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικῶς ἐπείγουσα διαταγή, βρέθηκε ἀναγκασμένος νὰ φύγῃ στὸ μέτωπο. Τῆς ἔλεγε τὴν ἀγάπη του, καὶ τὶς ἐλπίδες μὲ τὶς ὁποῖες ἔφευγε.

Ἡ Ἰσαβέλλα ψιθύρισε ἄτονα ἕνα «εὐχαριστῶ» στὸν μαὶτρ-ντ'ὁτὲλ καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα. Ἡ σκέψη της πήγαινε στὸν Μωρίς. Φανταζόταν τὴν ἀπογοήτευσή του, τὴν ἀπελπισία του. Ξαφνικὰ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἄνδρα καὶ σὲ μιὰ νέα γυναῖκα. Στὴν ἀγκαλιά της κρατοῦσε ἕνα παιδί. Τὸ παιδάκι τους, σίγουρα. Ἐκεῖνος τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιὰ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Τώρα ἡ σκέψη τῆς Ἰσαβέλλας πέταξε ἄθελα στὸν Μάξ... Στὸν ἀγαπημένο της Μάξ. Ἴσως καὶ κεῖνος νἆχε παντρευτῆ. Ἴσως νἆχε τώρα μιὰ γυναικοῦλα κι' ἕνα παιδάκι...

Καὶ κείνη, ἦταν τόσο μόνη, τόσο μόνη καὶ ἔρημη! Ἔβαλε μέσα στὴν τσάντα της τὸ γράμμα ποὺ τῆς ἔδωσαν καὶ βγῆκε βιαστικὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Μπόμπ ποὺ τὴν περίμενε ἔξω.

—

Τὸ πρυσωπό της εἶναι κάτωχρο ἀπὸ τὴν συγκίνηση. Ὁ Μπόμπ ποὺ τὴν βλέπει, τὴν ρωτᾶ τί ἔχει.

—Ὁ Μωρὶς ἔφυγε γιὰ τὸ μέτωπο, ἀπαντᾶ ἀφηρημένα... Τί θὰ γίνωμε τώρα; Δὲν κρατάω λεφτὰ μαζί μου, κι' ἔχω διαβολεμένη πεῖνα. Κι' ἐσὺ δὲν θἄχῃς ἴσως ἀρκετὰ λεφτὰ νὰ φᾶμε ἐδῶ.

Ὁ Μπόμπ φάνηκε σκεπτικός, βυθισμένος σὲ κάποια μακρυνὴ σκέψη.

—Δὲν πειράζει, ἀπήντησε τέλος ἀργά. Ξέρω ἐγὼ ἕνα μικρὸ οἰκονομικὸ ἐστιατόριο, ποὺ θὰ μποροῦμε νὰ φᾶμε καλά... Εἶναι τὸ ξενοδοχεῖο «Ἐτουάλ». Πήγαινε ἐσὺ καὶ σὲ λίγο θάρθω κι' ἐγώ. Πρέπει νὰ πάω προηγουμένως νὰ πάρω βενζίνη γιὰ τὸ αὐτοκίνητο...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀπομακρύνθηκε ἀργά. Στὸ δρόμο της συνάντησε μιὰ ἐκκλησία. Γυναικοῦλες μπαινόβγαιναν μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια. Σὰν ὑπνωτισμένη ἡ Ἰσαβέλλα, μπῆκε μέσα στὴν ἐκκλησία, ἄναψε ἕνα κεράκι, ἔκανε τὸν σταυρό της μπροστὰ στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας, ψιθυρίζοντας τὰ ὀνόματα τοῦ Μάξ, τοῦ Μωρίς, τοῦ Μπόμπ, κι' ἔπειτα ἔφυγε...

—

Ἡ Ἰσαβέλλα προχωρεῖ ἀργά, σκεφτικὴ πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο «Ἐτουάλ». Ἡ σκέψη της πετᾶ ἀπὸ τὸν Μάξ στὸν Μωρίς, τὸ φτωχὸ παιδί... Πόσο ἤθελε νὰ τὸν συναντήσῃ πρὶν φύγῃ...

Μὰ τὴν στιγμὴ ποὺ μπαίνει στὸ ξενοδοχεῖο, ἀκούει πίσω της μιὰ φωνή, μιὰ γνωστή της φωνή, ποὺ τὴν κλονίζει ὁλόκληρη.

—Μπέλλα!

Νομίζει πὼς ὀνειρεύεται. Μὰ ὄχι!... Μπροστά της στέκει ὁλόϊδιος ὁ Μάξ, μέσα στὴν στρατιωτική του στολή. Εἶναι λίγο γερασμένος, μὰ τὰ μάτια του διατηροῦν ὅλη τὴν ἐρωτική τους φλόγα.

—Μάξ... ψιθυρίζει μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά του, Μάξ... ἀγαπημένε μου Μάξ... Δικέ μου... Νόμιζα πὼς δὲν θὰ σὲ ξανάβλεπα ποτέ!...

—Σ' εὐχαριστῶ, Μπέλλα, ποὺ ἦλθες... Φοβόμουνα πὼς δὲν θὰ θελήσῃς νἄλθῃς. Σοῦ εἶχα γράψει στὸ Παρίσι μὰ δὲν ἤξερα ἂν θἀπαιρνες ἐγκαίρως τὸ γράμμα μου κι' ἂν θὰ ἐρχόσουν... Ἤμουν τόσο μακρυά... Ξαφνικὰ συνήντησα ἐδῶ τὸν Μπόμπ. Μοῦ εἶπε πὼς θὰ προσπαθοῦσε νὰ σὲ εἰδοποιήσῃ... Δὲν ἦταν ὅμως βέβαιος ἂν θὰ τὸ κατώρθωνε. Ὡστόσο, νὰ ποὺ ἦλθες... Σ' εὐχαριστῶ πολύ... Ξέρεις, φεύγω σὲ τρεῖς ὧρες γιὰ τὸ μέτωπο. Κι' εἶχα μιὰ ἀγωνία... Ὅλες αὐτὲς τὶς μέρες σὲ ἀναζητοῦσα παντοῦ... Σὰν τρελλός... Ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ συνήντησα τὸν Μπόμπ... Κι' ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ ἀγωνία μου ἔγινε ἀλλοιώτικη...

—Ὁ Μπόμπ σοῦ εἶπε πὼς βρίσκομαι ἐδῶ... ρώτησε μὲ μισοσβυσμένη φωνὴ ἡ Ἰσαβέλλα.

—Ναί... Ὁ ἀδελφούλης σου. Μάλιστα μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὸν περιμένουμε γιὰ φαγητό. Ἔχει κάτι δουλειές, λέει, ποὺ θάρθῃ νὰ σὲ πάρῃ ἀργότερα. Μάλιστα μ' ἀποχαιρέτισε. Ὁ μικρὸς κατεργάρης! Κατάλαβε πὼς ἔπειτα ἀπὸ τόσα χρόνια, θἄπρεπε νὰ μείνωμε μόνοι... Μᾶς μένει μιὰ ὥρα, Μπέλλα!...

Ἡ Ἰσαβέλλα ξέφυγε ἤρεμα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μάξ, τακτοποίησε τὰ μαλλιά της, ἔβαλε λίγη πούδρα στὸ πρόσωπό της, πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι τὸν Μάξ, καὶ μὲ χαμόγελο, εὐτυχισμένη, ὡσὰν ποτὲ νὰ μὴν εἶχαν χωρίσει, τράβηξε μαζί του γιὰ τὴν αἴθουσα τοῦ φαγητοῦ.

Τώρα ἤξερε πὼς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Μάξ, ὑπῆρχε κι' ὁ Μπόμπ ποὺ τὴν ἐνοιωθε...

ΚΛΑΙΡΗ ΝΤΡΟΖ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΔΥΟ

Ὁ Μπίγκ Μπίλ εἶναι συγχρόνως ἀστυνόμος καὶ κτηνίατρος σ' ἕνα μικρὸ χωριουδάκι τῆς πολιτείας τοῦ Κάνζας, στὴν Ἀμερική.

Μιὰ νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πέσῃ νὰ κοιμηθῆ, τὸ τηλέφωνό του γτυπᾶ. Τρέχει ἀμέσως ἡ γυναίκα του.

— Ὁ κ. Μπίγκ Μπίλ εἶναι σπίτι του; ρωτᾶ μιὰ φωνή. Εἶναι ἀνάγκη νἄρθῃ ἀμέσως στὴ Μπάντιγκτον Στρήτ, ἀρ. 27.

— Τὸν χρειάζεσθε ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ ἢ τοῦ κτηνιάτρου; ρωτᾶ ἡ κ. Μπίγκ.

— Καὶ γιὰ τὰ δύο! ἀπαντᾶ ἡ φωνή. Ὁ σκύλος μας εἶναι κρυωμένος καὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, καὶ μέσα στὸ σπίτι μας μπῆκε κλέφτης!

●

ΠΛΗΡΗΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Οἱ Σκωτσέζοι, ὡς γνωστόν, εἶναι τρομερὰ ἐπιφυλακτικοὶ καὶ καχύποπτοι.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἕνας Σκῶτος κι' ἕνας Ἄγγλος ταξίδευσαν στὸ ἴδιο βαγόνι.

Κάποτε, ὁ Ἄγγλος ρώτητε τὸν συνταξιδιώτη του τί ὥρα εἶναι.

Ἐκεῖνος, ἀφοῦ τὸν κύτταξε δύσπιστα λίγες στιγμές, ἀπήντησε:

— Εἶμαι βέβαιος πὼς μὲ ρωτᾶτε τὴν ὥρα, γιὰ νὰ πιάσετε κουβέντα μαζί μου. Ἔτσι θὰ γνωριστοῦμε κι' ὅταν φτάσωμε στὸ σταθμό, θὰ μοῦ προσφέρετε τὸ ὀρεκτικό. Θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ σᾶς ἀνταποδώσω τὴν εὐγένειά σας, κι' ἔπειτα θὰ πρέπῃ νὰ σᾶς προσκαλέσω σπίτι μου. Ἐκεῖ, κάποια μέρα θὰ γνωρίσετε ἀσφαλῶς τὴν κόρη μου, κι' ἐπειδὴ εἶναι πολὺ ὄμορφη, θἀρχίσετε νἄρχεσθε συχνά. Στὸ τέλος, θὰ μοῦ ζητήσετε ἀσφαλῶς τὴν χεῖρα της... Καὶ πῶς θὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ δώσω τὴν κόρη μου σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ δὲν κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἕνα ρολόϊ γιὰ νὰ κυττάζῃ τὴν ὥρα; Γι' αὐτό, προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω!

●

ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ!

Οἱ Σκωτσέζοι δὲν εἶναι μόνο καχύποπτοι, ἀλλὰ καὶ φιλάργυροι.

Ἕνας Σκῶτος μπαίνει κάποια μέρα στὰ λουτρά. Ρωτάει τὴν ταμία:

— Τί στοιχίζει ἕνα λουτρό;

— Δώδεκα πέννες, κύριε;

Ὁ Σκῶτος σκέπτεται, κι' ἔπειτα λέει:

— Δώδεκα πέννες, εἶναι ἀκριβά. Δὲν μπορεῖτε, μ' ἕξη πέννες, νὰ γεμίσετε τὸ λουτρὸ ὡς τὴ μέση;

Τὰ μυστήρια τῆς φύσεως

Ἄνθρωποι ποὺ βαδίζουν στὴ φωτιά!

Τί ἀναφέρει ἡ ἱστορία

ΠΟΛΛΕΣ φορὲς ἀκούσαμε καὶ διαβάσαμε γιὰ τὶς ὑπερφυσικὲς καὶ μυστηριώδεις ἰδιότητες τῶν Ἰνδῶν φακιρῶν, ποὺ κατορθώνουν νὰ βαδίζουν πάνω στὴ φωτιὰ ἢ νὰ κρατοῦν πυρακτωμένα σίδερα, χωρὶς νὰ καίωνται!

Ἀξιοσημείωτο ὅμως εἶναι ὅτι οἱ καταπληκτικὲς αὐτὲς καὶ ἀνεξήγητες περιπτώσεις δὲν ἐμφανίζονται μόνον σὲ Ἰνδούς· ἡ ἱστορία ἀναφέρει σχετικὰ παραδείγματα σὲ ὅλες τὶς ἐποχὲς καὶ σὲ ὅλους τοὺς λαούς.

—

Στὴν σκοτεινὴ ἐποχὴ τοῦ Μεσαίωνος, ἐφαρμοζόταν ἕνας πολὺ περίεργος τρόπος ἀποδείξεως τῆς... ἀθωότητος! Ἦταν ἡ «δοκιμασία τοῦ πυρός». Ὁ κατηγορούμενος ὡδηγεῖτο σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά, τοῦ ἀφαιροῦσαν τὰ ροῦχα, τοῦ φοροῦσαν ἕναν μακρὺ μανδύα βουτηγμένο ἀπὸ πρὶν στὸ κερί, καὶ ἔπειτα τὸν ὑπεχρέωναν νὰ βαδίσῃ πάνω στὴν φωτιά. Ἂν ἐξήρχετο σῶος καὶ ἀβλαβής... αὐτὸ ἐσήμαινε πὼς ἦταν ἀθῶος. Φυσικὸ βέβαια θὰ ἦτο κανεὶς νὰ μὴ σώζεται ἀπὸ τὸ παράξενο αὐτὸ πείραμα. Ὡστόσο, πολλοὶ σώθηκαν!... Ἔτσι τοὐλάχιστον ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ἀπὸ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα περιστατικὰ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ «Πατρὸς—Φωτιά». Μὲ τὸ ὄνομα αὐτό, εἶναι γνωστὸς στὴν ἱστορία ὁ Πέτρος Ἀλδομπραντίνι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ποὺ ἦταν σοφὸς θεολόγος, ἦλθε τὸ 1063 σὲ σύγκρουση μὲ τὸν Ἐπίσκοπο τῆς Φλωρεντίας, καὶ τὸν κατήγγειλε ὡς αἱρετικό. Γιὰ ν' ἀποδείξῃ δὲ τὴν κατηγορία του, ὁ Ἀλδομπαντίνι προσεφέρθη νὰ ὑποστῇ ὁ ἴδιος τὴν «δοκιμασία τοῦ πυρός». Ἄναψαν λοιπὸν μιὰ φωτιὰ ποὺ εἶχε μῆκος δέκα ποδιῶν καὶ πλάτος πέντε. Μέσα στὴν φωτιὰ αὐτὴ ἄφισαν ἕναν κενὸ διάδρομο, ποὺ μόλις ἐπέτρεπε νὰ περάσῃ ἄνθρωπος. Ὁ Ἀλδομπραντίνι πέρασε μέσα ἀπὸ τὶς φλόγες ξυπόλητος, χωρὶς οὔτε κἂν νὰ τσουρουφλιστῇ. Μάλιστα ἡ παράδοση ἀναφέρει ὅτι ἀφοῦ πέρασε, ξαναγύρισε μέσα στὴ φωτιὰ γιὰ νὰ πάρῃ τὸ μαντῆλί του ποὺ τοῦ εἶχε πέσει μέσα σ' αὐτήν. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Ἀλδομπαραντίνι ἀνεκηρύχθη Ἐπίσκοπος καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἁγιοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Πάπα.

Ἐξ ἴσου παράδοξο εἶναι καὶ τὸ ἀκόλουθο περιστατικό, σχετικὸ μὲ τὴν μεσαιωνικὴ δοξασία, κατὰ τὴν ὁποία ὅταν μιὰ γυναῖκα κατηγορουμένη ὅτι ἀπατοῦσε τὸν ἄνδρα της, ἐξήρχετο ἀβλαβὴς ἀπὸ τὴν «δοκιμασία τοῦ πυρός», ἦταν ἀθῶα.

Ἔτσι τὸ 884 ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων Κάρολος ὁ Χονδρὸς κατηγόρησε τὴν σύζυγό του πὼς τὸν ἀπατοῦσε μὲ τὸν ἐπίσκοπο Βερσὲ Λουϊντάρ.

Ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα ὑποχρεώθηκε νὰ γυμνωθῇ καὶ νὰ φορέσῃ ἕνα ὑποκάμισο βουτηγμένο σὲ κερὶ καὶ πίσσα. Ἔπειτα ἔβαλαν φωτιὰ στὸ παράξενο αὐτὸ ἔνδυμα. Οἱ φλόγες κατέφαγον τὸ ἔνδυμα, ἄφισαν ὅμως ἀνέπαφο τὸ σῶμα τῆς βασίλισσας!

Σὲ παρόμοιο σχεδὸν μαρτύριο ὑπεβλήθη καὶ ἡ Κινεγκόντ, σύζυγος τοῦ Ἐρρίκου, δουκὸς τῆς Βαυαρίας. Τὸ κουτσομπολιό, ποὺ εἶναι τόσο ἀρχαῖο ὅσο καὶ οἱ ἄνθρωποι, κα-

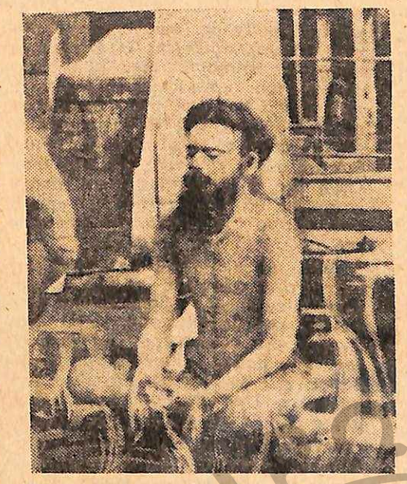

Ἕνας φακίρης ποὺ κάθεται ἐπάνω στὴ φωτιά, σὰν νὰ κάθεται στὰ πούπουλα!

τηγόρησε τὴν γυναῖκα αὐτὴ πὼς ἦταν ἄπιστη. Ὑποχρεώθηκε λοιπὸν νὰ κρατήσῃ πυρακτωμένα σίδερα στὰ χέρια της.

Ἡ βασίλισσα, σίγουρη γιὰ τὴν ἀθωότητά της, δὲν ἐδίστασε καθόλου: πῆρε τὰ φλογισμένα σίδερα στὰ μαλακὰ χεράκια της σὰν νἄταν λουλούδια, χωρὶς νὰ πάθῃ ἀπολύτως τίποτε!

Τρομερώτερο ἦταν τὸ μαρτύριο στὸ ὁποῖο ὑπεβλήθη ἡ Ἔμμα, σύζυγος τοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐθελρεντ. Κατηγορήθηκε πὼς εἶχε ἀθεμίτους σχέσεις μὲ τὸν ἐπίσκοπο τοῦ Οὐϊντσέστερ Ἀλουέν, καὶ κατεδικάσθη ἀπὸ τοὺς ἱεροεξεταστὰς νὰ βαδίσῃ γυμνόποδη πάνω σὲ πυρακτωμένα σίδερα. Ἡ ἄτυχη θὰ ἔκανε τέσσερα βήματα γιὰ λογαριασμό της καὶ πέντε γιὰ λογαριασμὸ τοῦ συνενόχου της!

Ἡ δυστυχισμένη βασίλισσα τὴν παραμονὴ τοῦ μαρτυρίου της προσευχήθηκε ὅλη τὴν νύχτα, καὶ τὴν ἑπομένην ἔκαμε νὰ ἐννέα βήματα πάνω στὰ πυρακτωμένα σίδερα. Τὰ γυμνὰ πόδια της δὲν ὑπέστησαν τὸ παραμικρὸ ἔγκαυμα. Ἔτσι ἀπεδείχθη ἡ ἀθωότης της.

Ὡστόσο, ἡ ἀκρίβεια τῶν γεγονότων αὐτῶν δὲν εἶναι ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένη, ὅσο ἱστορικῶς βεβαιωμένη εἶναι ἡ ἀκρίβεια μεταγενεστέρων περιπτώσεων:

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἱστορία τῆς Ἀγίας Βερναδέττης, μιᾶς ἁπλοϊκῆς χωρικῆς τοῦ γαλλικοῦ χωριοῦ Λούρντ. Ἡ νεαρὰ χωρικὴ ζοῦσε σ' ἕνα σπήλαιο μιὰ ζωὴ γεμάτη στερήσεις, ἀφιερωμένη στὸν Θεό, καὶ ἰσχυριζόταν πὼς μποροῦσε ν' ἀγγιγήσῃ τὴν φωτιά. Τὴν ὑπέβαλαν λοιπὸν σὲ δοκιμασία. Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, μιὰ ἐπιτροπὴ στὴν ὁποία μετεῖχε καὶ ὁ ἰατρὸς Ντουζῶν, παρηκολούθησε τὴν γυναῖκα αὐτή. Ἐκείνη ἄναψε πρῶτα μιὰ μεγάλη λαμπάδα καὶ μπῆκε στὴν σπηλιά της. Ἔπειτα ἀπὸ λίγο περιέπεσε σὲ ἔκσταση καὶ τὰ χέρια της μετακινήθηκαν καὶ τοποθετήθηκαν πάνω στὴν φλόγα τῆς λαμπάδας. Ἀρκετὴ ὥρα οἱ φλόγες ἔγλυφαν τὰ χέρια τῆς πιστῆς. Ὡστόσο, ὅταν τὰ ἐξήτασε μετὰ τὴν δοκιμασία ὁ ἰατρός, δὲν παρετήρησε κανένα ἔγκαυμα.

Παρόμοια γεγονότα ἀναφέρουν καὶ οἱ πάπυροι τῆς Ἀλεξανδρείας, ποὺ βρέθηκαν μέσα στοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτιακοὺς τάφους. Οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς, λέγουν οἱ πάπυροι, ἔρριχναν πάνω στὸ σῶμά τους βραστὸ νερό, χωρὶς νὰ ὑφίστανται ἐγκαύματα. Ἀλλὰ καὶ οἱ δερβίσηδες τῆς Ἀνατολῆς, ἰδίως τοῦ Ρουφέ, ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν τέτοιες ἱκανότητες: Πυρακτώνουν ἕνα σιδερένιο δίσκο. Ἅμα ὁ δίσκος πυρακτωθῆ καὶ γίνῃ κατακόκκινος, τὸν παίρνουν μὲ τὰ χέρια τους καὶ τὸν τοποθετοῦν πάνω στὸ γυμνὸ κεφάλι τους, ὥς ὅτου κρυώσῃ, χωρὶς νὰ καοῦν.

Ὁ μέγας ἐξερευνητὴς Ἀντριὲν Ζάκομπεν ἀναφέρει πὼς συνάντησε στὴ Νότιο Ἀμερικὴ μιὰ φυλὴ ποὺ λατρεύει τὴν φωτιά. Οἱ ἱερεῖς—μάγοι τῆς φυλῆς αὐτῆς, ποὺ λέγονται «σαμάν», πηδοῦν ὁλόγυμνοι πάνω σὲ μεγάλες φωτιές, κρέμονται μέσα στὶς φλόγες ἀπὸ εἰδικὰ σχοινιά, βάζουν στὸ στόμα τους πυρακτωμένα σίδερα καὶ γενικὰ μεταχειρίζονται τὴν φωτιὰ σὰν κάτι ἀκίνδυνο, χωρὶς νὰ παθαίνουν τίποτα.

Ὁ Β. Λόουβ ἀναφέρει μιὰ τελετὴ ποὺ παρακολούθησε στὴ Σιγκαπούρη τὸ 1915. Ἡ τελετὴ αὐτὴ λέγεται Σίρι Μαριαμάμ Κοβίλ ποὺ σημαίνει «βάδισμα στὴ φωτιά». Ὁ Λόουβ φωτογράφησε σκηνὲς ἀπὸ τὴν τελετή. Οἱ ὀπαδοὶ τῆς παράξενης αὐτῆς λατρείας βάδιζαν πάνω σὲ μιὰ φωτιὰ μήκους 13 μέτρων, χωρὶς νὰ καίγωνται. Οἱ Βρεττανικὲς ἀρχὲς θέλησαν νὰ μετρήσουν τὴν θερμοκρασία. Τὰ θερμόμετρα ὅμως κατεστράφησαν! Ἡ θερμοκρασία ἀνήρχετο σὲ 200 βαθμούς!

Στὸ περιθώριο τῆς ἱστορίας

Ἡ κόμησσα καὶ ὁ μαρκήσιος

Ἕνα παθητικὸ εἰδύλλιο μὲ δραματικὸ τέλος

—Μ ἀγαπᾶς;

Ἡ ὡραία κόμησσα γελοῦσε σὰν μικρὸ παιδὶ καὶ τὸ γέλιο της ἀντηχοῦσε σὰν κρύσταλλο μέσα στὴ σκοτεινὴ κρεββατοκάμαρα τοῦ μαρκησίου, μὲ τὰ βαρειὰ ἔπιπλα. Τὸ μόνο φῶς προήρχετο ἀπὸ τὸ ἀναμμένο τζάκι. Πάνω σ' ἕνα τραπέζι, ἀνάμεσα στὰ κρύσταλλα, κάτι μεγάλα τσαμπιὰ ἀπὸ μαῦρα σταφύλια σχημάτιζαν ἕνα ἁρμονικώτατο σύμπλεγμα μὲ τὶς ρὸζ πορσελάνες.

Ἡ λεπτοκαμωμένη κόμησσα ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐραστοῦ της καὶ πλησιάζοντας στὸ τζάκι, ἄπλωσε τὰ ἀτλαζένια της γοβάκια στὴ φωτιά.

—Τί ὄμορφα ποὺ εἶναι ἔτσι μέσα στὸ σύθαμπο! εἶπε.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος τὴ ζύγωσε καὶ πάλι, τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του, κόλλησε τὰ χείλη του στὸ φλογερό της στόμα, ὕστερα τὴ σήκωσε καὶ τὴ μετέφερε σὰν πούπουλο στὸ κρεββάτι μὲ τὶς χρυσὲς κολόννες καὶ τὰ μεταξωτὰ παραπετάσματα. Καὶ ἄρχισαν τὰ παιγνίδια, τὰ πιὸ τρελλὰ ἐρωτικὰ παιγνίδια, ὅταν ἐξαφνα, ἡ κόμησσα ἔγυρε τὸ κεφάλι κι' ἔκλεισε τὰ μάτια.

Ὁ μαρκήσιος νόμισε ὅτι ἡ φίλη του λιποθύμησε ἀπὸ τὴν ἐρωτικὴ συγκίνηση. Σήκωσε, λοιπόν, τὸ βαρύ της σῶμα — ὦ! πόσο βαρὺ ἔγινε ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ ὡς τὴν ἄλλη! — τὴ ξάπλωσε σὲ μιὰ κουνιστὴ πολυθρόνα κοντὰ στὸ τζακι κι' ἄρχισε νὰ τὴν χαΐδευῃ, νὰ τῆς τρίβῃ τὰ χέρια, γιὰ νὰ τὴν ξαναφέρῃ στὶς αἰσθήσεις της.

—Μπεττίνα! ψιθύριζε κάθε τόσο μὲ λαχτάρα.

Μὰ ἡ Μπεττίνα δὲν ἀπαντοῦσε. Τρομαγμένος ἀπὸ τὴν παράταση τῆς λιποθυμίας, ὁ μαρκήσιος ἔβαλε τὸ αὐτί του στὴν καρδιὰ τῆς ἀγαπημένης του. Ἡ καρδιὰ ἦταν σταματημένη! Τὰ μάτια του βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ τὸ αἷμα πάγωσε στὶς φλέβες του. Ἡ πρώτη του σκέψη, μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὸν τρόμο, ἦταν νὰ σημάνῃ. Κρατήθηκε, ὅμως, ἀμέσως, γιατὶ σκέφθηκε τὸ σκάνδαλο ποὺ θὰ γινόταν, ἂν ἔβλεπαν οἱ ὑπηρέτες τοῦ πύργου τὴν κόμησσα μέσα στὸ δωμάτιό του. Ὕστερα, πλησίασε κοντὰ στὴν ἐρωμένη του, πῆρε τὸ ἄψυχο σῶμά της ποὺ ἄρχισε νὰ κρυώνῃ μέσα στὴν ἀγκαλιά του καὶ ψιθύρισε χαμηλόφωνα:

—Πές μου, ἀγάπη μου, ὅτι ζῆς... Μίλησέ μου!

Ἀλλὰ τὴν ἴδια στιγμή, τὸ σῶμα τῆς Μπεττίνας ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ κυλίσθηκε κάτω στὸ πάτωμα.

Μὲ τὸ πρόσωπο μέσα στὶς χοῦφτες τῶν χεριῶν του, ὁ μαρκήσιος ἔκλαψε ἐπὶ πολλὴ ὥρα, ψιθυρίζοντας ἀπεγνωσμένα λόγια ἀγάπης καὶ ἀπελπισίας. Τέλος, σηκώθηκε κι' ἄρχισε νὰ συλλογίζεται. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Ἡ κόμησσα εἶχε 'ρθῆ στὸν πύργο του κρυφά, μὲ τὴ συνενοχὴ τοῦ ἀμαξᾶ της καὶ τῆς καμαριέρας της. Ὁ ἄνδρας της θὰ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν πόλη τὸ πρωῒ τῆς ἐπαύριον. Γιὰ νὰ σώσῃ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψή της, ὁ μαρκήσιος ἦταν ἀναγκασμένος νὰ τὴν μεταφέρῃ κρυφὰ στὸν πύργο της καὶ νὰ τὴν ξαπλώσῃ στὸ συζυγικό της κρεββάτι...

Ἀφοῦ τὰ σκέφθηκε ὅλα αὐτὰ καὶ πῆρε τὴν ἀπόφασή του, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ἄνοιξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαράς του καὶ ζήτησε τὴν καμαριέρα τῆς Μπεττίνας. Τὴν βρῆκε ἀποκοιμισμένη στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου, πάνω σὲ μιὰ καρέκλα. Τὴν ξύπνησε καὶ κείνη, μόλις ἄνοιξε τὰ μάτια της, ρώτησε:

—Ποιὸς εἶναι; Ἄ! Ἐσεῖς εἶσθε, κύριε μαρκήσιε;

Καὶ μὲ μιᾶς βρέθηκε ὄρθια κι' ἄρχισε νὰ διορθώνῃ τὸ τσαλακωμένο της φόρεμα.

Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ὁ μαρκήσιος τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ κόλλησε τὸ στόμα του στὸ αὐτί της. Στὸ ἄκουσμα τῆς φριχτῆς εἰδήσεως, ἡ κακόμοιρη ἔμπηξε μιὰν ἀδύνατη κραυγὴ τρόμου. Κατόπιν, μὲ βῆμα τρεμάμενο, τὸν ἀκολούθησε μέσα στὸ νεκρικὸ δωμάτιο.

Μὲ μάτια θαμπωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα, ὁ ἐρωτευμένος μαρκήσιος καὶ ἡ πιστὴ καμαριέρα ἔντυσαν τὴ νεκρὴ κοντέσσα, τὴ χτένισαν, τακτοποίησαν τὶς νταντέλλες της. Ὕστερα, ὁ νεαρὸς πυργοδεσπότης, χλωμὸς ἀπὸ τὴ συγκίνηση, εἶπε στὴν καμαριέρα χαμηλόφωνα:

—Φανέττα, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσή σου. Κατέβα κάτω καὶ εἰδοποίησε τὸν ἀμαξᾶ τῆς κυρίας σου, νὰ φέρῃ τὸ ἁμάξι μπροστὰ στὴ σκάλα τῆς εἰσόδου. Πάρε τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται, γιὰ νὰ καθήσῃς πλάϊ της, μέσα στὸ ἁμάξι, μέχρις ὅτου φθάσετε στὸν πύργο. Νὰ μὴ ξυπνήσῃς κανένα, μόλις φθάσετε. Νὰ τὴ ἀνεβάσετε στὸ δωμάτιό της, ἐσὺ κι' ὁ ἁμαξᾶς καὶ μόλις τὴν βάλετε στὸ κρεββάτι κι' ὁ σύντροφός σου φύγῃ, ξύπνησε τὸ προσωπικὸ τοῦ πύργου.

Καὶ βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα πουγγὶ χρυσᾶ νομίσματα, ὁ μαρκήσιος τῶδωσε στὴν κοπέλλα. Μὰ ἡ Φανέττα τὸ ἄφισε πάνω στὸ τραπέζι καὶ κατέβηκε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἁμαξᾶ.

Γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, τὴν τελευταία, ἐκεῖνος πλησίασε στὴν ἀγαπημένη του, φίλησε τὸ μέτωπό της, πρόφερε τὸ ὄνομά της... Μπεττίνα!... Ἡ ἄμοιρη κόμησσα εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ τὴ νεκρικὴ ἀκαμψία. Στὴ θέα τοῦ παραμορφωμένου της προσώπου, ὁ μαρκήσιος ὠπισθοχώρησε τρομαγμένος...

Ἡ Φανέττα ξαναγύρισε. Σήκωσαν τὸ πτῶμα καὶ κρατώντας το ἀπὸ τὶς μασχάλες, τὸ κατέβασαν ἀθόρυβα σὰν ἕνα βαρὺ μαννεκέν, ποὺ δὲν ἄγγιζε μὲ τὰ πόδια του τὰ σκαλοπάτια. Μόλις τοὺς εἶδε ὁ ἁμαξᾶς, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς καρρότσας, ψιθυρίζοντας:

—Τὴν καϋμένη τὴν κυρία!...

Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε ἀμέσως μὲ τὸ νεκρικὸ φορτίο. Κι' ὁ μαρκήσιος, πελιδνὸς ἀπὸ τὴ συγκίνηση, στάθηκε στὴ βάση τῆς σκάλας καὶ τὸ παρακολούθησε σὰ χαμένος... Ἄθελά του, τὸ χέρι του σηκώθηκε — ὅπως ἄλλοτε — σ' ἕναν χαιρετισμὸ, τὸν τελευταῖο...

Σὲ λίγο, τὸ ἁμάξι χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

—

Σὰν καλὸς γείτονας, ὁ μαρκήσιος παρευρέθη μετὰ τρεῖς μέρες, στὴν κηδεία τῆς κομήσσης. Ὁ χῆρος, ἕνας γηραιὸς στρατηγός, ἐθρήνησε πολὺ τὸν χαμὸ τῆς γυναῖκάς του. Ὕστερα, ἔφυγε γιὰ τὸ πολεμικὸ στρατόπεδο.

Οἱ πυργοδέσποινες, ὅμως, τῆς περιφερείας καὶ οἱ καλὲς κυράτσες ἀναρωτιόνταν πάντοτε: Γιατὶ ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ντὲ Φορσάκ, ὁ τόσο ὄμορφος καὶ τόσο πλούσιος, δὲν παντρεύεται καὶ φορεῖ πάντοτε μαῦρα ροῦχα;

ΜΑΡΣΕΛ ΜΩΡΕΤ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ — τοῦ Τζών Σίνκλαιρ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ ΠΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

Ἀπὸ τὰ προηγούμενα

Ὁ νεαρὸς Ἀμερικανὸς ἑκατομμυριοῦχος Τζὼν Σίνκλαιρ θέλει νὰ παντρευτῇ τὴν Λούσυ Ντρεβέ, μιὰ ὄμορφη Παριζιάνα μοδιστροῦλα. Ἐκείνη ἀρνεῖται, γιατὶ εἶναι ἀρραβωνιασμένη. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της ὅμως τὴν παρεξηγεῖ καὶ τὴν ἐγκαταλείπει. Ἡ Λούσυ φεύγει στὴν Κυανῆ Ἀκτή, ὅπου γνωρίζεται μὲ τὸν νεαρὸ Ζώρζ Μουλέν. Ὁ νέος τὴν ἀγαπᾶ καὶ τῆς προτείνει νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Οἱ δυὸ νέοι ἐπιστρέφουν στὸ Παρίσι καὶ ἐκεῖ ἡ Λούσυ μαθαίνει καταπληκτικὰ πράγματα ἀπὸ τὴν Ζανίν. Κάποια ἄλλη ποὺ τῆς ἔμοιαζε πολύ, πῆρε τὸ ὄνομά της καὶ ἔφυγε γιὰ τὸ Χόλλυγουντ.

9ον

ΑΦΟΥ τὶς «ἀπεθαύμασε» λίγο, ἡ Λούσυ σήκωσε τοὺς ὤμους της μὲ ἀδιαφορία.

Σὲ λίγο, θὰ γινότανε Κα Μουλὲν καὶ θὰ γελοῦσε μὲ τὴν καρδιά της, βλέποντας τὴν ὑποδοχὴ ποὺ θὰ ἔκαναν στήν...Λούσυ Ντρεβέ, στὸ Χόλλυγουντ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 23ον

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Τὸ περιστατικὸ αὐτὸ καὶ ὁ γάμος της, ἐξησφάλιζαν γιὰ καλά, πιά, τὴν Λούσυ ἀπὸ κάθε μελλοντικὴ ἐνόχληση. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἡ «Λούσυ Ντρεβὲ» ἀστεροποιεῖτο στὸ Χόλλυγουντ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἡ ἰδία, ἐντελῶς ἄλλη καὶ ἀγνώριστη κάτω ἀπὸ τὸ νέο ὄνομά της, ἕνα νόμιμο ὄνομα!

Τὸσο μάλιστα εἶχε ξεθαρρεφτῆ—ἀπὸ τώρα! — ἡ Λούσυ, ποὺ πῆγε ἕνα μεσημέρι μαζὶ μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικό της, νὰ περιμένουν τὴν Ζανὶν στὴν ἔξοδο τοῦ ἀτελιὲ τῆς Ζὰν ντ' Ἀρτουᾶ. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ μαζί, πῆγαν καὶ φάγανε σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατοριάκι στὰ γύρω τοῦ Λουξεμβούργου.

Ἡ Ζανὶν ἄμα τοὺς εἶδε ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Τόσο «θράσος» δὲν τὸ περίμενε. Ἀλλ' ὅταν εἶδε πὼς κανεὶς δὲν εἶχε προσέξει τὴν Λούσυ, τότε ἡ κατάπληξή της μετεβλήθη σὲ ἱκανοποίηση.

Τὴν στιγμὴ ποὺ ὅλες οἱ ἐργάτριες καὶ αὐτὴ ἡ διευθύντρια εἶχαν περάσει ἀπὸ μπροστά της χωρὶς νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν, ἡ Λούσυ μποροῦσε νὰ ἦταν ἥσυχη.

Ἡ Ζανὶν βρῆκε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς φίλης της πολὺ συμπαθητικό.

Ἀπὸ τὴν δεύτερη ἀκόμη συνάντησή τους, εἶχε ἐπιμείνει νὰ ἐπιστρέψῃ τῆς Ζανὶν τὰ χρήματα ποὺ εἶχε δανείσει τῆς Λούσυ γιὰ τὸ ταξίδι της.

Τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λούσυ ἔκαμε μιὰ ἐπιθεώρηση τῶν ὑπαρχόντων της. Ἄνοιξε ὅλα τὰ ντουλάπια καὶ ὅλα τὰ συρτάρια της καὶ ἔρριξε μιὰ γοργὴ ἀλλὰ ἐρευνητικὴ ματιὰ στὰ καπέλλα καὶ τὰ φορέματά της.

Στὶς ἑπτὰ θὰ ἐρχόταν νὰ τὴν πάρῃ ὁ Ζώρζ γιὰ νὰ φᾶνε στὴ Μονμάρτρη. Μετὰ τὸ φαγητὸ θὰ πήγαιναν στὸ θέατρο.

Ὁ Ζώρζ, ὅμως, ἦλθε καὶ τὴν βρῆκε μέσα στὴν ἴδια ἀκαταστασία.

—Ὦ! ἔκανε, ὅπως πᾶμε, δὲν θὰ βροῦμε τίποτε νὰ φᾶμε στὰ ἐστιατόρια καὶ θὰ φθάσωμε στὸ θέατρο τὴν ὥρα ποὺ θὰ κλείνῃ ἡ αὐλαία τῆς β' πράξεως!...

Ἡ Λούσυ, ὅμως, δὲν ἦταν ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ πνίγονται μέσα σ' ἕνα ποτῆρι νερό.

Ἄφισε τὰ πράγματα στὴν ἴδια ἐκείνη χαριτωμένη ἀκαταστασία, φτιάχτηκε στὰ βιαστικά, ντύθηκε καὶ σὲ λίγο οἱ δυὸ νέοι κατέβαιναν τὶς σκάλες χειροπιασμένοι.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε εὔθυμο.

Ἀφοῦ ἔφαγαν, πῆγαν σὲ μιὰ ἐπιθεώρηση.

Ἔπαιζαν λίγο ἀπ' ὅλα.

Ὅταν σηκώθηκε ἡ αὐλαία, στὴν πρώτη πράξη, ἡ σκηνὴ παρίστανε τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τοὺς οὐρανοξύστες της καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Ἐλευθερίας, τὸ ὁποῖον, ἀντὶ πυρσοῦ, κρατοῦσε στὸ χέρι ἕνα μπουκάλι οὐΐσκυ.

Ἀμέσως, μόλις σηκώθηκε ἡ αὐλαία, μπῆκε μέσα μιὰ ψηλὴ κοπέλλα, μὲ ταξιδιωτικὸ κοστοῦμι, καὶ μὲ μιὰ μεγάλη βαλίτσα στὸ χέρι, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τρεῖς-τέσσαρες ἀστυφύλακες ποὺ ἤθελαν νὰ ἐξετάσουν τὶς ἀποσκευές της, δυνάμει τοῦ νόμου περὶ ἀνεπιθυμήτων. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν γελοιογραφία τῆς Λούσυ. Μιὰ γελοιογραφία, ὅμως, ἐξαιρετική, ποὺ τῆς ἔμοιαζε καταπληκτικά!

Ἡ Λούσυ ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ στηρίχθηκε καλλίτερα στὰ νῶτα τοῦ καθίσματός της.

Ἐπὶ σκηνῆς, οἱ ἀστυφύλακες—ποὺ ἦσαν οἱ κλόουν τοῦ θιάσου — εἶχαν πάρει ἐν τῷ μεταξὺ τὴν βαλίτσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς ψευδο-Λούσυ, καὶ ἀνοίγοντάς την, ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα πρῶτα μιὰ χτένα, ὕστερα μιὰ βοῦρτσα τῶν δοντιῶν καὶ τέλος ἄπειρα χαρτονομίσματα.

—Ἄ! ἔκανε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες, εἶσθε λοιπὸν ἡ μὶς Λιούσι Ντρέβετ;

—Βεβαιότατα, ἀγαπητέ μου. Πῶς τὸ μαντέψατε;

Καὶ τότε ἄρχισε ἕνας διάλογος ποὺ χωρὶς νὰ εἶναι διόλου πρόστυχος, ἦταν ὅμως τόσο κωμικὸς ποὺ ὅλη ἡ σάλλα τράνταξε ἀπὸ τὰ γέλια.

Ἡ Λούσυ ποὺ εἶχε γίνει ἄσπρη σὰν τὸ πανί, ἔψαχνε νὰ βρῇ μέρος νὰ κρυφτῇ. Εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς εἶχε ἀναγνωρισθῆ καὶ πὼς ὅλος ὁ κόσμος αὐτὴν ἔβλεπε καὶ γελοῦσε!...

Ἀπότομα γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Ζώρζ: κύτταζε τὴν σκηνὴ μὲ ἀπάθεια. Δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ ἀπευθύνῃ τὸν λόγο ἡ Λούσυ. Νὰ τοῦ πῇ νὰ φύγουνε. Ὅλα κρεμόνταν ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπὸ μιὰ κλωστή: ὁ γάμος της, τὸ μέλλον της, ἡ τελική της σωτηρία...

Ἡ δυστυχισμένη, ὅμως, ἡ κοπέλλα, δὲν ἀντεῖχε πιά. Ἔβγαλε ἔνα βαθὺ στεναγμὸ καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι στὸν ὦμο τοῦ Ζώρζ. Εἶχε λιποθυμήσει...

Ὁ Ζώρζ στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὸ μέρος της καὶ μ' ἕνα κίνημα βρέθηκε ὄρθιος, κρατώντας τὴν Λούσυ στὴν ἀγκαλιά του. Ἕνα ταξὶ τοὺς

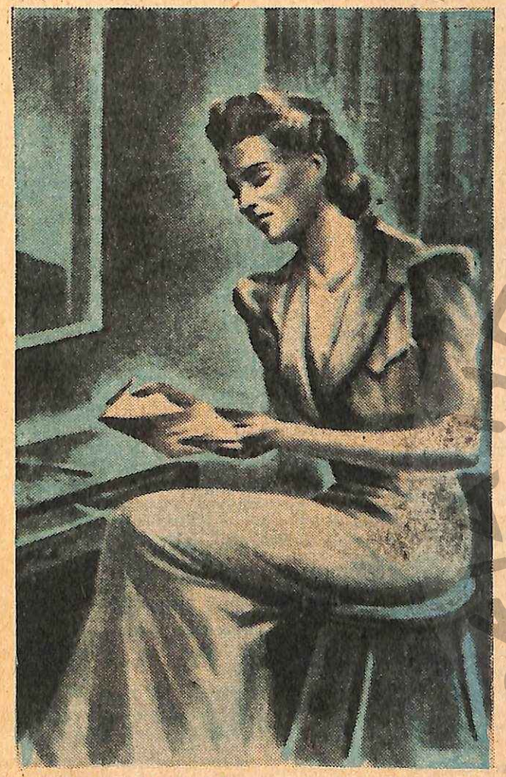

Ἡ Λούσυ κάθησε σ' ἕνα σκαμνὶ κι' ἄνοιξε τὸ γράμμα.

ἔφερνε σὲ λίγο στὸ σπίτι του.

Δὲν ἄργησε ἡ Λούσυ νὰ συνέλθῃ. Ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ κύτταξε γύρω της μὲ ἔκπληξη. Τὸ περιβάλλον δὲν τῆς ἦταν γνώριμο. Καὶ τὸ βαθὺ αὐτὸ ντιβάνι, ἐπάνω στὸ ὁποῖο ἦταν ξαπλωμένη, δὲν τὸ εἶχε δῆ πουθενά.

—Ζώρζ, ποῦ εἴμαστε; ἔκανε μὲ κάποιο τρόμο.

—Ἡσύχασε, ἀγάπη μου. Σπίτι μου...

—Γιατὶ δὲν μὲ πῆγες στὸ δικό μου σπίτι;

—Γιατὶ ἦταν πιὸ κοντὰ στὸ θέατρο τὸ δικό μου.

—Ὦ!...

—Σὲ δυσαρεστεῖ αὐτό;

—Μά... ὄχι... Πές μου, ὅμως, τί συνέβη;

—Ἔλεγαν κάτι ἀνοησίες στὸ θέατρο καὶ ἤμουν ἕτοιμος νὰ σοῦ πῶ νὰ φύγουμε, ὅταν λιποθύμησες. Σὲ πῆρα ἀμέσως μ' ἕνα ταξὶ καὶ σὲ ἔφερα ἐδῶ. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

—Καὶ στὸ θέατρο; Δὲν κατάλαβε κανεὶς τίποτε;

—Ὄχι. Ὅλοι πρόσεχαν τὸ θέαμα καὶ ἡ λιποθυμία σου ἐξηγήθηκε ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη ποὺ ἔκαμνε μέσα στὴ σάλλα. Πῶς αἰσθάνεσαι τώρα;

—Ὦ! εἶμαι καλλίτερα.

—Κάτσε νὰ σοῦ ἑτοιμάσω κανένα ζεστό.

Καὶ ὁ Ζώρζ σηκώθηκε, πῆγε στὴν κουζίνα καὶ σὲ λίγο ἐπέστρεφε μ' ἕνα φλυτζάνι ἀχνιστὸ τσάϊ.

—Σοῦ ἔρριξα μέσα καὶ τρεῖς σταγόνες κονιάκ, τῆς εἶπε. Μπορεῖ νὰ σὲ βάρενε καὶ τὸ στομάχι...

—Ζώρζ, εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη ποὺ ἔγινα αἰτία νὰ χάσῃς ἔτσι τὴ βραδυά σου..., εἶπε ἡ Λούσυ.

—Ἔλα, τώρα, πιὲς τὸ τσάϊ σου καὶ μὴν τὰ σκέπτεσαι αὐτά, ἔκανε ὁ Ζώρζ.

—Κι' ἔπειτα; ρώτησε ἡ Λούσυ.

—Ἔπειτα θὰ ξαπλώσῃς ἐσὺ ἐδῶ καὶ ἐγὼ στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ κανεὶς δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσῃ ὥς τὸ πρωΐ.

—Τί, θὰ μείνω ἀπόψε ἐδῶ;

—Γιατὶ ὄχι; Μήπως αὔριο δὲν θὰ-ναι αὐτὸ τὸ σπίτι σου;

—Ναί, ἀλλά...

—Φοβᾶσαι τὰ λόγια τοῦ κόσμου;

—Ὦ!...

—Τότε ἐμένα, μήπως...

—Μήπως εἶσαι κανένας ἀνθρωποφάγος;

—Ξέρω κι' ἐγώ!...

—Λοιπόν;

—Δὲν ἔχει λοιπὸν καὶ ξελοιπόν. Θὰ μείνῃς ἀπόψε ἐδῶ. Οὔτε κὰν θὰ γδυθῆς. Θὰ βγάλῃς μόνον τὰ παπούτσια σου, θὰ σὲ σκεπάσω μ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μάλλινο σκέπασμα... καὶ καληνύχτα!...

—Ζώρζ.

—Σούτ! Ἔγινε κιόλας! Καληνύχτα...

Ἕνας ξηρὸς κρότος καὶ τὸ δωμάτιο βυθιζότανε στὸ σκοτάδι. Σχεδὸν ἀμέσως ἔπειτα ἡ Λούσυ ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ νέου στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ κατόπι ἕνας δεύτερος ξηρὸς κρότος καὶ ἐκεῖ... καὶ πλέον, οὔ! Ὅλα εἶχαν ἡσυχάσει.

—Οὔτε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο δὲ μοῦδωκε, ἔκανε ἀπὸ μέσα της ἡ Λούσυ μὲ παράπονο, ἀλλὰ καὶ ὑπερηφάνεια μαζὶ γιὰ τὸν ἱπποτισμὸ τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της. Ἤθελε νὰ τῆς ἐμπνεύσῃ ὅλη τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς χρειαζότανε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν πάρῃ ὁ ὕπνος. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ κι' αὐτό.

—

Ὅταν τὸ πρωῒ ἄνοιξε τὰ μάτια της ἡ Λούσυ, βρῆκε τὸν Ζώρζ ντυμένο γιὰ ἔξω νὰ κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ νὰ διαβάζῃ μιὰ ἐφημερίδα καὶ δίπλα της ἕνα δίσκο, ὅπου ἄχνιζε τὸ πρωϊνό της ρόφημα.

—Ὦ! Ζώρζ, ἐφώναξε. Ἐσὺ ἑτοιμάσθηκες κιόλας γιὰ ἔξω καὶ ἐγὼ κοιμᾶμαι ἀκόμη!...

—Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ καῆς, πίνοντας τὸ γάλα σου καὶ νὰ πνιγῆς κατεβάζοντας ἀμάσσητα τὰ μπριός σου!... Ἔχεις ὅλον τὸν καιρὸ νὰ καλοξυπνήσῃς καὶ νὰ καλογευματίσῃς. Ἐγὼ θὰ σ' ἀφίσω καὶ θὰ φύγω γιὰ τὴν δουλειά μου.

—Κι' ἐγώ;

—Φεύγεις ὁπόταν θέλεις. Ἂν θέλῃς, δὲν φεύγεις διόλου...

—Ὦ! Ζώρζ, πόσο εἶσαι εὐγενικός!...

—Καὶ φρόνιμος... Θὰ τὸ ὁμολογήσῃς, Λούσυ.

—Ὦ! Ναί. Ἕνα φρόνιμο καὶ καλὸ παιδί. Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ θὰ σὲ ἀνταμείψω...

Κι' ἀνοίγοντας τὴν ἀγκαλιά της ἡ Λούσυ, ἔκλεισε μέσα μὲ δύναμη τὸν νέο. Ἤξερε πὼς αὐτὸ ποὺ ἔκαμνε ἦταν πολὺ παρακινδυνευμένο: ἡ ὥρα, τὸ ζεστὸ ἐκεῖνο ντιβάνι, ἡ ὑποβλητικὴ ἡσυχία ποὺ βασίλευε ἐκεῖ μέσα, ὅλα συνωμοτοῦσαν. Ὁ Ζώρζ τὴν ἀγκάλιασε κι' αὐτὸς καὶ τὴν ἐγέμισε φιλιά.

—Λούσυ, ἀγάπη μου, πόσο μὲ κάνεις εὐτυχισμένο...

Καὶ τὴν ἔσφιγγε ἀκόμη περισσότερο ἐπάνω του.

Ἡ Λούσυ ἔνοιωθε νὰ τὴν κυριεύῃ μιὰ γλυκειὰ ἔκλυση. Ἡ θέλησή της παρέλυε, τὸ σῶμά της ἔλυωνε κάτω ἀπὸ τὰ φλογερὰ φιλιά του.

Καὶ ἐν τούτοις, εἶχε τὴν δύναμη, τὴν τελευταία θάλεγε κανεὶς στιγμή, μὲ τὰ ὑπολείμματα τῆς θελήσεώς της, νὰ σκεφθῇ κάπως καὶ νὰ αὐτοκυριαρχήσῃ. Ἀπώθησε ἐλαφρὰ τὸν νέο καὶ σηκώθηκε ὄρθια. Ἦταν κατακόκκινη, ἀναμαλλιασμένη. Τὰ μάτια της ἔλαμπαν.

—Λούσυ, ψιθύρισε ὁ νέος, γιατὶ μὲ ἀποκρούεις;

—Δὲν σ' ἀποκρούω, Ζώρζ... Θέλω μονάχα νἄχωμε λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη. Μετὰ τρεῖς μέρες θάμαστε πιὰ γιὰ πάντα ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

—Τρεῖς μέρες γιὰ μένα, εἶναι τρεῖς αἰῶνες, Λούσυ...

—Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος, φίλε μου. Περίμενες τόσον καιρὸ καὶ δὲν μπορεῖς νὰ περιμένῃς τρεῖς μέρες ἀκόμη;

—Θὰ περιμένω, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Λουσέττα μου...

—Μπράβο! Τώρα εἶσαι ἔξοχος. Ἔλα νὰ σὲ φιλήσω καὶ πήγαινε νὰ κυτάξῃς τὴ δουλειά σου.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο ὁ Ζώρζ κατέβαινε σφυρίζοντας τὶς σκάλες τοῦ σπιτιοῦ.

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ Λούσυ, κυριεύθηκε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἰδῇ πῶς ζοῦσε ὁ ἀρραβωνιαστικός της.

Τὸ διαμέρισμά του ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο δωμάτια, κουζίνα καὶ λουτρό. Ἦταν κομψότατα ἐπιπλωμένο καὶ δὲν τοῦ ἔλειπε τίποτε.

Ἡ Λούσυ ἄνοιξε στὴν τύχη ἕνα ντουλάπι καὶ βρῆκε μέσα ἕνα ἀπορροφητῆρα τῆς σκόνης καὶ διάφορα ἄλλα σύνεργα καθαριότητος. Σ' ἕνα καρφὶ κρεμόταν μιὰ ποδιά.

—Φαίνεται πὼς περνάει καμμιὰ παραδουλεύτρα ἀπ' ἐδῶ καὶ τοῦ καθαρίζει τὸ σπίτι.

Σ' ἕνα ἄλλο ντουλάπι ὑπῆρχαν τοποθετημένα μὲ τάξη τὰ ἀσπρόρουχα. Ἡ κουζίνα ἦταν πλουσιώτατα ἐφωδιασμένη. Θάλεγε κανεὶς ὅτι κάποια γυναῖκα εἶχε βάλει τὸ χέρι της παντοῦ ἐκεῖ μέσα καὶ περνοῦσε συχνὰ ἀπ' ἐκεῖ.

Τὸ μπάνιο ἦταν καθαρώτατο. Σὲ μιὰ γωνιὰ ἦταν ἕνα μικρὸ λευκὸ τραπεζάκι μ' ἕνα καθρέφτη. Ἡ Λούσυ ἀπὸ τὴν ἴδια περιέργεια, πλησίασε τὸ τραπεζάκι αὐτὸ καὶ ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο τὰ συρτάρια του. Χτένες, βοῦρτσες τῶν μαλλιῶν, σαπουνάκια, ψαλίδες γιὰ τὰ μαλλιά, μπριγιαντίνες καὶ διάφορα ἄλλα. Ἡ Λούσυ ἦταν ἑτοιμη νὰ κλείσῃ τὸ συρτάρι, ὅταν στὸ βάθος του διέκρινε κάτι σὰν φάκελλο. Ἄνοιξε ἀκόμη καλλίτερα τὸ συρτάρι καὶ εἶδε ὅτι δὲν ἦταν ἕνα, ἀλλὰ πολλὰ γράμματα. Ἡ Λούσυ δίστασε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ περισσότερο. Ἡ γυναικεία της περιέργεια εἶχε φουντώσει ἐν τούτοις καὶ ὁ χαρακτήρ της ἦταν τέτοιος ποὺ δὲν θὰ ἄφινε τὴν Λούσυ νὰ παρασυρθῇ σὲ μιὰ πράξη ποὺ τὴν θεωροῦσε ταπεινὴ καὶ ἀνάξιά της, ἂν δὲν διεγείρετο ἀπότομα ἡ ζήλεια τῆς ἐρωτευμένης γυναίκας.

Εἶχε ἰδῆ ὅτι οἱ φάκελλοι ἦσαν γραμμένοι ἀπὸ γυναικεῖο χέρι.

Ἀλλ' εἶχε δῆ καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη πιὸ καταπληκτικὸ ἡ Λούσυ: Τὰ γράμματα δὲν ἀπευθύνοντο στὸν Ζώρζ Μουλέν, ἀλλὰ σὲ κάποιον Ζώρζ Μενεντέζ, ποὺ δὲν ἦταν βέβαια ἄλλος ἀπὸ τὸν ἴδιο Ζώρζ.

—Τί σημαίνει πάλι αὐτό; ψιθύρισε ἡ Λούσυ.

Τὴν σκανδάλιζε τώρα περισσότερο ἀπὸ τὸ γυναικεῖο γράψιμο, αὐτὴ ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ὀνόματος.

—Γιατὶ νὰ τὸ κάνῃ αὐτό; Καὶ ποιὸ εἶναι τὸ ἀληθινό του ὄνομα;

Μὲ δάχτυλα ποὺ ἔτρεμαν, ἡ Λούσυ πῆρε τὸν πρῶτο φάκελλο ποὺ βρέθηκε μπροστά της:

Ἀπευθύνετο στόν:

κ. Ζὼρζ Μενεντέζ

Πὸστ-Ρεστὰντ

Στὶν-Τροπὲζ-Βάρ.

Ἡ Λούσυ κάθησε σ' ἕνα σκαμνὶ ποὺ ἦτανε ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἄνοιξε τὸ γράμμα. Δὲν ἀντεῖχε πιά. Ὥστε, ἔτσι, ὁ Ζώρζ εἶχε καὶ μυστικὴ ἀλληλογραφία ἐκεῖ κάτω... Μὲ ψευδώνυμο. Ἡ Λούσυ διάβασε:

(Συνέχεια στὸ ἑπόμενον)

Ἕνα χαριτωμένο ἀγγλικὸ εὐθυμογράφημα

Ἡ «Ἰδανικὴ Στέγη»

(Ἡ σκηνὴ στὸν σταθμὸ τοῦ τραίνου. Ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ τραίνου προβάλλει τὸ κεφάλι τῆς θείας Τζούλιας ποὺ φεύγει. Ὁ ἀνεψιός της ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ στέκεται στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ).

Η ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ. Λοιπόν, Οὔκριτζ! Ὅπως εἴπαμε! Ἐγὼ βλέπεις φεύγω γιὰ τὸ Χόλλυγουντ ὅπου θὰ γράφω διαλόγους γιὰ τὶς ὁμιλοῦσες ταινίες. Ξέρεις δὰ πὼς ἔχω φιλολογικὸ ταλέντο. Τὸ συμβόλαιό μου τελειώνει ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο. Ὡστόσο μπορεῖ νὰ μείνω καὶ περισσότερο. Σ' ἀφίνω τὸ σπίτι μου. Νὰ τὸ προσέχῃς σὰν τὰ μάτια σου! Ὁ μάγειρας καὶ οἱ ὑπηρέτριες ἔχουν πληρωθῆ. Ἔχω φροντίσει γιὰ ὅλα. Θὰ μένῃς ἐκεῖ, θὰ κοιμᾶσαι καὶ θὰ τρῶς. Δὲν ἔχεις νὰ ξοδιάσῃς δεκάρακι. Πρόσεχε μόνο νὰ μὴν μποῦν λωποδύτες...

ΟΥΚΡΙΤΖ. Μεῖνε ἥσυχη, θεία μου.. Θὰ τὸ φροντίζω σὰν νἆταν δικό μου.

ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ. (Τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ τραῖνο ξεκινᾶ ἀργά). Πρόσεχε τὰ ἔπιπλα, Οὔκριτζ! Δὲν θέλω νὰ καταστραφοῦν... Ἄνοιξε τὰ μάτια σου! Δὲν φαντάζομαι νὰ βάλῃς μέσα κανένα ξένο... νὰ τὸ νοικιάσῃς. Ξέρεις πόσο συχαίνομαι τοὺς ξένους...

ΟΥΚΡΙΤΖ. (Ἀφηρημένα, μὲ ὕφος ἠλιθίου). Μὰ τί λές ἐκεῖ, θεία;... Μεῖνε ἥσυχη... Νὰ τὸ νοικιάσω... (κατ' ἰδίαν) Ποτέ μου δὲν θὰ τὸ σκεφτόμουνα ἐγώ, αὐτό. Καλὰ ποὺ μοῦ ἄνοιξε τὰ στραβὰ ἡ γρηὰ σπαγγοραμμένη... (Βγαίνοντας ἔξω ἀπὸ τὸ σταθμό, κυττάζει τὴν ὁλόφωτη ταμπέλλα ἑνὸς ξενοδοχείου). Ὡραῖα... Βρῆκα! Μοῦ εἶπε νὰ μὴν τὸ νοικιάσω... Δὲν θὰ τὸ νοικιάσω... Θὰ τὸ κάμω ὅμως οἰκογενειακὴ πανσιόν... Θἆνε περίφημα.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες, στὸ ἐξοχικὸ σπίτι τῆς θείας Τζούλιας ποὺ ἔχει μεταταρῇ σ' ἐξοχικὴ οἰκογενειακὴ πανσιόν. Στὴν εἴσοδο, μιὰ μεγάλη ταμπέλα μὲ τὸν τίτλο. «Ἰδανικὴ Στέγη»— Μεγάλη Ἐξοχικὴ Πανσιόν.— Ἡσυχία, περιποίησις.— Καθαρὸς ἀέρας». Ὁ ΜΠΑΡΤΕΡ, ὁ μάγειρος τῆς θείας Τζούλιας ἔγει γίνει μαίτρ-ντ' ὁτέλ.— Ὅλοι οἱ ἔνοικοι ἔγουν συγκεντρωθῆ στὸ σαλόνι.— Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ παρακολουθεῖ τὶς συζητήσεις τους μὲ ἀπόλυτη ἱκανοποίηση).

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΜΠΑΝΚΥ. (Ἕνας γέρος, ἀπόστρατος συνταγματάρχης, ποῦχε ὑπηρετήσει χρόνια στὶς Ἰνδίες). Ἐδῶ εἶνε σωστὴ Νιρβάνα. Μπράβο, κύριε Οὔκριτζ! Σκέπτομαι νὰ περάσω ὅλη μου τὴ ζωὴ ἐδῶ. Ὅταν λήξῃ τὸ συμβόλαιο τοῦ ἐνοικίου τοῦ δωματίου μου, θὰ τὸ ἀνανεώσω ἀκόμη γιὰ ἕξη μῆνες...

Η ΛΑΙΔΗ ΜΠΑΣΤΕΙΜΠΛ (μιὰ μεσόκοπη γυναῖκα γήρα ἑνὸς βαρώνου). Πράγματι. Ἐδῶ βρῆκα κι' ἐγὼ τὴν ἡσυχία μου. Ὅλα εἶνε στὴν ἐντέλεια. Νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται στὸ σπίτι του. Καὶ τί γοῦστο; Τί τάξη!... Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ κανεὶς πὼς βρίσκεται σὲ ξενοδοχεῖο. Νομίζει κανεὶς πὼς βρίσκεται σὲ ἀρχοντόσπιτο. Μπράβο, κύριε Οὔκριτζ!

ΕΝΑΣ ΕΜΠΟΡΟΣ. Ἐδῶ ξανάνειωσα! Ἡσύχασε τὸ μυαλό μου.

ΓΚΟΡΚΑ (Χρηματιστής. Τύπος ἀνθρώπου κουρασμένου). Μακρυὰ ἀπὸ τὸν θόρυβο... Ἐδῶ εἶνε ὁ παράδεισος! Κι' αὐτὰ ὅλα τὰ ὀφείλομε στὸν κύριο Οὔκριτζ...

ΟΥΚΡΙΤΖ. Μὴν ὑπερβάλλετε, κύριοι... Συνηθισμένα πράγματα. Ἐγὼ δὲν κατέβαλα καμμιὰ προσπάθεια...

Ὁ Τζὼν πρότεινε νὰ κάνουνε τὰ φαντάσματα.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Σ' ἕνα κατάστημα τοῦ Λονδίνου. Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ προμηθεύεται τρόφιμα. Τὴν στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ πληρώσῃ τὸν πλησιάζει ἡ ἐξαδέλφη του, ἡ ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΒΙΝΙΓΚ).

ΑΓΓΕΛΙΚΑ (Μὲ ὕφος πειραχτικό) Μπᾶ... Μπᾶ!... Τί βλέπω, Οὔκριτζ; Κάνεις προμήθειες; Ὡρισμένως φροντίζεις νὰ καλοπιάσῃς τὴ θεία Τζούλια ποὺ ἐπιστρέφει. Κατεργαράκο!... Κάτι θὰ τῆς σκάρωσες πάλι...

ΟΥΚΡΙΤΖ. (Τὴν κυττάζει ἀποσβολωμένος μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα). Ἐ!... Τί;.. Πῶς;...

ΑΓΓΕΛΙΚΑ. Μὰ δὲν τὸ ξέρεις; Νόμισα πὼς θὰ σοῦχῃ γράψει... Ἐπιστρέφει ... πολὺ σύντομα...

ΟΥΚΡΙΤΖ. Πολὺ σύντομα;... Τί λές ἐκεῖ; Καὶ τὸ συμβόλαιό της;

ΑΓΓΕΛΙΚΑ. (Μὲ χάχανα). Ὥστε δὲν ἔμαθες τίποτε; Ἡ θεία Τζούλια τἄκανε θάλασσα στὸ Χόλλυγουντ! Κάποιος σκηνοθέτης τῆς εἶπε πὼς οἱ διάλογοί της ἦσαν ἀκατανόητοι καὶ ἡ θεία Τζούλια τὸν χαστούκισε. Ἔπειτα ἔσχισε τὰ συμβόλαιά της καὶ πῆρε τὸ ἴδιο πλοῖο καὶ γυρίζει στὴν Εὐρώπη. Μὰ τί ἔπαθες; Οὔκριτζ; Νὰ σοῦ φέρω λίγο νερό;... Ἐσὺ γίνηκες κίτρινος σὰν τὸ λεμόνι...

ΟΥΚΡΙΤΖ. (Ποὺ μόλις κατορθώνει νὰ μὴν πέσῃ). Δὲν εἶνε... τίποτε... σκέπτομαι τὴ δυστυχισμένη θεία Τζούλια... τὴ στενοχώρια της... Μπορεῖ νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακό της.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Τὸ ἴδιο βράδυ, στὸ σπίτι τῆς θείας Τζούλιας, ποὺ ἔχει γίνει οἰκογενειακὴ πανσιὸν Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ. συσκέπτεται μὲ τὸ προσωπικό).

ΟΥΚΡΙΤΖ (Μὲ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ πρόκειται νὰ ὁδηγηθῇ στὴν λαιμητόμο). Λοιπόν, τί θὰ κάνουμε;... Πῶς θὰ διώξωμε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους; Ὅλοι ἔχουν πληρώσει γιὰ μιὰ ἑξαμηνία. Ἔπειτα εἶνε τόσο ἱκανοποιημένοι... Πάει... Χαθήκαμε...

ΤΖΩΝ (ἕνας μικρὸς θυρωρός, ποὺ κάνει καὶ τὸν γκρούμ): Ἐγὼ ἔχω μιὰ ἰδέα.. Νὰ κάνωμε τὰ φαντάσματα τὴ νύχτα... Οἱ κύριοι θὰ φοβηθοῦν. Ἐσεῖς θὰ διαδώσετε πὼς τὸ σπίτι εἶναι στοιχειωμένο καὶ τὴν ἑπομένη ὅλοι θὰ μᾶς ἀδειάσουν τὴ γωνιά...

ΟΥΚΡΙΤΖ. — Δὲν γίνεται, παιδί μου... Θὰ μᾶς πάρουν εἴδηση καὶ θὰ μᾶς σπάσουν στὸ ξύλο.

ΤΖΩΝ (ποὺ διαβάζει ὅλο ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα). Μὲ ὕφος σοβαρό). — Τότε, ἀκοῦτε... Νὰ πάῃ ἕνας ἀπὸ μᾶς στὸ Παρίσι, ὅπου θ' ἀποβιβασθῇ ἡ κυρία Τζούλια. Θὰ τὴν βρῇ καὶ θὰ τὴν ἀπαγάγῃ... Θὰ τὴν κλείσῃ μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο ὥς ὅτου τοῦ δώσετε ὁδηγίες. Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, θὰ τῆς κόβῃ κι' ἀπὸ ἕνα κομμάτι κρέας ὥς ὅτου δεχθῇ καὶ μᾶς χαρίσῃ τὸ σπίτι...

ΟΥΚΡΙΤΖ (ἐξαγριωμένος). — Ἄς στὸν διάβολο!... (Ὁ μικρὸς φοβισμένος φεύγει). — Λοιπόν, Μπάρτερ, τί λὲς ἐσύ;... Δὲν κόβει τίποτε τὸ ξερό σου; Σκέψου, ἡ θεία Τζούλια φτάνει ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή...

ΜΠΑΡΤΕΡ. (Ὁ μάγειρας τῆς θείας Τζούλιας ποὺ ἔχει γίνει μαίτρ-ντ'-ὁτέλ). — Βρῆκα... Βρῆκα!... Σωθήκαμε!... Ἔχω ἕνα φίλο ἐπιθεωρητὴ τῶν ὑπονόμων. Θὰ πάω νὰ τὸν βρῶ καὶ θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἔλθῃ τάχα πὼς θὰ ἐπιθεωρήσῃ τοὺς ὑπονόμους. Θὰ βεβαιώσῃ πὼς οἱ ὑπόνομοι εἶναι σὲ ἀθλία κατάσταση καὶ πὼς ὅλοι μας ἐδῶ κινδυνεύουμε ἀπὸ πανούκλα... Θὰ δῆτε... Κανένας πελάτης δὲν θὰ μείνῃ.

ΟΥΚΡΙΤΖ (μὲ ἱκανοποίηση).

Μπράβο, Μπάρτερ! Εἶσαι σπουδαῖος!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Τὴν ἑπομένη, στὸ σαλόνι τῆς «Ἰδανικῆς Στέγης». Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ, Ὁ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΜΠΑΝΚΥ, Ἡ ΛΑΙΔΗ ΜΠΑΣΤΕΙΜΠΛ καὶ οἱ δυὸ ἄλλοι ἔνοικοι συζητοῦν).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (μ' ἔντονο ὕφος). — Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ; Αὐτὸς ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς τῶν ὑπονόμων εἶναι ἕνας μεγάλος παλη-άνθρωπος! Πρὶν γίνω ἀξιωματικός, ἤμουν ἐπιθεωρητὴς ὑπονόμων καὶ ξέρω ἀπ' αὐτά. Τὸ σύστημα ἀποχετεύσεως τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ εἶναι τέλειο. Χωρὶς ἄλλο πρόκειται γιὰ λωποδυτικὸ κόλπο. Αὐτοὶ οἱ κύριοι λωποδύτες, σᾶς στέλνουν κάποιον ποὺ παρουσιάζεται σὰν ἐπιθεωρητής, πότε τῶν ὑπονόμων, πότε τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ πότε δὲν ξέρω τί. Σᾶς λέει ἕνα σωρὸ ἠλιθιότητες καὶ ὡστόσο κάνει τὴ δουλειά του. Κατατοπίζεται στὸ σπίτι καὶ ἔπειτα ἔρχεται τὴ νύχα καὶ σᾶς κλέβει.

ΛΑΙΔΗ ΜΠΑΣΤΕΙΜΠΛ. — Ὥστε δὲν κινδυνεύουμε ἀπὸ τὴν πανούκλα, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ τοὺς λωποδύτες... (Ταραγμένη). Ἀπὸ τὴ Σκύλλα στὴ Χάρυβδη...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (μὲ ὕφος σπουδαίου ἀνθρώπου). — Μὴν φοβᾶσθε, κυρία μου, ἐγὼ εἶμαι ἐδῶ! (Χτυπώντας τὸ στῆθός του μὲ τὸ χέρι του) Ἂς τολμήσουν... καὶ θὰ δοῦν πόσα ἀχλάδια πιάνει ὁ σάκκος. Στὶς Ἰνδίες ἤμουν ὁ πρῶτος στὴ σκοποβολή...

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Περασμένα μεσάνυχτα. Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ κάθεται στὴν τραπεζαρία τῆς οἰκογενειακῆς του πανσιὸν μὲ τὶς πυτζάμες καὶ συλλογίζεται τί θὰ συμβῆ ἂν φανῇ ξαφνικὰ ἡ θεία του. Γιὰ νὰ ξεσκάσῃ, πίνει οὐίσκυ. Ξαφνικὰ ἀκοῦονται δυὸ πυροβολισμοί. Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ σηκώνεται τρομαγμένος. Κεῖνη τὴν ὥρα παρουσιάζεται στὴν πόρτα Ὁ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΜΠΑΝΚΥ, κρατῶντας ἕνα περίστροφο στὸ χέρι).

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (μὲ ὕφος ἥρωος).—Δὲν σᾶς τὸ ἔλεγα ἐγώ, κύριε Οὔκριτζ;... Αὐτὸς ὁ κύριος ἐπιθεωρητὴς τῶν ὑπονόμων, δὲν ἦταν παρὰ λωποδύτης... Ὁρίστε! Εἶχα βγῇ ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς λαίδης Μπάστεϊμπλ καὶ πήγαινα νὰ κοιμηθῶ. Ὥς τὴν ὥρα κείνη κρατοῦσα συντροφιὰ στὴν κυρία Μπάστεϊμπλ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴν καθησυχάσω. Ἡ καϋμένη εἶχε τρομάξει τόσο ἀπὸ τὶς συζητήσεις γιὰ τοὺς λωποδύτες! Μόλις βγῆκα στὸν διάδρομο, βλέπω μιὰ σκιὰ νὰ γλυστρᾶ προφυλαχτικά. Δὲν χάνω καιρό... Βγάζω τὸ περίστροφό μου καὶ πυροβολῶ... Ἡ σκιὰ ἐξαφανίζεται. Ἀκούω ὅμως νὰ φωνάζῃ... Μπαρ... Μπάρ...

ΟΥΚΡΙΤΖ (ποὺ ἀκούει τὴν διήγηση μὲ ἐνδιαφέρον καὶ κατάπληξη). —Τὸν σκότωσες;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ. — Δὲν ξέρω... Ὅταν ἄναψα τὸ φῶς, δὲν εἶδα τίποτε... Φαίνεται πὼς ὁ λωποδύτης θὰ πήδηξε ἀπὸ τὸ παράθυρο... Μὰ τώρα, κέρασέ με ἕνα οὐίσκυ.

ΟΥΚΡΙΤΖ (προσφέροντάς του ἕνα ποτῆρι οὐίσκυ). — Εἶσθε γενναῖος, κύριε συνταγματάρχα!... Μὰ οἱ ἄλλοι τί γίνηκαν; Ποῦ εἶναι;

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ (ρουφώντας ἀπνευστὶ τὸ οὐίσκυ του καὶ ξεσπώντας σὲ γέλια). — Χά... χά... χά... Διπλομανταλώθηκαν στὰ δωματιά τους! Ποῦ ν' ἀνοίξουν... (ρουφώντας καὶ δεύτερο οὐίσκυ...) Στὴν ὑγειά των, κύριε Οὔκριτζ!... (χασμουριέται). Μὰ τώρα πάω νὰ κοιμηθῶ, γιατὶ πεθαίνω ἀπὸ νύστα.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ πηγαίνει στὸ δωματιό του. Ξαπλώνεται στὸ κρεββάτι, καὶ μονολογεῖ:)

ΟΥΚΡΙΤΖ. — Λωποδύτης... Καλὸ κι' αὐτό! Κάτι θὰ σκάρωσε ὁ Μπάρτερ... Μόνο νὰ μὴν τὸν χτύπησε κεῖνος ὁ ξεκουτιασμένος ὁ συνταγματάρχης... Καὶ ἡ θεία Τζούλια;... Ἀλλοίμονό μου ἂν φανῇ ἡ θεία Τζούλια...

(Κείνη τὴν στιγμὴ ἡ πόρτα ἀνοίγει, μιὰ σκιὰ γλυστρᾶ προφυλακτικὰ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ κλείνει τὴν πόρτα. Ὁ ΟΥΚΡΙΤΖ ξεπετιέται τρομαγμένος).

ΟΥΚΡΙΤΖ. — Ἔ!... ποιὸς εἶναι αὐτοῦ;... (προσπαθεῖ ν' ἀνάψῃ τὸ φῶς).

Η ΣΚΙΑ. — Σιωπή... Μὴν φωνάζῃς... Ἐγὼ εἶμαι, Οὔκριτζ!

ΟΥΚΡΙΤΖ (ποὺ στὸ μεταξὺ ἔχει ἀνάψει τὸ φῶς. Μὲ φωνὴ γεμάτη κατάπληξη).—Ἡ θεία Τζούλια!... Πῶς βρεθήκατε ἐδῶ; Μοῦχεις τηλεγραφήσει πὼς θὰ φθάσῃς τὴν Τρίτη στὸ Παρίσι.

ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ. — Σοῦ τηλεγράφησα, παληόπαιδο: «Φθάνω Τρίτη «Παρίσι», δηλαδὴ μὲ τὸ ὑπερωκεάνειο «Παρίσι»... Ὡστόσο δὲν ἦλθες στὴν ἀποβάθρα...

ΟΥΚΡΙΤΖ (μὲ ὕφος δειλό).— Ἐγώ...

ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ. — Ἄσε τώρα τὶς ἐξηγήσεις. Ἔχουμε ἄλλα σοβαρώτερα. (Κυττάζοντας φοβισμένα τὴν πόρτα:) Δὲν μοῦ λές, Οὔκριτζ: Ὁ Μπάρτερ παρεφρόνησε;... Ἐπειδὴ ἦταν νύχτα ὅταν ἔφτασα, δὲν ἤθελα νὰ σᾶς ἀνησυχήσω... Ἄνοιξα λοιπὸν τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδὶ ποὺ κρατοῦσα καὶ τράβηξα γιὰ τὸ δωμάτιό μου. Ξαφνικὰ ἀκούω ἕνα θόρυβο πίσω μου. Βλέπω μιὰ σκιά. «Μπάρτερ!» φωνάζω. Σιωπὴ αὐτός. Ὡστόσο βγάζει τὸ περίστροφό του καὶ πυροβολεῖ. Εὐτυχῶς, ἔσκυψα τὸ κεφάλι καὶ γλύτωσα. Φωνάζω πάλι «Μπάρτερ!».. Τίποτε ἐκεῖνος. Πυροβολεῖ ἀκόμη μιὰ φορά... Τότε κατάλαβα πὼς ὁ δυστυχισμένος ὁ Μπάρτερ θὰ τρελλάθηκε καὶ κρύφτηκα κάτω ἀπὸ ἕναν καναπέ.. Καὶ τώρα νᾶμαι...

ΟΥΚΡΙΤΖ (μὲ ὕφος περίλυπο). — Ναί... θεία Τζούλια! Ὁ δυστυχισμένος Μπάρτερ παρεφρόνησε. Σοῦ τὸ τηλεγράφησα στὸ Παρίσι, ὅπου νόμιζα πὼς θὰ πρωτοπᾶς. Καὶ τώρα... θεία Τζούλια, τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω, δὲν πρέπει νὰ μείνῃς ἐδῶ... Κινδυνεύεις ἀπὸ τὸν Μπάρτερ. Μόλις σ' ἀντικρύσῃ, θὰ σὲ πνίξῃ...

ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ (φέρνοντας τὰ χέρια της στὸ λαιμό της). — Θεέ μου!... Δυστυχία μου!... Θὰ μὲ πνίξῃ;

ΟΥΚΡΙΤΖ. — Μὴ φοβᾶσαι, ὅμως... Εἶναι σκοτάδι... Θὰ σὲ βγάλω ἔξω χωρὶς νὰ σὲ ἰδῇ κανείς. Θὰ πᾶς νὰ μείνῃς σ' ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ δὲν θὰ παρουσιαστῇς στὴν ἔπαυλη ὡς ὅτου κανονίσω ἐγὼ τὸν Μπάρτερ.

ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ (μὲ δισταγμό). —Σύμφωνοι... Μὰ πρέπει νὰ πάρω μιὰ βαλίτζα ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου καὶ τὶς πυτζάμες μου ἀπὸ τὸ κομό μου. Τὶς ἀποσκευές μου τὶς ἄφισα στὸ τελωνεῖο.

ΟΥΚΡΙΤΖ (ἐνῷ ἡ θεία Τζούλια προχωρεῖ πρὸς τὸ δωμάτιο, ὅπου κατοικεῖ ἡ Λαίδη Μπάστεϊμπλ).—Θεία, δὲν εἶναι ἀνάγκη...

ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ (ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο). — Ἀστειεύεσαι, Οὔκριτζ;... (Ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της).

Η ΛΑΙΔΗ ΜΠΑΣΤΕΙΜΠΛ (ξεπετιέται ἔντρομη ἀπὸ τὸ κρεββάτι της). — Βοήθεια!... Μὲ πνίγουν... Λωποδύτες!...

(Θόρυβος. Ὅλοι, ἔνοικοι, ὑπηρέτες, ὑπηρέτριες τρέχουν στὸ διάδρομο. Ὁ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ πυροβολεί, Ὁ ΜΠΑΡΤΕΡ τρέχει ξεφρενιασμένος φωνάζοντας...).

ΜΠΑΡΤΕΡ. — Λωποδύτες... Βοήθεια!...

ΤΖΩΝ (ὁ μικρὸς γκρούμ). — Φαντάσματα! Βοήθεια!...

ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ... Λωποδύτες!... Σᾶς ἔφαγα!...

Η ΘΕΙΑ ΤΖΟΥΛΙΑ, — Θεέ μου!... Τρελλοκομεῖο ἔκαμαν τὸ σπίτι μου!... Βοήθεια!... (Λιποθυμεῖ).

ΟΥΚΡΙΤΖ (τρέχοντας στὸν δρόμο μὲ τὶς πυτζάμες). — Ταξί!... Ταξί!... Ἕνα ταξί!... (μπαίνοντας σ' ἕνα ταξὶ ποὺ ἔχει σταματήσει μπρός του). Δρόμο!... Γρήγορα!... Ὅσο τὸ δυνατὸ γρηγορώτερα!... Τράβα ὅπου θέλεις. Ἀρκεῖ νὰ κάνῃς γρήγορα...

ΣΩΦΕΡ... (κατάπληκτος, μονολογώντας). — Πάει αὐτός, τρελλάθηκε... Ὡρισμένως, εἶναι τρελλός... Λοιπόν... Κατ' εὐθεῖαν στὸ τρελλοκομεῖο!

Π. ΓΟΥΝΤΧΑΟΥΖ

ΕΞΥΠΝΑ 50ο/ο

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ

Ἐκείνη.—Σήμερα στὰ ἐμπορικὰ οἱ ὑπάλληλοι μὲ ἔλεγαν ὅλο «δεσποινίς».

Ἐκείνος.— Βέβαια. Πῶς μποροῦσαν οἱ ἄνθρωποι νὰ φανταστοῦν ὅτι θὰ βρισκότανε ἄντρας νὰ σὲ παντρευτῇ!...

ΣΟΒΑΡΟΣ ΛΟΓΟΣ

— Γιατί κρύβεις τὸ καπέλλο σου πίσω ἀπὸ τὴ ράχη; Φοβᾶσαι μὴ σοῦ τὸ κλέψουν;

— Ὄχι φοβοῦμαι μήν τὸ ἀναγνωρίσουν!

ΤΟΥΣ ΞΕΚΟΥΦΑΝΕ

— Κυρία, εἶμαι ὁ ὑπάλληλος τοῦ γραφείου μετακομίσεων καὶ ἦλθα γιὰ τὸ πιάνο σας.

— Μὰ δὲν ἐζήτησα ἐγὼ κανέναν γιὰ μετακόμιση.

— Ἐζήτησαν, ὅμως, οἱ γειτονές σας.

Τὰ κατορθώματα τοῦ «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Ὁ Σοῦμερ ...σαρικοφόρος!

Τοῦ Χέρμαν Λάντολ

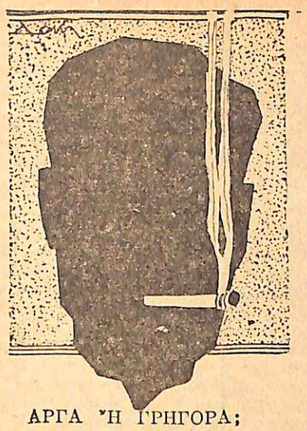

ΑΡΓΑ Ἡ ΓΡΗΓΟΡΑ;

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ, ἕνας ψηλὸς ἄντρας ἀκαθοριστῆς ἡλικίας με γκρίζο κοστοῦμι, γκρίζα μαλλιὰ καὶ χονδρὰ γυαλιὰ με σκελετὸ ταρταρουγᾶς, διέσχισε κουτσαίνοντας ἐλαφρὰ καὶ με μισοκακόμοιρο ὕφος τὸν παραποταμιὸ δρόμο καὶ κοντοσταθῆκε γιὰ νὰ ἀναψῇ ἕνα τσιγάρο. Ὡστόσο, ἕνα ἀδιάκριτο ἐρευνητικὸ βλέμμα θάλεπε, παρὰ τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι, ὅτι ὁ ἄγνωστος αὐτὸς μὲ τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος, ἐχαμογέλασε χαμογελο σατανά, γιατὶ εἶχεν ἀντιληφθῆ ὅτι τὸν παρακολουθοῦσε ἕνας παχύτατος ἄντρας, σ' ἀπόσταση εἰκοσάδος το πολὺ βημάτων.

Ἀφοῦ ἄναψε τὸ τσιγάρο του, ἐξακολούθησε το δρόμο του ὥσπου ἐφθασε σὲ μιὰ βιλλίτσα ποὺ τὴν περιτριγύριζεν ἕνας κῆπος μὲ σιδερένια κάγκελλα. Ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν παχύσαρκο ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε, κοντοσταθῆκε μιὰ στιγμὴ καί, ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε καὶ τρίτος, ἐπήδησε ἀθόρυβα σὰν αἴλουρος τὰ σιδερένια κάγκελλα. Μιὰ ἔκπληξη, ὡστόσο, τὸν ἐπερίμενε μέσα στὸν κῆπο. Παρὰ τὸ ἀδιαπέραστο σκοτάδι, παρατήρησε ἕναν ἄνδρα ποὺ ἦταν ἀνεβασμένος σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ σιδερένια καθίσματα τοῦ κήπου καὶ ἑτοιμαζόταν νὰ μπῇ στὴν μονοκατοικία ἀπὸ ἕνα παράθυρο, τὸ ὁποῖον μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ εἶχε διαρρήξει. Συγκρατώντας ὡς καὶ αὐτὴ τὴν ἀναπνοή του, ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος κρύφτηκε μέσα σὲ μιὰ φυλλωσιά, ἀδημονώντας γιατὶ ἕνας τρίτος εἶχε προηγηθῆ στὴν διάρρηξη τῆς ὁμορφης βίλλας. Ἡ περιπέτεια ὡστόσο δὲν τοῦ κακοφάνηκε παρὰ γιὰ λίγες μονάχα στιγμές. Ἡ σκέψη ὅτι ἐκείνος ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε σὰν σκιά του ἀπὸ τὴν κακόφημη συνοικία τοῦ Σόγο θὰ πελάγωνε πιάνοντας σὲ λίγο ἄλλον ἀντ' ἄλλου, τοῦ ἔφερε ἄλλο γαμόγελο στὰ χείλη, κάθε ἄλλο παρὰ σατανικὸ αὐτὴ τὴ φορά!

Ἔτσι, ἀπὸ τὴ θέση του, εἶδε τὸν ἄγνωστό του διαρρήκτη νὰ μπαίνῃ στὴν βίλλα ἀπὸ τὸ ἀνοιγτό της παράθυρο. Ἄφησε νὰ περάσουν ἐλάχιστες στιγμὲς καὶ ἔπειτα τρέγοντας ἀθόρυβα πῆρε τὸ σιδερένιο κάθισμα ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ξανατρύπωσε μέσα στὴν φυλλωσιά.

Ἦταν καιρός.

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα λεπτὸ πηδοῦσε τὰ κάγκελλα μὲ καταπληκτικὴ εὐκινησία παρὰ τὸν ὄγκο του, καὶ ὁ γοντράνθρωπος ποὺ τὸν παρακολουθοῦσε πρὸ ὥρας! Ὁ τελευταῖος αὐτὸς προγώρησε σὰν ἀναποφάσιστος ὥς τὴν 'καουδένια πόρτα ὅπου καὶ κοντοστάθηκε. σάμπως νὰ ἀναωτιόταν ἂν ἀπὸ αὐτὴν εἶχε μπῆ στὴν βίλλα, ὁ ἄγνωστος τὸν ὁποῖον παρακολουθοῦσε! Ἐν τούτοις ὥσπου νὰ γίνουν ὅλα ὅσα εἴπαμε, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ὁ ἄγνωστος με τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος πήδησε τα καγκελλα, εἶχαν περάσει πέντε τουλάχιστον λεπτὰ τῆς ὥρας. Καὶ ξαφνικα, ἐνῷ ὁ ἕνας κυτταζε την πόρτα καὶ ὁ ἄλλος γελοῦσε μέσα στὴν φυλλωσιά, ἔγινε κατι τὸ ἐντελῶς ἀπροοπτο! Ἡ καρυδένια πόρτα ἀνοιξε μὲ πάταγο καί... ὁ χοντράνθρωπος ποὺ στεκόταν μπρὸς σ' αυτην, σωριάσθηκε ἀνασκελα θλαστημώντας, με ἕνα τρομερὸ χτύπημα ποὺ δεχθηκε στο κεφάλι, από κάποιον, ὁ ὁποῖος ὀγκε σὰν τρελλὸς καὶ ἔγοντας τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο μὲ μια πετσέτα.

Ἐκεῖνος ποὺ βρισκόταν στὴν φυλλωσιὰ ἐμεινε γιὰ λίγες στιγμὲς σὰν ἀπολιθωμένος ἀπο τὸ ἀπροοπτο. Ἀπὸ τὴν κατάπληξή του ὡστόσο τὸν ἔβγαλε μιὰ στριγγιὰ γυναικεία φωνή, ποὺ ἀκούστηκε τὴν ἴδια ὥρα. Ταυτοχρονως ἄναψαν τυ ἕνα μετὰ το ἄλλο, τὰ φωτα τῆς βίλλας.

Χωρὶς νὰ γάσῃ οὔτε δευτερόλεπτο, ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ γυαλιὰ βγῆκε ἀπὸ τὴν συλλωσιά, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν ξαπλωμένο καί, ἐνῷ στὴν καρυδένια σκάλα ἀκούγονταν τα ὁήματα ἀνθρώπου ποὺ κατεβαίνε διαστικός, ξαναπήδησε τὰ κάγκελλα καὶ γάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς δενδροστοιχίας. Ὕστερα ἀπὸ τρία λεπτὰ, ἔμπαινε σὲ μιὰ τηλεφωνικὴ καμπίνα καὶ γύριζε γρήγορα-γρήγορα τὸ καντράν:

— Ἀλλό-ἀλλό!... Σκότλαντ-Γυάρδ;... Τὸν ἀξιωματικὸ τῆς ὑπηρεσίας παρακαλῶ... Ἀλλό... Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας;... Ἐδῶ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Κάθε ἄλλο παρὰ ἀστειεύομαι τζέντλεμαν!... Εἶμαι ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Σπεύσατε στὴν βίλλα «Μαοΐζ» στὸν παραποτάμιο δρόμο Πραίηζ πάρκ... Μπῆκα νὰ κλέψω μιὰ συλλογὴ σκαραβαίων καὶ βρῆκα τὸν ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ ἀναίσθητο μπρὸς στὴν κυρία εἰσοδο... Δέγθηκε ἀπὸ κάποιον ἕνα τρομερὸ γτύπημα στὸ κεφάλι. Ἔπεσε ἀνάσκελα καὶ τὸ κεφάλι του ἐσκασε σὰν καρποῦζι στὸ πάτωμα... Δὲν ξέρω... Ὑποθέτω πὼς πρόκειται περὶ ἐγκλήματος. Γκούντ μπάϋ τζέντλεμαν!..

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Κατὰ τὶς δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα, μιάμισυ ὥρα μετὰ τὰ δραματικὰ γεγονότα, ποὺ ἀφηνηθήκαμε, ὁ ἀριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ ἔμπαινε στὴν βίλλα «Μαοΐζ» ποὺ ἀνῆκε στὸν σιγνῆτιολόγο Μάκ Ὄλιβερ Στήν.

Ἡ βίλλα, ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀστυνομικούς, δικαστικούς, καὶ δημοσιογράφους. πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐγνώριζαν τὸν νεαρὸ ἀριστοκράτη καὶ προθυμοποιήθηκαν νὰ τοῦ ποῦν ὅ,τι εἶχαν ἀντιληφθῆ.

Ἀπὸ μιὰ αἴθουσα ἀκούγονταν γυναικεῖες φωνὲς καὶ λυγμοὶ γυναικός. Ὁ ἀριστοκράτης πλησίασε στὴν πόρτα καὶ εἶδε μιὰ νέα γυναίκα, ἀρκετὰ ὡραία, ντυμενη μὲ ἕνα ροζ μεταξένιο κιμονό, ποὺκλαιγε με ἀναφυλητά. Ἄλλες πολλὲς γυναῖκες, γειτόνισσές της ἴσως, συγγενεῖς της καὶ ὑπηρέτριες, προσπαθοῦσαν μάταια νὰ τὴν παρηγορήσουν.

— Θὰ τρελλαθῶ! ἔλεγε μεταξὺ δυὸ λυγμῶν. Νὰ μοῦ σκοτώσουν τὸν ἄνδρα μου μπρὸς στὰ μάτια μου!

Ἀπὸ τὶς φράσεις της καὶ ἀπὸ ὅσα ἔλεγαν οἱ ἄλλες γυναῖκες, ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔμαθε τὴν τραγωδία τῆς ἄτυχης γυναίκας. Ἕνας θόρυβος μέσα στὸ δωμάτιό της τὴν ἐξύπνησε τὴν στιγμή, ποὺ ἕνας ἄγνωστος ἔγοντας τὸ πρόσωπό του σκεπασμένο μὲ μια πετσέτα. σήκωνε ἀπὸ τὴν βάση του ἕνα γάλκινο ἀγαλματάκι τοῦ λόρδου Κίτσενερ ποὺ βρισκόταν ἐπάνω σὲ μιὰ ἐταζέρα καὶ με ἕνα τρομερὸ γτύπημα ,πολτοποιοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ συζύγου της! Ἐκείνη ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ δολοφόνου ἀλλὰ αὐτὸς τὴν πέταξε βάναυσα ἐπάνω στὸ κρεββάτι της καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν. Ἦταν ἕνας κοντός. ἀδύνατος ἄνδρας, τοῦ ὁποίου ἡ ἄτυχη γυναίκα δὲν πρόφθασε νὰ δῇ τὰ γαρακτηριστικά. Ἐξ ἄλλου, ὅπως εἴπαμε, ὁ δολοφόνος εἶγε καλύψει τὸ πρόσωπό του με μιὰ πετσέτα. Φαίνεται ὅτι ὁ αἰγυπτιολόγος ξύπνησε ξαφνικά. εἶδε τὸν ἄγνωστο μέσα στὸ δωμάτιό του, τοῦ ἐπετέθη καὶ δέγθηκε τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο γτύπημα ποὺ τοῦ ἐπολτοποίησε τὸ κρανίο.

— Σᾶς ἔκλεψε τίποτα μαντάμ; ρώτησε ὁ Μάρτεν Ντάλ πλησιάζοντάς την.

— Τὸ ποστοσόλι τοῦ συζύγου μου μὲ ἑπτὰ γιλιάδες λίρες σὲ γαρτονομίσματα τῶν 500 λιρῶν.

— Ἤφερε πάντοτε μαζί του τόσα πολλὰ γρήματα ὁ σύζυγός σας;

— Ποτέ! Αὐτὸ τὸ ποσὸ τὸ τράβηξε σήμερα ἀπὸ τὴν τράπεζα γιατὶ αὔριο κατὰ τὰς δέκα. ἐπρόκειτο νὰ ἀγοράσῃ μιὰ συλλογὴ αἰγυπτιακῶν γρυσῶν κοσμημάτων.

— Κοσμήματα σᾶς ἔκλεψε;

—Οὔτε τὸ παραμικρὸ. μολονότι τὸ κολιέ μου. δυὸ βραγιόλια μου καὶ τοῖα δαχτυλίδια μεγάλης ἀξίας, βρίσκονταν ἐπάνω στὴν σιφονιέρα μου. Δὲν πρόλαβε ἴσως νὰ τὰ πάρῃ.

— Καὶ εἴπατε πὼς ἦταν κοντὸς καὶ ἀδύνατος;

— Μάλιστα τζέντλεμαν. Κοντὸς καὶ ἀδύνατος.

Βγαίνοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο, ὁ Μάρτεν Ντάλ μπῆκε στὴν κοσμβατκάμαρα ὅπου κοιτόταν τὸ πτῶμα τοῦ Μάκ Ὄλιβερ Στήν, στὴ θέση ποὺ τὸ βρῆκαν οἱ δικαστικοί. Τὸ κεφάλι του ἦταν κυριολεκτικῶς πολτοποιημένο. Μιὰ λίμνη αἵματος εἶγε συγκεντρωθῆ πλάγι στὸ κεφάλι καί, σὲ μικρὴ ἀπόσταση, βρισκόταν σημνένο τὸ γάλκινο ἄγαλμα τοῦ Κίτσενερ. κόγκινο ἀπὸ τὸ αἷμα κι' αὐτό.

Ὁ Μάρτεν Ντάλ ἔμεινε δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας μέσα στὸ δωμάτιο ἐκεῖνο ἐξετάζοντας τὸ κάθε τι καὶ τέλος μπῆκε σὲ ξ-

ΣΕ ΚΑΘΕ ΦΥΛΛΟ

Μιὰ πλήρης καὶ αὐτοτελὴς περιγραφὴ τοῦ

ΛΩΠΟΔΥΤΗ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

να ἄλλο δωμάτιο ὅπου τὸν ἐπερίμενεν ἕνα κωμικοτραγικὸ θέαμα.

Νοσοκόμοι περιτριγύριζαν ἕνα φωτεῖγ ἐπάνω στὸ ὁποῖο καθόταν ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ ἔχοντας στὸ κεφάλι του ὁλόκληρο σαρίκι ἀπὸ γάζες!

Μόλις εἶδε τὸν ἀριστοκράτη, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἐγούρλωσε τὰ μάτια του:

— Σύ!

— Ἐγώ!

— Πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

— Περνοῦσα ἀπὸ τὴν «Σκότλαντ-Γυάρδ» τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινα ἀπὸ τὸ θέατρο καὶ ἀνέβηκα μήπως καὶ εἶσαι τῆς ὑπηρεσίας νὰ λιμάρω καμμιὰ ὥρα μαζί σου γιατὶ ἀπόψε ἤμουνα ἐκνευρισμένος καὶ δὲν νύσταζα. Ἐκεῖ πληροφορήθηκα τὸ ἀτύχημά σου καὶ ἦλθα ὡς ἐδῶ νὰ δῶ πῶς εἶσαι.

— Θαύμασέ με λοιπόν! Πῶς σοῦ φαίνομαι;

— Τέλειος Αἰγύπτιος μ' αὐτὸ τὸ σαρίκι.

— Ξέρεις ποιὸς μέ.. κατήντησε Αἰγύπτιο;

— Ὄχι βέβαια ὁ ἄτυχος αἰγυπτιολόγος...

— Ὄγι βέβαια! Μὲ κατήντησε ἔτσι... ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα!»

ΤΟ «ΚΑΤΗΓΟΡΩ» ΤΟΥ ΣΟΥΜΕΡ

Καὶ ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ, ρίχνοντας ἄγριες ματιὲς πρὸς τὸν Μάρτεν Ντάλ, ἄρχισε νὰ ἀφηγῆται τὰ γεγονότα ὅπως τὰ κατάλαβε, στοὺς δικαστικοὺς καὶ στοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν περιτριγύριζαν:

— Παρακολουθοῦσα τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» γιὰ νὰ τὸν πιάσω ἐπ' αὐτοφώρῳ. Τὸν εἶδα νὰ μπαίνῃ στὸν κῆπο τῆς βίλλας. Γνώριζα ὅτι πρὸ ἡμερῶν εἶχε προειδοποιήσει τὸν αἰγυπτιολόγο πὼς θὰ τοῦ ἔπαιρνε τὴν συλλογὴ τῶν σκαραβαίων, γιατὶ ὁ αἰγυπτιολόγος εἶχε κουτσάνει κάποιο μανδρόσκυλο μὲ τὸ αὐτοκίνητό του καὶ δὲ σταμάτησε νὰ τὸ πάρῃ... καὶ νὰ τὸ πάῃ στὸν σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν! Γνώριζα ὅτι ὁ αἰγυπτιολόγος ἐχαμογέλασε μὲ τὴν ἀπειλὴ τοῦ σατανᾶ αὐτοῦ, ποὺ τὸν συμπαθοῦν μερικοί... Τὸν ἄφισα καὶ μπῆκε. Ὕστερα ἀπὸ πέντε λεπτὰ πήδησα καὶ ἐγὼ τὰ κάγκελλα καὶ προχώρησα πρὸς τὴν πόρτα. Ξαφνικά, ἡ πόρτα ἄνοιξε καί, πρὶν προλάβω νὰ τοῦ ἐπιτεθῶ ἢ νὰ ἀμυνθῶ, μοῦδωσε μιὰ τρομερὴ γροθιά! Τέτοιες γροθιὲς μόνον ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» δίνει! Ἔπεσα, τὸ κεφάλι μου χτύπησε στὸ μάρμαρο καὶ συνῆλθα ὕστερα ἀπὸ μισὴ ὥρα ἐδῶ μέσα. Φαντάζομαι τώρα, ὅτι ὁ σατανᾶς, ἀντὶ νὰ μπῇ στὴν βιβλιοθήκη ὅπου βρίσκονται οἱ βαρύτιμες συλλογές, ἔκανε λάθος καὶ μπῆκε στὴν κρεβατοκάμαρα καί, μιὰ καὶ βρέθηκε ἐκεῖ μέσα, εἶδε τὸ πορτοφόλι καὶ πῆρε αὐτὸ μιὰ καὶ μέσα σ' αὐτὸ εἶδε μιὰ ὁλόκληρη περιουσία! Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξύπνησε ὁ αἰγυπτιολόγος καὶ τοῦ ἐπετέθηκε. Ἐσάστισε καὶ ἀμυνόμενος, σκότωσε τὸν αἰγυπτιολόγο μὲ τὸ ἄγαλμα τοῦ Κίτσενερ. Δὲ θέλησε ἴσως νὰ σκοτώσῃ ἀλλὰ μόνο νὰ ζαλίσῃ. Τὸ χτύπημά του ὡστόσο ὑπῆρξε τρομερό. Βγαίνοντας, μὲ εἶδε μπροστά του καὶ μ' ἔροιξε μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά.

— Ἐπιμένεις στὴν ἰδέα σου;

— Ἐπιμένω!

— Ἔχεις τὶς χειροπέδες σου;

— Νάτες! "Αν σὲ μιὰ ἑβδομάδα τὸ πολὺ δὲν τοῦ τὶς φορέσω, θὰ παραιτηθῶ!

Ὁ Μάρτεν Ντάλ χαμογέλασε καὶ στρέφηκε πρὸς τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος ποὺ εἶχαν εἰδοποιηθῆ τηλεφωνικῶς καὶ πλημμύριζαν τὸ σπίτι.

— Μιλάει μὲ τόση βεβαιότητα ὁ φίλος μου Σοῦμερ! Φαντασθῆτε ὅμως τί μοῦτρα θὰ κάνῃ ὅταν τοῦ ἀποδείξω ὅτι ὁ δολοφόνος τοῦ ἄτυχου Μάκ Ὄλιβερ Στήν... εἶναι ἕνας ἀπὸ σᾶς!

— Ἐ! ἔκαμαν ὅλοι μὲ μιὰ φωνή. Ἕνας ἀπὸ μᾶς;

Σοβαρὸς πιά, ἐπιβλητικός, ὁ Μάρτεν Ντάλ προχώρησε καὶ κάρφωσε τὸ διαπεραστικό του βλέμμα σὲ ἕνα νέο γιγαντιαίων διαστάσεων:

— Εἶσθε ὁ ἀδελφὸς τῆς μίσες Μάκ Ὄλιβερ Στήν;

— Μάλιστα.

— Κατὰ τὴν δίκη σας θὰ ὑποστηρίξετε ἐνοχὴ ἢ ἀθωότητα;

— Τί; Τολμᾶτε;

— Νὰ σᾶς κατηγορήσω; Ναί! Τί θὰ ὑποστηρίξετε; Ἂν ὑποστηρίξετε ἀθωότητα καὶ ἀποδειχθῆτε ἔνοχος, οὔτε ὁ Θεὸς δὲν θὰ σᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν κρεμάλα! Σκεφθῆτε! Ἀθῶος ἢ ἔνοχος;

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα τοῦ θύματος:

— Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ κοντὸς καὶ ἀδύνατος ἄνδρας;

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἡ ἄτυχη γυναῖκα ἔπεσε σὲ ἕνα φωτεῖγ ὁλολύζοντας:

— Ὦ! Τζίμμυ! Καλὰ λοιπὸν κατάλαβα! Σὺ ὥστε τῶκανες αὐτό;...

Ἄγριος, τρομερός, ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ προχώρησε πρὸς τὸν γίγαντα:

— Σύ βρέ μὲ ἔκανες ἔτσι; Ἐκεῖνος κύτταξε μιὰ στιγμὴ σὰν τρελλὸς ὁλόγυρά του καὶ ἔκαμε νὰ τραπῇ εἰς φυγήν. Ταχύτερος ὅμως ὁ Σοῦμερ, τὸν ξάπλωσε μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιὰ στὸ στομάχι λέγοντάς του:

— Αὐτὴν σοῦ τὴν χρωστοῦσα...

Χλωμὸς πιὰ στὸ πάτωμα, ἐκεῖνος ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του λέγοντας μὲ σβυσμένη φωνή:

— Δὲν ἤθελα νὰ σκοτώσω. Ἡ τύχη τάφερε νὰ γίνω δολοφόνος...

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

— Ἀπορεῖτε βέβαια κύριοι, πὼς ἀνακάλυψα τὸν δολοφόνο, ἔκαμεν ὁ Μάρτεν Ντάλ ἀποτεινόμενος πρὸς ὅλους. Εἶναι ἁπλούστατο. Ξεκίνησα ἀπὸ δυὸ παρατηρήσεις. Πρώτη παρατήρηση: Ὅλα μαρτυροῦσαν πὼς ὁ δολοφόνος δὲν ἦταν ἐξ ἐπαγγέλματος κακοποιός, πὼς μπῆκε ἁπλος μόνο γιὰ νὰ κλέψῃ. πὼς γνώριζε τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ πολὺ καλὰ καὶ τέλος πὼς γνώριζε τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπόψε, ὁ αἰγυπτιολογὸς εἶχεν ἑπτὰ χιλιάδες λίρες στὴν τσέπη του! Μπῆκε στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς τουαλέττας ποὺ βρίσκεται μεταξὺ βιβλιοθήκης καὶ κρεβατοκάμαρας καὶ τὸ ἄφισε ξοπίσω του ἀνοιχτὸ γιὰ νὰ φύγῃ μετὰ τὴν κλοπή.

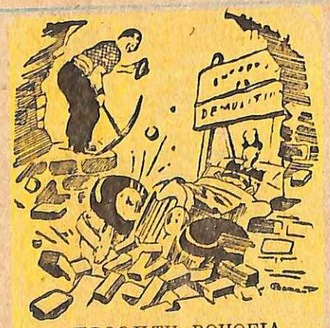

ΑΠΡΟΟΠΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Ὁ εὐγενικὸς ἐργάτης ποὺ κατεδαφίζει, στὴν ἀδέξια σωφερίνα:

— Σᾶς εἶμαι ὑπόχρεος, δεσποινίς, ποὺ εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ βοηθήσετε στὴν δουλειά μου...

Ἐκεῖ μέσα, πῆρε μιὰ πετσέτα τοῦ προσώπου καὶ τὴν ἔκανε μάσκα, ἀφοῦ προηγουμένως μὲ τὸ ψαλίδι τῆς ἔκανε δυὸ μάτια γιὰ νὰ βλέπῃ! Ἀπροσεξία πρώτη ποὺ μὲ ἔπεισε πὼς πρόκειται περὶ ἀρχαρίου. Ἀντὶ νὰ βάλῃ στὴν τσέπη του τὰ δυὸ κομματάκια τῆς πετσέτας, τὰ πέταξε στὸ πάτωμα ὅπου καὶ τὰ βρῆκα! Ἕνα ἀπὸ τὰ κομματάκια αὐτὰ εἶναι ματωμένο. Στὴ βία του νὰ ἀνοίξῃ τὰ δυὸ μάτια, ἔκοψε μὲ τὸ ψαλίδι τὸ δάκτυλό του. Κυττάξτε τὸ δάκτυλό του, δεμένο! Τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν μπῆκε στὴν βιβλιοθήκη νὰ κλέψῃ συλλογὲς ἀνεκτιμήτων σκαραβαίων μολονότι γνώριζε τὰ κατατόπια τοῦ σπιτιοῦ, ἀφοῦ μετὰ τὸ ἔγκλημά του ἔφυγε πανικόβλητος χωρὶς νὰ ἀνάψῃ φῶς καὶ χωρὶς νὰ σκοντάψῃ σὲ κανένα ἔπιπλο, μὲ ἔπεισε περισσότερο πὼς γνώριζε τὴν ὕπαρξη τῶν 7.000 λιρῶν! Καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο ποὺ ἐπίτηδες τὸ εἶχεν ἀφίσει ἀνοιχτὸ ἀλλὰ τάχασε μετὰ τὸ ἔγκλημα, καὶ ἐτράπη πρὸς τὴν πόρτα, μοῦ στερέωσε τὴν πεποίθηση πὼς ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ. Στὴν πόρτα, βρέθηκε ξαφνικὰ μπρὸς στὸν Σοῦμερ. Τὸν κανόνισε μὲ μιὰ γροθιὰ καὶ ἐξαφανίσθηκε. Παρατήρηση δευτέρα: Ἀπὸ ὅσα κατέθεσε ἡ γυναῖκα τοῦ θύματος, κατάλαβα ὅτι αὐτή, γνώριζε ἢ ὑπωπτευόταν τὸν δολοφόνο καὶ προσπάθησε νὰ τὸν σώσῃ μὲ τὴν κατάθεσή της. Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ἢ στενὸς συγγενής της ἢ ἐραστής της! Μᾶς εἶπεν ὅτι ἦταν κοντὸς καὶ ἀδύνατος! Ὁ αἰγυπτιολόγος ἦταν χειροδύναμος, ἀθλητής, σωματώδης. Βεβαίως, ἕνα χτύπημα μ' αὐτὸ τὸ χάλκινο ἄγαλμα στὸ κεφάλι, θὰ μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ ὄχι μόνον ἕναν ἀθλητὴ ἀλλὰ καὶ ἕνα παχύδερμο. Ὁ ἐνσπέκτωρ Σοῦμερ ὅμως.. ποὺ φημίζεται γιὰ τὸ ξερό του τὸ κεφάλι... ἔπεσε «νόκ-ἄουτ» μὲ μιὰ γροθιά! Ἄρα, ἡ μίσες μᾶς εἶπε ψέμματα! Ἐξετάζοντας μὲ τρόπο ὅλους ἐδῶ μέσα, πληροφορήθηκα ὅτι ὁ ἀδελφὸς τῆς ἄτυχης αὐτῆς γυναίκας, εἶναι ταμίας τῆς τραπέζης ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸ θῦμα εἶχε τραβήξει τὶς 7.000 λίρες καὶ ὅτι ἔχει χάσει ὅλην τὴν περιουσία του στὰ χαρτιὰ καὶ εἶναι ὡς τὸν λαιμὸ βουτηγμένος στὰ χρέη! Μὴ ξεχνᾶτε ὅτι, μολονότι ἡ μίσες ἐξύπνησε καὶ τοῦ ἐπιτέθηκε, αὐτὸς ὄχι μόνο δὲν τὴν σκότωσε, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν τραυμάτισε κάν! Τὴν πέταξε ἐπάνω στὸ κρεββάτι της φροντίζοντας μόνο νὰ διατηρῇ τὴν πετσέτα στὸ πρόσωπό του! Ἤθελα περισσότερες ἀποδείξεις γιὰ νὰ κατηγορήσω μὲ θετικότητα;

— ⊞ —

Κατὰ τὸ μεσημέρι, ἐνῷ ὁ Μάρτεν Ντάλ περίμενε στὸ φυμουάρ του μὲ τὸν Σοῦμερ νὰ σερβίρῃ ὁ Μπίλκιγκ παρατήρησε στὸν φίλο του ἀστειευόμενος:

— Τὸ σαρίκι σοῦ πηγαίνει θαυμάσια Σοῦμερ! Ἂν εἶχες γεννηθῆ Μουσουλμᾶνος, θἄσουνα ἕνας μεγαλοπρεπέστατος πασᾶς!..

— Χμ!.. Βρίσκεις;... Τί νὰ σοῦ κάνω!... Ἔπρεπε νὰ βρίσκεται ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα» μπρὸς στὴν πόρτα καὶ νὰ δεχόταν αὐτὸς ἐκεῖνη τὴν γροθιά. Θἄπεφτε ξερὸς καὶ ἔτσι ἐγὼ θὰ τοῦ περνοῦσα μὲ τὴν ἡσυχία μου τὶς χειροπέδες.

— Βρίσκεις ὅτι θὰ δεχόταν τὴν γροθιὰ μὲ τὴν εὐκολία ποὺ τὴν δέχθηκες σύ; Ἀλλὰ καὶ ἂν γινόταν αὐτὸ ἀχάριστε ἄνθρωπε τί θὰ κέρδιζες; Θἄπιανες τὸν «Λωποδύτη-Φάντασμα» ἄδοξα καὶ δὲν θἄπιανες τὸν δολοφόνο τοῦ αἰγυπτιολόγου. Τί ἔχεις νὰ πῆς;

—Αὐτὸς ὁ Μπίλκιγκ ἀργεῖ νὰ σερβίρῃ...

ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

Ἀπόδοσις: ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις)

Ἀπὸ τὸν πόλεμο 1914-18

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ

ὁ ἀρχηγὸς τῆς βελγικῆς κατασκοπείας

ΑΠΕΙΡΑ ἔχουν γραφῆ γιὰ τὴν δράση τῶν κατασκόπων, ἰδίως κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμο τοῦ 1914—18. πολλὰ ὅμως ἐξακολουθοῦν ἀκόμη καὶ τώρα νὰ ἔρχωνται στὸ φῶς.

Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἄγνωστες ἱστορίες, εἶναι καὶ ἡ ἱστορία τῆς δράσεως τοῦ Ντιεντοννέ Λαμπρέχτ τοῦ διασήμου ἀρχηγοῦ τῆς Βελγικῆς κατασκοπείας.

— ⊞ —

Ὅταν στὶς ἀρχὲς τοῦ 1914 τὸ Βέλγιο κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, πολλοὶ Βέλγοι, γυναῖκες καὶ ἄνδρες, κατετάγησαν ὡς γνωστὸν στὶς συμμαχικὲς ὑπηρεσίες κατασκοπείας γιὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν πατρίδα των. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν πολλοὶ διανοούμενοι, καὶ νέοι καὶ νέες τῆς Βελγικῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ ψυχὴ ὅμως τῆς κατασκοπείας τῶν συμμάχων στὸ Βέλγιο καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὠργάνωσε ἕνα σατανικὸ πραγματικὰ δίκτυο κατασκοπείας σ' ὅλη τὴ χώρα, ὑπῆρξε ὁ Ντιεντοννέ Λαμπρέχτ, ποὺ προσέφερε μεγάλες ὑπηρεσίες στοὺς ἀντιπάλους τῆς Γερμανίας.

— ⊞ —

Ὁ Ντιεντοννέ Λαμπρέχτ γεννήθηκε τὴν 4 Μαΐου 1882, στὸ φτωχικὸ χωριουδάκι Θιέρ-ἀ-Λιέζ, ἀπὸ φτωχοὺς γονεῖς. Ὡστόσο κατώρθωσε χάρις στὴν ἐξυπνάδα του καὶ τὴν δραστηριότητά του νὰ λάβῃ μιὰ ἐξαιρετικὴ μόρφωση. Ὅταν μεγάλωσε, γίνηκε δημόσιος ὑπάλληλος. Ὁ ἀνήσυχος ὅμως χαρακτήρας του δὲν ἐκανοποιεῖτο μὲ τὴν δημοσιοϋπαλληλικὴ ρουτίνα. Ἔτσι λοιπόν, νωρίς, ἐγκατέλειψε τὸ δημοσιοϋπαλληλικὸ ἐπάγγελμα καὶ ἵδρυσε μὲ τὴν βοήθεια καὶ τὴν συνεργασία τοῦ γαμβροῦ του ἕνα ἐργοστάσιο φαρμακευτικῶν ὀργάνων. Χάρις στὴν δραστηριότητά του, ἡ ἐπιχείρηση ἐπέτυχε καὶ στὶς ἀρχὲς τοῦ 1914 ὁ Λαμπρέχτ, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχε παντρευτῆ καὶ εἶχε ἀποχτήσει ἕνα χαριτωμένο κοριτσάκι, ἦταν κύριος μιᾶς σεβαστῆς περιουσίας. Ἦταν τότε 32 χρόνων.

Ξαφνικὰ ἐξερράγη ὁ πόλεμος καὶ τὸ ἐργοστάσιο τοῦ Λαμπρέχτ κατεστράφη. Ἐκεῖνος μὲ τὴν οἰκογένειά του, ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι Βέλγοι πατριῶτες, κατέφυγε στὴν Ὁλλανδία. Ἡ πρώτη του σκέψη ἦταν νὰ καταταγῆ στὸν Βελγικὸ στρατὸ ποὺ εἶχε ὀργανωθῆ στὴ Γαλλία. Τὸ σχέδιό του ὅμως αὐτὸ τὸ ἀνέτρεψε ὁ συμπατριώτης του Ἀρχέν, μὲ τὸν ὁποῖο συνεδέθη. καὶ ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε στὴν μυστικὴ ὑπηρεσία τοῦ συνταγματάρχου Κάμερον, ἀρχηγοῦ τῆς περιφημης «Ἰντέλλιτζενς Σέρβις». Ὁ Ἀρχέν λοιπὸν αὐτὸς ἔπεισε τὸν ἀνήσυχο Λαμπρέχτ ὅτι ἂν δεχόταν νὰ ἐργασθῆ ὡς κατάσκοπος, θὰ ἐξυπηρετοῦσε περισσότερο τὴν πατρίδα του. Ἐκεῖνος ἐδέχθη.

Καὶ περιφρονῶντας τὸν μεγάλο κίνδυνο ἐπέστρεψε ἀμέσως στὸ Βέλγιο. Κατέφυγε στὸν Λιέγη. Ἐκεῖ μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἰησουϊτῶν μοναχῶν Ντυπόντ καὶ Ὀνέ, καθὼς καὶ τοῦ γαμβροῦ του Ὀσκάρ Ντονέκ, ἐσχημάτισε τὸν ποῶτο πυοῆνα τῆς βελγικῆς κατασκοπείας καὶ ἄρχισε νὰ στρατολογῆ πράκτορες καὶ πληροφοριοδότες ἀπὸ τοὺς παλησὺς Ρέϊνους σιδηροδρομικοὺς ὑπαλλήλους ποὺ εἶναν ἀφισεῖ στὶς θέσεις των οἱ Γερμανοί. Συνγρόνως ἐγκατέστησε παρατηρητὲς στὴν Λιέγη, Ναμοῦρ, καὶ Ζεμέ, καὶ τὰ ἄλλα στρατιωτικὰ κέντρα τῶν Γερμανῶν.

Ἡ τόλμη τοῦ Λαμπρέχτ ὅσο καὶ ἡ εὐφυΐα του ἦταν ἐξαιρετικές. Κάποτε πληροφορήθηκε πὼς εἶχε διαταχθῆ μεταφορὰ στρατευμάτων στὸ μέτωπο. Γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ σκοπὸ τῆς μεταφορᾶς των μεταμφιέσθηκε καὶ τὴ νύχτα πήδησε πάνω στὴν μποροστινὴ ἐσχάρα τῆς ἀτμομηχανῆς ἑνὸς συρμοῦ ποὺ μετέφερε τὰ στρατεύματα. Ἐπείσθη λοιπὸν πὼς ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεση καὶ μετέδωσε τὴν εἴδηση στὸ Ἀγγλικὸ στρατηγεῖο.

Ὁ Λαμπρέχτ μετέδιδε ὁ ἴδιος τὶς πολύτιμες πληροφορίες ποὺ συνέλεγε στοὺς «συνδέσμους» του ποὺ βρισκόταν στὴν

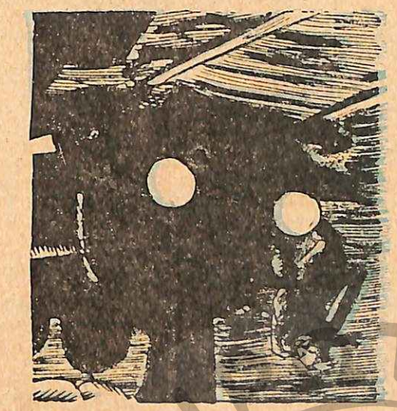

Ὁ Λαμπρὲχτ πήδησε πάνω στὴν ἐσχάρα τῆς ἀτμομηχανῆς...

Ὁλλανδία. Μὲ μύριους κινδύνους κατώρθωνε νὰ διέρχεται τὴν νύχτα ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῆς Βελγοολλανδικῆς μεθορίου καὶ νὰ μεταφέρῃ τὰ μυστικά του στοὺς φίλους του. Τὶς πληροφορίες του τὶς ἔγραφε μὲ ἀόρατη μελάνη σὲ μικρὰ χαρτάκια καὶ τὰ ἔκρυβε μέσα σὲ εἰδικὰ κουμπιά, ποὺ κατασκεύαζε κάποιος φίλος του.

Ἐπὶ δεκαοχτὼ ὁλόκληρους μῆνες ὁ δαιμόνιος Λαμπρέχτ κατώρθωνε ἔτσι νὰ μεταδίδῃ στὸ ἀγγλικὸ στρατηγεῖο διὰ μέσου τῆς Ὁλλανδίας, ἐξαιρετικὰ πολύτιμες πληροφορίες σχετικὲς μὲ τὴν κίνηση τῶν Γερμανικῶν στρατευμάτων. Ὡστόσο ἡ Γερμανικὴ ἀντικατασκοπεία ἄρχισε νὰ ἐντείνῃ τὶς προσπάθειές της. Οἱ πληροφορίες ποὺ μετέδιδε ὁ Λαμπρέχτ εἶχαν στοιχίσει ἀκριβὰ στοὺς Γερμανούς. Ἡ κίνηση τῶν Βέλγων ἀπαγορεύθηκε μέσα στὸ Βέλγιο, χωρὶς εἰδικὴ ἄδεια τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν καὶ ἡ φρούρηση τῶν συνόρων Ὁλλανδίας—Βελγίου ἔγινε πιὸ ἄγρυπνη.

Ὁ Ἀρχέν ποὺ βρισκόταν στὴν Ὁλλανδία καὶ ἦταν ὁ κυριώτερος σύνδεσμος τοῦ Λαμπρέχτ, μάταια τώρα προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τρόπο νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν Λιέγη καὶ τὸν Λαμπρέχτ. Τέλος, πιεζόμενος ἀπὸ τὸν Κάμερον, ἐμπιστεύτηκε κάποιο γράμμα σ' ἕναν Ὁλλανδὸ Κέρβς, ποὺ ἰσχυριζόταν πὼς μποροῦσε νὰ φτάσῃ ὡς τὸ Βέλγιο καὶ νὰ ἔλθῃ σ' ἐπαφὴ μὲ τὰ μέλη τῆς ἀγγλικῆς κατασκοπείας στὴν Λιέγη. Τὸ λάθος τοῦ Ἀφκὲν ὑπῆρξεν μοιραῖο. Ὁ Κέρβς αὐτὸς ἦταν στὴν ὑπηρεσία τῆς Γερμανικῆς ἀντικατασκοπείας.

Ὁ Κέρβς, ἔφτασε πράγματι στὴν Λιέγη καὶ παρουσιάστηκε στὸ «γραμματοκιβώτιο» τοῦ Λαμπρέχτ σ' ἕνα μικρὸ δηλαδὴ καπνοπωλεῖο, διευθυνόμενο ἀπὸ τὸ ζεῦγος Λεκλέρκ, ὅπου ὁ Λαμπρέχτ ἄφηνε τὶς πληροφορίες του. Ὁ Λεκλέρκ ἀπουσίαζε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ ὁ Κέρβς παρουσιάσθηκε στὴν κυρία Λεκλέρκ. Ἡ γυναῖκα ἐκείνη ἦταν πολὺ φιλύποπτη. Τὸ παρουσιαστικὸ τοῦ Κέρβς δὲν τῆς ἄρεσε. Ἀπὸ τὴν γερμανική του προφορὰ δὲν ἐπείσθη πὼς ἦταν Ὁλλανδός. Ὁ Κέρβς τῆς ἔδειξε ὅμως τὸ γράμμα τοῦ Ἀφκέν, τῆς εἶπε πὼς «ἔφτασαν τὰ ἑπτὰ κιβώτια τῶν τρίγρωμων τσιγάρων» — ἡ φράση αὐτὴ ἀποτελοῦσε τὸ σύνθημα τῶν κατασκόπων τοῦ Λαμπρέχτ,—ἀλλὰ ἐκείνη δὲν πείστηκε καὶ τοῦ εἶπε πὼς δὲν περίμενε γράμμα ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία καὶ δὲν καταλάβαινε τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά.

Ὁ Κέρβς ἔφυγε καὶ ἡ κυρία Λεκλέρκ ἀνεκοίνωσε τὴν ὑποπτη ἐπίσκεψη στὸν Λαμπρέχτ. Ἐκεῖνος, διαζόταν νὰ ἐπικοινωνήσῃ ὅπως-ὅπως μὲ τὴν Ὁλλανδία, τὴν μάλλωσε καὶ τῆς εἶπε πὼς ἀφοῦ ὁ ξένος τῆς ἔδωκε τὸ σύνθημα, ἔπρεπε νὰ τοῦ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λεκλέρκ ἄδικα προσπάθησαν νὰ τὸν πείσουν πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς φαινόταν ὕποπτος. Ὁ Λαμπρέχτ ἦταν ἀμετάπειστος, καὶ ὅταν ὁ Κέρβς παρουσιάστηκε γιὰ δεύτερη φορὰ ἐκείνοι ἀμέσως τὸν παρουσίασαν στὸν Λαμπρέχτ. Ἐκεῖνος εἶδε τὸ γράμμα τοῦ Ἀφκὲν, καὶ ἀμέσως τοῦ ἐνεπιστεύθη τὶς πολύτιμες πληροφορίες. βέβαιος πὼς θὰ τὶς μεταφέρῃ στὴν Ὁλλανδία. Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Λαμπρέχτ συνελαμβάνετο.

Ὁ Λαμπρέχτ προσπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τοὺς συνενόχους του. Ἡ σιωπή του ὑπῆρξεν ἐπίμονη. Κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὴν ἀνάκρισή πὼς ἡ γυναῖκα του ἀγνοοῦσε τὴν δράση του καθὼς καὶ οἱ Λεκλέρκ. Ὁ Λαμπρέχτ ὑποβλήθηκε σὲ φοβερὰ μαρτύρια γιὰ νὰ προδῆ σὲ ὁμολογίες. Δὲν μπορεσαν, ὅμως, παρ' ὅλα τὰ βασανιστήρια νὰ τοῦ ἀποσπάσουν καμμιὰ ὁμολογία. Τὸν χτύπησαν, τοῦ ἔκαψαν τὶς σάρκες, τὸν τυράννησαν μὲ φριχώδη μέσα, μάταια! Ὁ Λαμπρέχτ δὲν ἀπεκάλυψε τίποτε. Ἔτσι παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες τῶν φίλων του νὰ τὸν σώσουν, ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς ἄνθωπος, τουφεκίσθηκε τὸ πρωῒ τῆς 18 Ἀπριλίου 1916, ἀντιμετώπισε δὲ τὸν θάνατο μ' ἀπόλυτη ψυχραιμία, ἀφοῦ ἔγραψε στὴν συζυγό του ἕνα συγκινητικώτατο γράμμα. γεμάτο τουφερότητα καὶ πατριωτισμό.

Μετὰ τὴν ἀνακωχὴ, ὁ Λαμπρέχτ παρασημοφορήθηκε νεκρὸς ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ τὸν βασιλέα τοῦ Βελγίου Ἀλβέρτο.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΛΑΝΤΑΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΙΓΙΔΟΣ

"Ενα συγκλονιστικόν μυθιστόρημα

Υπό Ε. ΜΠΡΟΝΤΕ

Από τά προηγούμενα

Ο παληός ενοικιαστής τής Θάρσκρος Γκράνζ κ. Λόκγουντ, περαστικός από εκεί, πηγαίνει στόν Πύργο τής Καταιγίδος νά ίδή τούς παληούς του γνωρίμους. Εκεί όμως άλλος άνεμος πνέει. Ο Χήθκλιφ έγει πεθάνει καί ή Κάτυ κυριαρχεί. Η κ. Ντήν που είχε ξαναγυρίσει κι' αύτή κοντά στήν κυρία της, διηγείται στόν κ. Λόκγουντ πώς ήλθαν τά πράγματα. Η Κάτυ προσπαθεί τώρα νά ημερώση τόν Ερνσσου.

20ον

ΚΑΙ απλώνοντας τολμηρά τό χέρι της, τοῦ άπέσπασε τήν πίπα άπό τό στόμα, τήν πέταξε στή φωτιά καί τοῦ είπε:

— Θέλω νά μ' άκούσης, Χάρτον. Δέν μπορῶ νά σοῦ μιλῶ τήν ὥρα πού είσαι τυλιγμένος μέσα σέ σύννεφα καπνοῦ.

— Νά πᾶς στό διάβολο καί νά μ' άφήσης ήσυχον! φώναζε ὁ Χάρτον ἄγρια.

—Όχι, δέν θά πάω πουθενά καί θά μείνω κοντά σου. Θέλω νά βρῶ τρόπο γιά ν' ανοίξουμε κουβέντα. Άκουσε, Χάρτον. Πάψε νά είσαι γοντροκέφαλος. Όταν σέ λέγω βλάκα, δέν πρέπει νά θυμώνης. Μάθε ὅτι δέν σέ περιφρονῶ, ὅπως νομίζεις. Είσαι εξάδελφός μου, Χάρτον καί πρέπει ν' αναγνωρίσης ὅτι είμαι εξαδέλφη σου.

— Δέν έγω καμμιά δουλειά μαζί σου. Είσαι φαντασμένη καί ψωροπερήφανη. Προτιμῶ νά πάω στήν κόλαση, παρά νά μένω μαζί σου. Έλα, φύγε τώρα κι' άσε με ήσυχον.

Η Κάτυ σούφρωσε τά φρύδια καί τραβήχθηκε στό παράθυρο, δαγκάνοντας τά γείλη. Ύστερα, γιά νά κρύψη τή στενοχώρια της, άρχισε νά τραγουδάη μέ προσποιητό κέφι.

— Θά έπρεπε νά είσθε πιό ομιλητικός μέ τήν εξαδέλφη σας, κύριε Χάρτον, είπα έγώ, αφοῦ μετανοεί γιά τό κακό της φέσιμο απέναντί σας. Γιατί νά μή συμφιλιωθῆτε; Θά σᾶς έκανε πολύ καλό αὐτό. Ἡ συντροφιά της θά σᾶς κάνη ἄλλον ἄνθωπο.

— Η συντροφιά της! Αφοῦ μέ περιφρονεί καί δέν μέ κρίνει ἄξιον νά καθαρίσω καί τά παπούτσια της ἀκόμη! Όχι! Καί βασίλειο ὁλόκληρο νά μοῦ γαρίσουν δέν θά επιχειρήσω νά ζητιανέψω τήν εὔνοιά της.

— Είναι ψέμα, είπε ή Κάτυ, αὐτό πού λές, ὅτι δηλαδή σέ μισῶ. Εσύ μέ μισεῖς! Μέ μισεῖς, ὅπως μέ μισεῖ κι' ὁ κ. Χήθκλιφ.

Καί πάνω σ' αὐτά τά λόγια, ή Κάτυ κατελήσθη από λυγμούς.

— Είσαι ψεύτρα! φώναξε ὁ Χάρτον. Ξεγνᾶς ὅτι πῆρα γίλιες φορές τό μέρος σου καί τόν έκανα νά εξαγριώνεσαι εξ αἰτίας σου μαζί μου; Ένῶ ἐνώ έκανα ὅ,τι μποροῦσα γιά νά σοῦ γλυκάνω ὁπωσδήποτε τή ζωή, εσύ μέ κοροϊδεύες καί μέ μισοῦσες!.. Αφισέ με, λοιπόν, τώρα ἥσυχον! Λοκετά μέ βασάνισες. Αν εξακολουθήσης, θά πῶ στόν θεῖο μου ὅτι μοῦ έκανες τόν βίο ἀβίωτο.

— Δέν ἤξερα ὅτι πῆρες τό μέρος μου, είπε ή Κάτυ, σκουπίζοντας τά δάκρυά της. Ήμουνα σκληρή καί κακή μέ ὅλον τόν κόσμο. Τώρα, ὅμως, πού τό μαθαίνω, σ' εὐχαριστῶ καί σέ παρακαλῶ νά νω, σ' εὐχαριστῶ καί σέ παρακαλῶ νά μέ συγχωρήσης. Τί μπορῶ νά κάνω γιά σένα;

Ξαναπῆγε κοντά στό τζάκι καί ἄπλωσε τό γέρι της πρός τόν Χάρτον. Τό πρόσωπο τοῦ νέου σκοτείνιασε καί σκεπάσθηκε από ένα σύννεφο πού προανήγγελλε καταιγίδα. Κρατοῦσε τις γροθιές του σφιγμένες καί τό βλέμμα του καρφωμένο στό πάτωμα. Η Κάτυ άντελήφθηκε ὅτι ή ἀγριωπή αὐτή στάση τοῦ εξαδέλφου της ωφείλετο σέ πείσμα μάλλον, παρά σέ μίσος. Πῆρε, λοιπόν, τήν απόφασή της καί σκύβοντας, φίλησε τόν Χάρτον στό μάγουλο. Ύστερα, πῆγε πάλι κοντά στό παράθυρο καί ἄρχισε νά ζωγραφίζη μέ τό δάχτυλο, στήν πάχνην τοῦ τζαμιοῦ, διάφορα σχήματα.

— Αὐτό πού ἔκανες ἦταν πολύ τολμηρό, τῆς ψιθύρισα μέ ὕφος επιτιμητικό.

— Τί ἤθελες νά κάνω, Νέλλη; Αφοῦ μέ κυττάζη! Πρέπει ὁπωσδήποτε νά τοῦ αποδείξω ὅτι τόν συμπαθῶ καί ὅτι θέλω νά γίνουμε φίλοι.

Τό φιλί αὐτό ἔπεισε τόν Χάρτον; Δέν ξέρω. Πάντως, γιά κάμποση ὥρα, ἔμεινε μέ τό κεφάλι σκυμμένο. Καί ὅταν τό σήκωσε, δέν ἤξερε ποῦ νά στρέψη τά βλέμματά του. Τόση ἦταν ή ἀμηχανία του.

Εν τῷ μεταξύ, ή Κάτυ εξακολουθοῦσε τά κολπάκια της. Τύλιγε ένα ὡραίο βιβλίο μέ ἄσπρο χαρτί, τό ἔδεσε μέ μιά ὡραία κορδέλλα κι' ἔγραψε ἀπ' ἔξω τήν διεύθυνση: «Κύριον Χάρτον Ερνσσου». Κατόπιν, μέ παρεκάλεσε νά διαβάσω τό δῶρο της πρός τόν εξάδελφό της.

— Καί νά τοῦ πῆτε ὅτι ἄν συγκατατεθῆ νά τό δεγθῆ, θ' αναλάβω νά τόν διδάξω πῶς νά διαβάζη χωρίς λάθη. Αν, ὅμως, ἀρνηθῆ, θ' ανεβῶ στό δωμάτιό μου καί δέν θά τόν ξαναπειράζω ποτέ.

Παρέδωσα στόν Χάρτον τό βιβλίο καί διεβίβασα τά λόγια τῆς Κάτυ, ή οποία μέ παρακολουθοῦσε μέ ἀγωνία. Επειδή ὁ Χάρτον εξακολουθοῦσε νά ἔγη τίς γροθιές του σφιγμένες, ἄφισα τό βιβλίο πάνω στά γόνατά του. Δέν τό απέκρουσε, ὅμως. Επέστρεψα στή δουλειά μου. Η Κάτυ ἔμεινε μέ τό πρόσωπο κρυμμένο μέσα στίς παλάμες της, μέχρις ὅτου ἄκουσε τό τρίξιμο τοῦ χαρτιοῦ, πού γοησίευε ὡς περιτύλιγμα τοῦ βιβλίου. Τότε, πλησίασε στίς μύτες τῶν ποδιῶν καί κάθησε ἥσυχα πλάϊ στόν εξάδελφό της. Εκείνος ἔτρεμε από τή συγκίνηση καί είγε γίνει κατακόκκινος. Η ἀγριότης τοῦ προσώπου του είγε εξαφανισθῆ.

— Πές, Χάρτον, ὅτι μέ συγγωρεῖς, πέστο σέ παρακαλῶ. Μπορεῖς μ' αὐτή τή μικρή λέξη νά μέ κάνης τρισευτυχισμένη.

Εκείνος ψιθύρισε κάτι, πού δέν μπόρεσα νά τό ἀκούσω.

— Καί θά είσαι φίλος μου; προσέθεσε ή Κάτυ.

— Όχι, απήντησε ὁ Ερνσσου. Αὐτό τό ποᾶνυα θά σ' ἔκανε νά ντρέπεσαι γιά μένα σ' ὅλη σου τή ζωή. Όσο καλλίτερα μάλιστα μέ γνωσίσης, τόσο περισσότερο θά ντρέπεσαι. Κι' αὐτό θά ἦταν ἀνυπόφορο γιά μένα.

— Ώστε, δέν θέλεις νά γίνης φίλος μου! είπε ή Κάτυ μ' ένα γαμόγελο γλυκό σάν τό μέλι καί κόλλησε τό σῶμα της πάνω στό δικό του.

Δέν ἄκουσα πιά καμμιά συγκεκριμένη ομιλία. Όταν, ὅμως, γύρισα τό κεφάλι βιβλίο, μέ πρόσωπα πού ἀκτινοβολοῦσαν από γαρά. Η συνθήκη φιλίας είγε υπογίνει πιστοί σύμμαγοι.

Τό βιβλίο πού ξεφύλλιζαν ἦταν γεμάτο Ήμειναν, λοιπόν, σ' αὐτή τή θέση θαυμάζοντας τίς ζωγραφιές, μέγρι τῆς ὥρας πού ἦρθε ὁ Ζοζέφ. Ο ταλαίπωρος ἔμεινε σάν κεραυνόπληκτος μόλις είδε τήν Κάτυ καί μέ τό γέρι της γύρω από τούς ὤμους του. Τό θέαμα αὐτό τόν συνεκίνησε τόσο πολύ, ὥστε ὅλο τό βράδυ απέφυγε νά τό σγολιάση. Η συγκίνηση του δέν εξεδηλώθη, παρά μέ βαθεῖς αναστεναγμούς, πού τούς ἔβγαζε καθώς μετροῦσε πάνω στό τραπέζι τά λεφτά πού πῆρε από τήν πώληση τοῦ σφαγτοῦ. Στό τέλος, φώναξε τόν Χάρτον καί τοῦ είπε:

— Πάρε, παιδί μου, αὐτά τά λεφτά καί πήγαινέ τα στό ἀφεντικό. Καλά θά κάνης νά μείνης κοντά του. Εγώ θ' ανεβῶ στό δωμάτιό μου. Τό μέρος αὐτό δέν είναι γιά μᾶς. Πρέπει νά βροῦμε ἄλλο δωμάτιο, γιά νάμαστε ἥσυγοι.

— Έλα, Κάτυ είπα τότε κι' έγώ. Καιρός νά μετακουίσουμε κι' ἐμεῖς. Τελείωσα τό σιδέρωμα. Είσαι διατεθειμένη ν' ανεβῆς ἐπάνω;

— Μά δέν είναι ἀκόμα ὀγτώ ή ὥρα είπε ή Κάτυ, καθώς σηκωνόταν ανόρεγτα. Χάρτον, ἀφίνω τά βιβλία πάνω στό τζάκι. Αὔριο θά φέρω κι' ἄλλα.

— Τά βιβλία πού θά φέρετε, θά τά πάω στή σάλλα, είπε ὁ Ζοζέφ, γιατί ἐδῶ δέν ἔγετε καμμιά δουλειά.

Η Κάτυ ἔρριξε στόν γέρο ὑπηρέτη μιά ματιά γεμάτη κοροϊδία. Ύστερα, γαμογέλασε γλυκά πρός τόν Χάρτον κι' ανέβηκε τή σκάλα τραγουδώντας. Ήταν φανερό ὅτι ή καρδιά τῆς μικοῆς μου κυρίας είγε ξελαφρώσει επί τέλους, ὕστερ' από τόσα ψυγικά μαρτύρια πού είγε δοκιμάσει ἐδῶ μέσα, από τή μέρα τοῦ ἐργομοῦ της.

Η οἰκειότης μέ τόν Χάστον μεγάλωσε πολύ γρήγορα καί μετεβλήθη σέ ἀληθινή συμπάθεια. Όπως βλέπετε, κύριε Λόκγουντ δέν ἦταν δύσκολο νά κερδηθῆ ή καρδιά τῆς κυρίας Χήθκλιφ. Τώρα, ὅμως, είμαι εὐγαριστημένη πού δέν τό επιγειρήσατε σεῖς. Η ἕνωση τῶν δυό αὐτῶν νέων θά είναι ή επίστεψη τῶν πόθων μου. Τή μέρα πού θά παντρευθοῦν, θά δοκιμάσω τή μεγαλείτερη γαρά τῆς ζωῆς μου. Δέν θά ὑπάογη στήν Αγγλία εὐτυγέστερη γυναῖκα από μένα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 33ον

Τήν επαύριον τῆς Πέμπτης αὐτῆς, αντελήφθην πολύ γρήγορα ὅτι θά μοῦ ἦταν ἀδύνατο νά επιτηρῶ τήν προστατευομένη μου ὅπως πρῶτα. Κατέβηκε πρίν από μένα καί βγῆκε στόν κῆπο, ὅπου βρῆκε τόν εξάδελφό της απησγολημένο μέ κάποια ἐλαφρή εργασία. Όταν πῆγα νά τούς φωνάξω γιά τό πρόγευμα, διεπίστωσα ὅτι ή Κάτυ είγε πείσει τόν Χάρτον νά ξερριζώση κάτι φραουλιές καί νά φυτέψη στόν τόπο τους κάτι λουλούδια, πού τά εἴγαμε φέρει από τή Γκράνζ.

Μόλις εἶδα τίς φραουλιές ξερριζωμένες, κατετρόμαξα. Τίς φραουλιές αὐτές τίς πρόσεγε ὁ Ζοζέφ σάν τά μάτια του καί δέν ἄφινε κανέναν νά τίς πλησιάζη.

— Τί κάνετε αὐτοῦ πέρα; φώναξα. Δέν ξέρετε ὅτι μόλις τίς δῆ ὁ Ζοζέφ θά τό αγαφέρη στόν κύριο; Θά καλοπεράσουμε, μά τό Θεό! Κύριε Χάρτον, ἀπορῶ πῶς τό κάνατε αὐτό τό πράγμα σεῖς, πού σέβεσθε τόσο πολύ τίς θελήσεις τοῦ κ. Χήθκλιφ. Δέν ἔπρεπε ν' ἀκούσετε τήν Κάτυ.

— Εἶχα λησμονήσει ὅτι ἐνδιαφέρεται ὁ Ζοζέφ, γι' αὐτές τίς φραουλιές, απήντησε ὁ Ερνσσου στενοχωρημένος. Θά τοῦ πῶ, ὅμως, ὅτι έγώ τίς ξερρίζωσα.

Τρώγαμε πάντοτε μαζί μέ τόν κ. Χήθκλιφ. Εγώ ἐκτελοῦσα γρέη οἰκοδεσποίνης, ἑτοίμαζα τό τσάϊ, μοίραζα τό φαγητό, ἔκοβα τό ψωμί. Ήμουν, λοιπόν, ἀπαραίτητος στό τραπέζι. Η Κάτυ καθόταν πάντοτε στό πλάϊ μου. Εκείνη ὅμως, τή μέρα, μέ ἀπέφυγε, γιά νά καθήση κοντά στόν Χάρτον.

— Πρόσεξε, τῆς εἶγα πῆ κρυφά, ὅταν μπαίναμε στήν τραπεζαρία, νά μή μιλᾶς πολύ μέ τόν εξάδελφό σου καί νά μήν ἀσγολήσαι πολύ μέ τό ἄτομό του. Αν ἀντιληφθῆ ὁ κ. Χήθκλιφ ὅτι συμφιλιωθήκατε, θά εξαγριωθῆ.

— Καλά, απήντησε ή Κάτυ μονολεκτικά.

Καί μετά παρέλευση ένός λεπτοῦ, κάθησε πλάϊ στόν Χάρτον καί ἄρχισε νά παίονη από τό πιάτο του μεζέ!

Ο Χάστον, ἀντιθέτως, ἦταν πολύ επιφυλακτικός. Οὔτε μιλοῦσε, οὔτε τολμοῦσε νά σηκώση τά μάτια του. Εκείνη, ὅμως, εξακολουθοῦσε νά τόν πειράζη, πράγμα πού τόν ἔκανε δυό φορές νά μή μπορέση νά κοατήση τά γέλια του. Τῆς ἔκανα νόημα καί σήκωσε τά μάτια της ποός τόν κ. Χήθκλιφ. Αλλά τό μυαλό τοῦ κυρίου ταξίδευε ἀλλοῦ καί οὔτε μᾶς πρόσεγε κἄν, απορροφημένος καθώς ἦταν μέ τούς στογασμούς του. Βλέποντας ή Κάτυ ὅτι ὁ κ. Χήθκλιφ δέν πρόσεγε στό τραπέζι, εσυνέγισε τά τρελλά της παιγνίματα. Κάποια στιγμή, ὁ Χάστον, μή μποροῶντας ἄλλο νά κοατήση τή σοβαοότητά του, ἔσκασε στά γέλια. Ο κ. Χήθκλιφ ανεσκίστησε. Μᾶς κύτταξε ὅλους μέ ἔκπληξη καί ποοσπαθοῦσε νά μαντεύση τί συνέβαινε. Η Κάτυ ἄνθιζε στό διαπεραστικό του βλέμμα, κυττάζοντάς τον κι' αὐτή κατάμματα, ὅπως ἔκανε πάνοτε. Αλλ' αὐτό ἐξηγγίωσε τόν Χήθκλιφ.

— Ποιός διάβολος σέ σπο�ώγνει, είπε, νά μέ κυττάζης πάντοτε μ' αὐτό τό κολλημένο βλέμμα; Χαυλήωσε γρήγοοα τά μάτια σου! Καί κλείσε τό στόμα σου! Δέν θέλω νά μοῦ θυμίζης τήν παροουσία σου! Ένδιαζα ὅτι σέ εἶγα γιατρέψει γιά πάντα από τό γέλιο, είπε στό Χάστον.

— Εγώ φταίω, ψιθύοισε ὁ Χάστον.

— Τί είπες; ρώτησε ὁ Χήθκλιφ.

Ο Χάστον ἔγωσε τή μύτη του στό πιάτο καί δέν ἐπανέλαβε τήν ὁμολογία του. Ο κ. Χήθκλιφ τόν κύτταξε γιά μιά στιγμή καί ὕστεοα ἐσυνέγισε τό φαγητό του, βυθισμένος στίς σκέψεις του. Εἴγαμε σγεδόν τελειώσει καί οἱ δυό νέοι απεμακοούνθησαν ὁ ένας από τόν ἄλλον, γιά νά μή δώσουν νέα ἀφοομή παατηρήσεων, ὅταν ἔξανα παοουσιάσθηκε στήν πόοτα τῆς τοαπεζαρίας ὁ Ζοζέφ. Τά γείλη του ἔτρεμαν καί τό βλέμμα του μαρτυοοῦσε ὅτι εἶγε ἀνακαλύψει τήν καταστοοφή τοῦ ἰδιαιτέοου του κήπου. Καί μέ φωνή, πνιγμένη από τήν ἀγανάκτηση, είπε:

— Θέλω νά μοῦ δώσετε τόν μισθό μου καί νά φύγω! Ήθελα νά πεθάνω ἐδῶ ὅπου δούλεψα σαράντα ὁλόκληρα χρόνια. Εσκόπευα νά μεταφέρω ὅλα μου τά πράγματα στή σοφίτα, γιά ν' ἀφίσω τήν κουζίνα ἐλεύθερη σ' αὐτούς τούς δυό, ὥστε νά μή μέ σκοτίζουν. Ήταν σκληρό πού θάφινα τή ζεστασιά, ἀλλά νόμιζα ὅτι θά μποροῦσα νά τό κάνω αὐτό. Νά, ὅμως, τό εὐχαριστῶ τους! Μοῦ γάλασαν τόν κῆπο, πράγμα πού δέν θά τούς τό συγχωρήσω ποτέ. Θά φύγω καί θά ζήσω σπάζοντας χαλίκια στό δρόμο!

— Έλα, ἔλα, πᾶψε, ἠλίθιε! φώναζε ὁ Χήθκλιφ. Τί ἔπαθες καί γκρινιάζεις; Δέν μ' ενδιαφέρουν οἱ καυγάδες σου.

Καί στραφεῖς πρός τόν Χάρτον, ρώτησε:

— Γιά ποιόν κῆπο μιάλει; Καί γιατί κυττάζει ἐσένα;

— Ξερρίζωσα δυό-τρεῖς φραουλιές, ψιθύοισε ὁ Χάρτον, ἀλλά θά τίς ξαναφυτέψω.

— Καί γιατί τίς ξερρίζωσες;

Τή στιγμή ἐκείνη ἐπενέβη ή Κάτυ.

— Θέλαμε νά φυτέψουμε στή θέση τους κάτι λουλούδια, εἶπε. Εγώ φταίω γιά ὅλα αὐτά καί μή τά βάζετε μέ τόν Χάρτον.

— Καί ποιός διάβολος σ' ἔβαλε νά καταστρέψης τόν κῆπο; Δέν σοῦ εἶπα νά μήν ἐγγίζης τίποτε ἐδῶ μέσα;

Η Κάτυ απήντησε θαρρετά:

— Δέν θάπρεπε νά μέ μαλώνης γιά μιά σπιθαμή γῆς, ἐσύ πού μοῦ πῆρες ὅλα μου τά κτήματα!

— Ποιά κτήματα, βρωμοκόριτσο; Εἶγες ποτέ κτήματα;

— Καί τά λεφτά μου, ἐσυνέγισε ἄφοβα ή Κάτυ, κυττάζοντάς τον πάντοτε μέσα στά μάτια.

—Σκασμός, φύγε, φύγετε ὅλοι ἀπό μποροστά μου!

— Καί τά κτήματα τοῦ Χάρτον καί τήν περιουσία του, εξηκολούθησε τό ἀτίθασσο πλάσμα. Ο Χάρτον κι' ἐγώ εἶμαστε φίλοι τώρα. Θά τοῦ ἀνοίξω τά μάτια, γιά νά μάθη ποιός εἶσαι!

Γιά μιά στιγμή, ὁ κ. Χήθκλιφ ἔμεινε σάν ἀπολιθωμένος. Ύστερα, σηκώθηκε καί πλησίασε τήν Κάτυ, μέ σηκωμένα τά γέρια.

— Αν μέ γτυπήσης, θά ἔγης νά κάνης μέ τόν Χάρτον, εἶπε ή Κάτυ. Τό καλό, λοιπόν, πού σοῦ θέλω, εἶναι νά καθήσης στήν καρέκλα σου!

— Αν δέν σέ διώξη ὁ Χάρτον ἀπό ἐδῶ μέσα, εἶπε ὁ Χήθκλιφ, θά τόν στείλω στήν κόλαση. Καταραμένη μάγισσα! Φαντάζεσαι ὅτι θά τόν κάνης νά ἐπαναστατήση ἐναντίον μου; Γκρεμίσου γρήγορα ἀπό μπρός μου! Χάρτον, βγάλ' την ἀμέσως ἔξω. Νέλλη Ντήν, ἄν τήν ἀφίσης νά ξαναπαρουσιασθῆ μποροστά μου, θά τήν σκοτώσω.

Ο Χάρτον πλησίασε τήν Κάτυ καί ἐπεχείρησε νά τήν πείση ὅτι ἔπρεπε νά φύγη.

— Τί εὐγένειες εἶναι αὐτές, Χάρτον; φώναξε ὁ Χήθκλιφ. Πέταξέ την μέ τίς κλωτσιές ἔξω!

Καί πλησίασε γιά νά ἐκτελέση ὁ ἴδιος τήν προσταγή του.

— Δέν σ' ἀκούει πιά ὁ Χάρτον, εἶπε ή Κάτυ. Καί πάλι γρήγορα, θά τόν κάνω νά σέ μισήση, ὅπως σέ μισῶ κι' ἐγώ.

— Σούτ! Σούτ! ψιθύρισε ὁ νέος. Δέν θέλω νά σ' ἀκούω νά τοῦ μιλᾶς ἔτσι. Τελείωνε.

— Θά τόν ἀφίσης, λοιπόν, νά μέ δέρη; εἶπε ή Κάτυ.

Ο Ερνσσου δέν πρόλαβε ν' ἀπαντήση. Ο Χήθκλιφ εἶγε πλησιάση καί ἀρπάζοντας τήν Κάτυ ἀπό τό χέρι, εἶπε στόν ἀνεψιό του:

— Πήγαινε τώρα ἐσύ ἔξω, κι' ἄσε με νά τήν κανονίσω. Αὐτή τή φορά μέ προκάλεσε πάρα πολύ καί θά τῆς δώσω ἕνα μάθημα πού θά τό θυμᾶται σ' ὅλη της τή ζωή.

Τώρα τήν κρατοῦσε ἀπό τά μαλλιά. Ο Χάρτον ἐπεχείρησε νά ἐπέμβη, παρακαλῶντας τόν θεῖο του νά τήν συγχωρήση γιά τελευταία φορά. Τά μαῦρα μάτια τοῦ Χήθκλιφ σπινθηροβολοῦσαν. Ήταν ἕτοιμος νά κάνη τήν Κάτυ κομμάτια κι' ἑτοιμαζόμουν νά σπεύσω εἰς βοήθειάν της ὅταν ἔξαφνα τό σφίξιμο τῶν γεριῶν του γαλαοώθηκε. Αφισε τά μαλλιά της, τήν ἔπιασε ἀπό τό γέρι καί τήν κύτταξε κατάμματα. Ύστερα ἔκρυψε τά μάτια του μέ τό γέρι του, ἔμεινε γιά μιά στιγμή ἀκίνητος σάν νάθελε νά συνέλθη ἀπό μιά ζάλη καί στραφεῖς ἐκ νέου πρός τήν Κάτυ, εἶπε μέ προσποιητή ἠρεμία:

— Πρέπει νά μάθης νά μή μέ κάνης νά θυμώνω, γιατί θά μέ ἀναγκάσης καμμιά μέρα νά σέ σκοτώσω. Πήγαινε μέ τή Νέλλη καί μείνε κοντά της. Όσο γιά τόν Χάρτον Ερνσσου, ἄν τόν ξαναδῶ νά σοῦ μιλάη, θά τόν στείλω νά δοῆ ἄλλοῦ δουλειά γιά νά ζήση. Ο ἔρωτάς σου θά τόν καταστήση ζηπιάνον. Νέλλη, παρ' την ἀπό δῶ μέσα. Καί ἀφίστέ με ὅλοι σας. Αφίστε με!

Πῆρα τήν Κάτυ καί βγήκαμε ἔξω. Φαινόταν χαρούμενη πού τή γλύτωσε ἔτσι φθηνά. Ο Χάστον βγῆκε κι' αὐτός κι' ὁ κ. Χήθκλιφ ἔμεινε ὁλομόναχος μέσα στή σάλλα, μέχρι τό βράδυ. Εἶχα συμβουλεύσει τήν Κάτυ νά δειπνήση ἐπάνω, στό δωμάτιό της. Μόλις, ὅμως, ὁ Χήθκλιφ εἶδε τήν καρέκλα της ἄδεια, μ' ἔστειλε νά τή φωνάξω. Δέν μᾶς ἀπρύθυνε τόν λόγο, ἔφαγε πολύ λίγο καί μόλις ἔφαγε βγῆκε ἀμέσως ἔξω.

Μόλις ὁ κ. Χήθκλιφ ἔφυγε, οἱ δυό νέοι ἐγκατεσταθήσαν μέσα στή σάλλα, Ακουσα τόν Χάρτον νά μαλώνη τήν Κάτυ πού ἤθελε νά τοῦ ἀφηγηθῆ τίς ἀδικίες τοῦ Χήθκλιφ ἀπέναντι τοῦ Λίντλεϊ Ερνσσου. Είπε ὅτι δέν μποροῦσε ν' ἀκούση κακό λόγο γιά τόν θεῖο του. Καί ὁ ἴδιος ὁ διάβολος ἀκουα ἄν ἦταν, θά ἐξακολουθοῦσε νά τόν σέβεται. «Θά προσπαθήσω νά βρίζης ἐμένα, τῆς εἶπε, παρά νά σ' ἀκούω νά βρίζης τόν θεῖο μου.

Τά λόγια αὐτά τοῦ Χάρτον ἔκαναν τήν Κάτυ νά σκυθρωπάση. Ύστερα, ὅμως, ἐπείσθη ὅτι ἔπρεπε νά σεβασθῆ τίς ἀδυναμίες τοῦ φίλου της καί ἀπό κείνη τή μέρα ἀπέφευγε νά ἐκδηλώνη τό μῖσος καί τήν ἀπέχθειά της πρός τόν πρώην πεθερό της. Μιά μέρα μάλιστα μοῦ ἐξέφρασε τή λύπη της πού θέλησε νά σπείση ζιζάνια μεταξύ τοῦ Χάστον καί τοῦ Χήθκλιφ. Καί πράγματι, ποτέ πιά δέν τήν ἄκουσα νά πῆ κακή λέξη γιά τόν πατέρα τοῦ μακαρίτη τοῦ Λίντον.

(Συνέχεια στό προσεχές)

Γιά νά διασκεδάζετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Περίφημος Ἰταλὸς κατασκευαστὴς διολίων. 2) Εἷς τῶν τριῶν παίδων, τῶν ριφθέντων εἰς τὴν κάμινον. 3) Πρόθεσις— Ἀριθμητικόν. 4) Πτηνὸν (καθ.)— Φροῦτα. 5) Ὅρος τῆς Γραφῆς. Ἡ κατοικία τῶν νεκρῶν. 6) Τὸ ατσακάλιν—Κατοικίδιον πτηνόν. 7) Ὅρος τῆς Κρήτης. 8) Σύνδεσμος— Γράμμα. 9) Ἀπὸ ἐκεῖ περνοῦν τὰ στάχυα κι' ἀφίνουν τὸ σιτάρι— (καθ.). 10) Εὐχαρίστησις. 11) Γράμμα.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Χρονικὸν ἐπίρρημα. 2) Δὲν εἶναι ὅμοια. 3) Ὑποθετικόν—Φίλη τοῦ Διός—Τέλματα. 4) Ἀλλὰ (δημ.)—Πόλις τῆς Κίνας—Ἄσμα. 5) Πρόθεσις— Μουσικὸν σημεῖον. 6) Ἐρωτηματικόν— Σύρραξις— Σύνδεσμος. 7) Ἄνθη—Ἐπίρρημα χρονικόν —Τὸ τρέξιμον ὑγροῦ. 8) Ξένη νομισματικὴ μονάς. 9) Μάρκα αὐτοκινήτων.

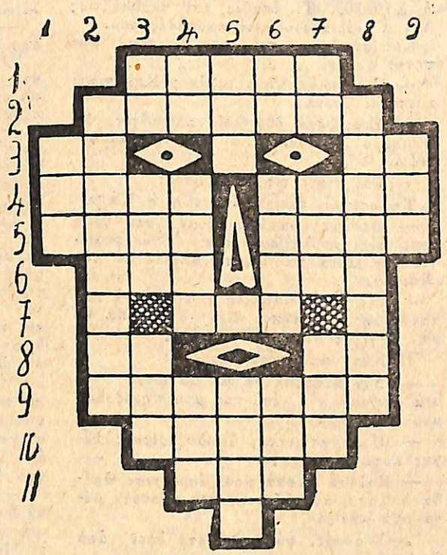

Ἀποστολεὺς
ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. ΜΑΤΣΑΚΗΣ
(Τουρκολίμανο Πειραιῶς)

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

Ἕνας ταχυδρομικὸς διανομεὺς ἐξυπηρετεῖ μιὰ περιοχὴ ποὺ εἶναι τετράγωνη καὶ περιλαμβάνει μόνον 9 κατοικίες, ὅπως σᾶς τὶς δείχνει τὸ σχεδιάγραμμα.

Ἀρχίζει τὴν καθημερινὴ πορεία του ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ εὑρίσκεται ἐντὸς κύκλου (ἄνω ἀριστερά).

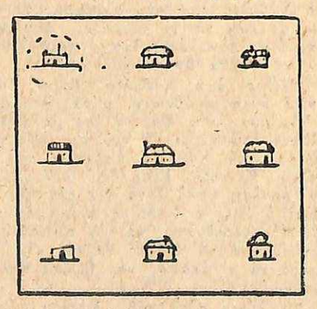

Στοιχηματίζει λοιπὸν μ' ἕναν φίλο του ὅτι φεύγοντας μὲ ποδήλατο ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτό, θὰ ἐπισκεφθῇ ὅλα τὰ ἄλλα σπίτια γιὰ νὰ παραδώσῃ τὴν ἀλληλογραφία, κάνοντας μόνον τρεῖς στροφές.

—Πῶς θὰ κερδίσῃ τὸ στοίχημα;

ΣΤΑΥΡΟΙ ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΙ

Ἰδοὺ ἕνα ἁπλὸ παιχνίδι, τὸ ὁποῖο μπορεῖ νὰ παίξουν δύο ἄτομα, μ' ἕνα χαρτὶ κι' ἕνα μολύβι:

Χαράξτε στὸ χαρτὶ ἕνα τετράγωνο καὶ χωρίστε το σὲ ἐννέα ἴσα τετραγωνίδια.

Κάθε παίκτης σημειώνει μὲ τὴν σειρά του σ' ἕνα τετραγωνίδιο ὁ ἕνας ἕναν σταυρό, ὁ ἄλλος ἕναν κύκλο. Θὰ κερδίσῃ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐπιτύχῃ μιὰ γραμμὴ κάθετο, ὁριζόντιο ἢ διαγώνιο ἀπὸ σταυροὺς ἢ κύκλους.

Φυσικά, ὁ κάθε παίκτης προσπαθεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν γραμμή του, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐμποδίσῃ συγχρόνως τὸν ἀντίπαλό του νὰ ἐπιτύχῃ ἐκεῖνος μὲ τὰ ἰδικά του σημεῖα.

+	o	o
o	+	+
+	+	o

ΑΠΟΤΥΧΙΑ

+	+	+
o	+	o
o	+	o

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ

Ἐὰν καὶ τὰ ἐννέα τετραγωνίδια συμπληρωθοῦν χωρὶς ἀποτέλεσμα, τὸ παιχνίδι δὲν λογαριάζεται.

Ἕναρξη τοῦ παιγνιδιοῦ κάνει μιὰ φορὰ ὁ ἕνας καὶ μιὰ φορὰ ὁ ἄλλος.

ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Τυπώνεται στὸ τυπογραφεῖο ἕνα βιβλίο, τοῦ ὁποίου εἶναι καθωρισμένος ὁ ἀριθμὸς τῶν γραμμῶν κατὰ σελίδα, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στοιχείων κατὰ γραμμήν.

Ἐὰν τυπωθοῦν 3 γραμμὲς ἐπὶ πλέον σὲ κάθε σελίδα, καὶ 4 στοιχεῖα ἐπὶ πλέον κατὰ γραμμήν, κάθε σελὶς θὰ περιεῖχε 224 στοιχεῖα ἐπὶ πλέον.

Ἐν τοποθετηθοῦν 2 γραμμὲς ὀλιγώτερες σὲ κάθε σελίδα καὶ 3 στοιχεῖα ὀλιγώτερα κατὰ γραμμήν, κάθε σελὶς θὰ περιέχῃ 145 στοιχεῖα ὀλιγώτερα.

Πόσες γραμμὲς ἔχει κάθε σελὶς καὶ πόσα στοιχεῖα κάθε γραμμή;

Λύσεις τοῦ προηγουμένου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΦΥΛΛΟΥ 630

Ὁριζοντίως: 1) Ἄνθος—δέρμα. 2) Θεά—ὅτι—ἑάν. 3) Λά.—Ἡλίας — νή. 4) Ἡρώ—ΝΑΣ. 5) Ἅρπαν — ἀνάγω. 6) Εἰ—νά. 7) Μαόνι —σπορά. 8) Σύς—ἰός. 9) Δὲ—ντάμα —ρό. 10) Ἀνὰ—ὀρῶ—Ἔαρ. 11) Σανὶς—νήσσα.

Καθέτως: 1) Ἀθλία—Μίδας. 2) Νέα—Ρέα—ἕνα. 3) Θά—Ἠπίως—ἄν. 4) Ἥρα—νῦν. 5) Σόλων—ἰστός. 6) Πύ—Οὔρ. 7) Ρὲ—Σανὸς—Ἔς. 10) Μὰν—γὰρ—ράς. 11) Ἀνήκω—Ἀγορά.

Η ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥ ΓΥΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ὁ γυιὸς εἶναι μεγαλύτερος ἀπ' τὴν κόρη. Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἡλικίας τοῦ γυιοῦ καὶ τῆς κόρης εἶναι φυσικὰ ἕνας ἀριθμὸς ἀμετάβλητος.

Ὅταν ἡ κόρη θὰ ἔχῃ τὴν σημερινὴ ἡλικία τοῦ γυιοῦ (δηλαδὴ τὴν σημερινὴ ἡλικία της σὺν τὸν ἀριθμὸν τῆς διαφορᾶς τῶν δύο ἡλικιῶν), ὁ γυιὸς θὰ ἔχῃ τὴν σημερινήν του ἡλικίαν σὺν τοῦ ἀριθμοῦ τῆς διαφορᾶς τῶν δύο ἡλικιῶν, ἢ (ὅπερ εἶναι τὸ ἴδιο), τὴν σημερινὴ ἡλικία τῆς ἀδελφῆς του σὺν 2 φορὲς τὴν διαφορὰν τῶν δύο ἡλικιῶν.

Συνεπῶς μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι 60=2 φορὲς ἡ ἡλικία τῆς κόρης σὺν 3 φορὲς ἡ διαφορὰ τῶν ἡλικιῶν.

Γνωρίζομε ὅμως ἀπὸ τὰ δεδομένα τοῦ προβλήματος ὅτι τὸ 1)3 τῆς ἡλικίας τῆς κόρης σὺν ἡ διαφορὰ τῶν ἡλικιῶν, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν σημερινὴν ἡλικίαν τῆς κόρης.

Κατ' ἀκολουθίαν, 2 φορὲς ἡ ἡλικία τῆς κόρης, ἰσοδυναμεῖ μὲ 3 φορὲς τὴν διαφορὰ τῶν ἡλικιῶν.

Ἐφ' ὅσον δὲ 60=2 φορὲς ἡ ἡλικία τῆς κόρης σὺν 3 φορὲς ἡ διαφορὰ τῶν ἡλικιῶν, ἀντικαθιστώντας τὶς ἰσοδύναμες ποσότητες, ἔχομε:

60=3 φορὲς ἡ ἡλικία τῆς κόρης.

Ἡ κόρη εἶναι 15 χρόνων.

Ἦταν 5 χρόνων, ὅταν ὁ ἀδελφός της ἦτο 15 χρόνων. Ἡ διαφορὰ συνεπῶς τῶν ἡλικιῶν εἶναι 10 χρόνια.

Ὁ γυιὸς εἶναι 15+10=25 χρόνων.

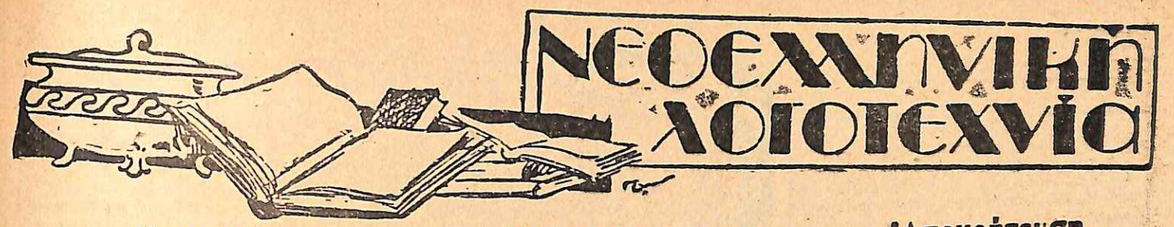

Νοσταλγία

Κάποιο παλιὸ βιβλίο ξεχασμένο
σὰν ξεφύλλισα,
κάτω ἀπ' τὴ σέρρα, ἀργά, κοντὰ
τὸ δεῖλι,
σὲ μιὰ σελίδα κάποιο λουλοῦδι
νεκρωμένο ἀργοφίλησα,
καὶ κάποια οὐράνια προσευχὴ ἀργοσαλέψαν
τὰ χείλη.

Κι' ἦταν τὸ λουλοῦδι, νεκρωμένο,
κι' ἀναστάθηκε,
σὰν ἀπὸ τὰ μάτια μου ἀργοκύλησε ἕνα δάκρυ
ποὺ μοιαζε μὲ μῦρο!
Κι' ἦταν ἡ καρδιά μου πληγωμένη
κι' ἀνασκίρτησε,
καὶ ξανὰ χυθήκανε μυρωδιὲς τριγύρω.

Κάποιο παλιὸ βιβλίο ξεχασμένο
σὰν ξεφύλλισα,
κάτω ἀπ' τὴ σέρρα, ἀργά, κοντὰ
τὸ δεῖλι,
κάποιο λουλοῦδι ἀγαπημένο
ἀργοφίλησα,
καὶ κάποιο γλυκὸ χαμόγελο ξανάνθισε
στὰ χείλη.

ΛΟΥΛΑ Θ. ΚΟΥΜΠΑΡΗ

Γιατί;

Μόνο ἡ ἀρχὴ κάθε ἔρωτα εἶναι μεθυστική, εἶπε πολὺ σωστὰ κάποιος.

Ἀλήθεια, πόσο ὡραῖα εἶναι τὰ πρῶτα ραντεβοῦ! Ἔχουν τόση λεπτότητα, εἶναι τόσο εὐγενικά, τόσο διακριτικά, σὰν τὶς πρῶτες ἀνοιξιάτικες μέρες, σὰν τὸ λεπτὸ ἄρωμα τῶν ἀνθισμένων δένδρων ποὺ μᾶς φέρνει κάποτε-κάποτε τὸ δροσερὸ ἀεράκι. Τότε νοιώθουμε τὸν ἑαυτό μας σὰ χαμένο· εἴμαστε σὰ νάγουμε πάρει ναρκωτικὸ ποὺ μᾶς φέρνει μιὰ ζάλη μεθυστική, τόσο εὐχάριστη. Νομίζουμε ὅτι βλέπουμε ἕνα ὄνειρο μαγευτικὸ ποὺ θὰ θέλαμε νὰ διαρκοῦσε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο, μὰ πού, ἀλλοίμονο, δὲν εἶναι παρὰ ὄνειρο καὶ καθὼς ξέρουμε τὰ ὄνειρα διαρκοῦν λίγο, τόσο λίγο, ἀφίνοντάς μας ἕνα ἀκαθόριστο συναίσθημα, κάτι σὰν λύπη, σὰν ἀπογοήτευση, ὕστερα ἀπὸ τὴ γοητεία ποὺ μᾶς ἔδωσαν...

Ἴσως ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ φταίμε ποὺ τὰ ὄνειρά μας σβύνουν. Ὄχι ἴσως, ἐμεῖς φταίμε· εἶναι τάχα ἀνάγκη νὰ κάνουμε ὄνειρα γιὰ ἔρωτες καὶ μάλιστα στὴν ἐποχὴ ποὺ ζοῦμε, στὸν 20ὸ αἰῶνα, στὸν αἰῶνα τῆς ταχύτητος καὶ τοῦ ρεαλισμοῦ;

Τί ἀνόητοι ποὺ εἴμαστε. Θεέ μου, τί ἀνόητοι.

Ὄνειρα! Ρωμαντισμοί! Ἔρωτες καὶ σαγλαμάρες! Ἠλιθιότητες!

Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιὰ πιὸ λόγο νὰ κυνηγᾶμε τὰ μενάλα αἰσθήματα, τοὺς μενάλους πόνους! Πρέπει νὰ παίονουμε τὴ ζωὴ ὅπως ἔρχεται· νὰ ζητᾶμε νὰ περάσουμε ὅσο μποροῦμε πιὸ εὐχάριστα, νὰ μὴν ἀφίνουμε νὰ πηγαίνῃ χαμένο οὔτε ἕνα λεπτὸ τῆς ζωῆς μας· εἶναι τόσο σύντομη, τρέχει τόσο γρήγορα καὶ γάνεται ποὺ μένουμε ὕστερα κατάπληκτοι, μὴ μπορώντας νὰ ἐξηγήσουμε τὴ σπατάλη της. Εἶναι τόσο μικρὴ μὰ καὶ τόσο ὄμορφη!...

Ὅλα τὰ πράγματα εἶναι ἁπλᾶ, καθάρια σὰν τὸ κρύο νερό. Γιατὶ ἐμεῖς τὰ περιπλέκουμε, γιατὶ τὰ μεγαλώνουμε τόσο πολύ, γιατὶ τοὺς δίνουμε τέτοια μορφὴ στὴ φαντασία μας;

Γιατὶ μᾶς ἀρέσει νὰ δημιουργοῦμε οἱ ἴδιοι πόνους στὸν ἑαυτόν μας; Γιατὶ νὰ πλάθουμε ὄνειρα; Γιατί;... Γιατί;...

«Τὴ μισὴ ζωὴ τὴν περνοῦμε πλάθοντας ὄνειρα καὶ τὴν ἄλλη μισὴ καταστρέφοντάς τα», εἶπε πολὺ σοφὰ κάποιος.

ΣΑΝΤΟΥ
(Ἀγία Φιλοθέη)

Ἐξομολόγηση

Ὅλη μου ἡ σκέψη, σὲ σένα ποὺ λείπεις μακρυά μου, σὲ σένα ποὺ φυγες χωρὶς ν' ἀκούσω ἀπ' τὰ χείλη σου δυὸ ἔστω λόγια παρηγοριᾶς!

Πέρασες ἀπ' τὴ ζωή μου παίρνοντας ἕνα κομμάτι ἀπ' αὐτήν, ἀφίνοντας ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα στὴν ψυχή μου, μαζί μ' ἕνα μεγάλο ἐρωτηματικό.

Τί ἤσουν; Μιὰ ψεύτικη κούκλα, παιγνιδιάρα, χωρὶς ψυχὴ καὶ ζωὴ μέσα σου; Ἢ ἕνα αἰσθαντικὸ μικρὸ γλυκὸ κορίτσι ποὺ πονοῦσες στ' ἀλήθεια, κρύβοντας ζηλότυπα τὸν πόνο σου ὅπως καὶ τὶς χαρές σου;

Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω ποτέ μου τί ἤσουν. Πονοῦσες καὶ γελοῦσες τὴν ἴδια στιγμή, μισοῦσες καὶ λάτρευες ταὐτόχρονα!

Τὰ μάτια σου πρόδιναν τὴ μιὰ στιγμὴ φευγαλέους πόθους, τὴν ἄλλη, ἀδιαφορία ποὺ πλήγωνε χωρὶς οἶκτο!

Κι' ἔφυγες! Χωρὶς ν' ἀκούσω τὸ «ἀντίο» ἐκεῖνο ποὺ καρτεροῦσα, χωρὶς νὰ δῶ γιὰ τελευταία φορὰ τὰ μάτια σου νὰ μιλοῦν ὅπως πάντα. Νὰ σὲ περιμένω τάχατε νὰ ξανάρθῃς;

ΣΤΕΦ. ΜΥΡΣΙΝΗΣ
(Κέρκυρα)

Τοῦ πόνου τὸ γιορτάσι

Ἀπόψε τοῦ πόνου μου θὰ κάμω τὴ γιορτή...

Ἀπόψε τὰ κουρέλια τῆς καρδιᾶς μου τὰ αἱμάτινα, φανταχτερὴ πορφύρα θὰ σκεπάσουνε τὸν πόνο μου, ποὺ βασιλιᾶ θὰ τὸν καθίσω στοῦ μαρτυρίου μου τ' ὁλόχρυσο θρονί.

Ἀπόψε ὁ σπαραγμὸς μὲ τὴν κιθάρα του σπαραγτικά, κλαψιάρικα, θ' ἀκομπανιάρῃ τὸ φριχτό, τὸν πονεμένο του σκοπό, ἐνῶ οἱ θλῖψες, τραγικὲς κι' ὁλόγλωμες μορφές, θὲ νὰ τραβήξουν τὸ μακάβριο χορό τους... Κι' οἱ στεναγμοὶ μπροστὰ στὸ βασιλιᾶ τὸν πόνο σκυμμένοι στὰ παλιὰ τους βιολιά, θρηνητικὰ θ' ἀφίσουν νὰ ξεφύγῃ κάποιος ἦχος θλιβερός, κάποιο τραγοῦδι τρελομυλιάρικο, σβυσμένο, ἀπ' τὰ παλιὰ τους τὰ κουφάρια...

Ἀπόψε τοῦ πόνου μου θὰ εἶναι ἡ γιορτή.....

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ
(Ἀθῆναι)

Ἀπογοήτευση

Ὦ! στιγμὲς γλυκές, ἀξέχαστες—γιατὶ εἴστε οἱ πρῶτες— στιγμὲς ποὺ κάθε ἄνθρωπος ποθεῖ! Χαρὲς τρελλές, ἡδονικές. Ζενίθ θερμῆς τρυφερότητος! Πόσο ἡ ψυχή μου γλυκ.σκιρτᾶ στὴ θύμησή σας!

Ἔνοιωθα γύρω μου ὅλα νὰ σωπαίνουν.

Μὰ ὅλα αὐτὰ γιὰ μιὰ στιγμὴ μόνο... Σὲ λίγο ἕνας σκεπτικισμός, μιὰ ἀπογοήτευση θανατική... Μιὰ ἐσώψυχη κούραση γιὰ ὅλα μὲ κυριεύει...

Γιατὶ ὅμως; Ἀλήθεια γιατί;

Μήπως δὲ ζοῦσα ἔτσι χαρὲς καὶ πόθους, ποὺ ἀπὸ καιρὸ ὠνειρευόμουν ἐφιαλτικά;... Γιατὶ αὐτὴ ἡ κούραση;

Θυμᾶμαι καλὰ πόσο ὑπέφερα πρὶν τὴ γνωρίσω αὐτὴ τὴν ὡραία ἐπιφάνεια ποὺ τόσο κλείνει μέσα της κενό...

Ἀχ, ἀλήθεια πόσο διαφορετικὰ τὰ φανταζόμουν ὅλα!...

Ποθοῦσα, λαγταροῦσα νὰ τὴν γνωρίσω, μὲ ἀπέραντη τὴ διάθεση ν' ἀγαπήσω, κι' ὁ πόθος αὐτὸς θαρρεῖς μοῦκοβε κάθε ὄρεξη, κάθε δύναμη γιὰ ἄλλη ἀπασχόληση, μὲ σκότωνε...

Ἔνοιωθα πὼς τὴν ποθοῦσα τρελλά!... Ὥσπου, μιὰ μέρα, τὴ γνώρισα... Καὶ δὲν ἄργησα νὰ τῆς μιλήσω... Μὰ ἤμουν τόσο δειλός! Καὶ πόσο θὰ κοκκίνισα, ὅταν γαϊδεύοντάς με ἐκείνη στὸ μάγουλο, μοῦπε χαμογελώντας πὼς «εἶμαι μικρός, μὰ συμπαθητικός...».

Κι' ἤμουν εὐτυχής, ναί, εὐτυχὴς ὅταν βιαστικός, σγεδὸν τρέγοντας, ἐπῆγα στὸ «ἀπρῶτο ραντεβοῦ»! Τί γτυποκάρδι! Τί προσπάθεια νὰ γίνω τολμηρός... Πῶς ἤθελα νὰ φανῶ στὰ μάτια της «ἄντρας», καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσω ἔτσι ὅπως αὐτὴ ἤθελε νὰ τῆς προσφέρουν τὸν ἔρωτα.

Μὰ ὕστερα... ὕστερα, δὲν ξέρω γιατὶ ἔνοιωσα ἔτσι κουρασμένο τὸ σῶμα μου καὶ τὴν ψυχή μου... Δὲν ξέρω... Ἴσως—λέω— γιατὶ φανταζόμουνα διαφορετικὴ τὴν ὑπέροχη αὐτὴ γαρὰ τῆς ζωῆς... Ἴσως γιατὶ ὅταν μιὰ νεαρὴ ψυχὴ παίνῃ σ' ἕναν νέο καὶ διαφορετικὸ κόσμο, σὲ μιὰ πραγματικώτερη ὄψη τῆς ζωῆς, δὲν κατοθώνει — ὅσο καὶ νὰ προσπαθῇ στὴν ἀρχή— ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀπογοήτευση...

Μ' ἀθέλητα συνηθίζει... Ἡ τρυφεσὴ κι' ὀνειροφταγμένη ὕπαρξη προσγειοῦται σιγά-σιγά, γίνεται στὴν πεζότητα ἀπ' στός»...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΚΟΣ

;

Πάνω σὲ μένα τῶν δοντιῶν του τὴν τουγία, σκουπίζει ὁ Χρόνος—μὲ σαπίζει— κι' ὡς μὲ πάει ταξιδευτὴ πρὸς τὸ μηδέν, χωρὶς ἀργία, μοιάζω μὲ ρώτημα ριγμένο μέσ' στὰ χάη...

...Ρώτημα, λέω—καί...κυνηγάω τὸν ἑαυτό μου... Ἕνα κενὸ μέσ' στὸ κενὸ περνῶ κι' ἀνοίγω ζητῶντας ἄδυλα τὸ τέρμα κάποιου δρόμου καθὼς πεθαίνω κάθε μέρα κι' ἀπὸ λίγο...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Β. ΦΛΩΡΟΣ

ΚΟΥΚΟΥΝΤΟΥΛΕΣ

Ἡ λύση

Μιὰ μικρὴ ἐπαρχιωτοπούλα, κορίτσι ἔξυπνο καὶ μορφωμένο, ἔδωσε, ὕστερ' ἀπὸ πολυετῆ αἰσθηματικὸ δεσμό, τὰ πάντα στὸν νέο ποὺ ἀγαποῦσε. Αὐτός, ὅμως, τὴν ἐγκαταλείπει τώρα πιεζόμενος ἀπὸ τὴν μητέρα του, ποὺ τοῦ ἑτοιμάζει, ὅπως φαίνεται, ἕναν πλούσιο γάμο.

Οἱ δύο νέοι χωρίζουν χωρὶς θόρυβο, ἡ νέα, ὅμως, ὑποφέρει καὶ ἡ ἀπελπισία της τὴν κάμνει νὰ σκέπτεται τὸν θάνατο ὡς τὴν μόνη λύση.

Ἀγαπητή μου Νάσια,

Διάβασα μὲ προσοχὴ καὶ ἐνδιαφέρον πολὺ καὶ εἰλικρινὲς τὸ γράμμα σου.

Νὰ σὲ μαλλώσω; Ἀλλὰ γιατί; Δὲν εἶσαι ἡ πρώτη καὶ δὲν θάσαι, δυστυχῶς, οὔτε καὶ ἡ τελευταία. Ἐφόσον θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι χωρὶς συνείδηση καὶ τύψεις θὰ ὑπάρχουν καὶ τὰ θύματα τῆς κατηγορίας σου.

Ἂν ἐπρόκειτο νὰ σὲ μαλλώσω, αὐτὸ θὰ γινότανε μόνον γιὰ ἕνα πρᾶγμα: γιὰ τὴν λύση στὴν ὁποία φαίνεσαι νὰ ἀποκλίνης. Βέβαια, ἡ ἡλικία σου δικαιολογεῖ τὸν κάποιο ρομαντισμὸ ποὺ φανερώνουν τὰ λόγια σου, ἀλλὰ πάλι ἐσὺ δὲν εἶσαι κανένα κορίτσι ποὺ δὲν ξέρει τὸν κόσμο του. Τὰ παθήματά του κάνουν τὸν ἄνθρωπο σοφώτερο καὶ φρονιμώτερο. Καὶ σύ θὰ πρέπῃ πιὰ νὰ σκέπτεσαι σὰν μεστωμένη γυναίκα.

Ἡ διαγωγή, βέβαια, ἐ κ ε ῖ ν ο υ εἶναι ἀγαρακτήριστη ὄχι, ὅμως, καὶ μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀπελπίζεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Τὸ ὅτι χωρίσατε ὅπως χωρίσατε, εἶναι ἤδη ἕνα κέρδος, κέρδος διπλὸ γιὰ σένα. Πρῶτα-πρῶτα γιατὶ ὁ χωρισμὸς ἔγινε πολιτισμένα —χωρὶς σκάνδαλα καὶ θόρυβο— καὶ αὐτὸ ὀφείλεται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο σὲ σένα.

Καὶ δεύτερον, ὅτι ἐπῆλθε ἀρκετὰ ἐγκαίρως. Εἶδες δηλ. τὴν πραγματικότητα, π ρ ο τ ο ῦ εἶ ν α ι π ο λ ὺ ἀ ρ γ ά.

Καὶ τώρα ἀπαντῶ στὰ ἀγωνιώδη ἐρωτήματά σου.

1ον) Δὲν θὰ πεθάνῃς διόλου, ἀγαπητή μου φίλη, κι' οὔτε θὰ τὸ ξανασκεφθῆς αὐτό. Εἶσαι πολὺ νέα ἀκόμη κι' ὅλα θὰ ξεχασθοῦν.

2ον) Δὲν θὰ φύγῃς κοντὰ ἀπὸ τοὺς δικούς σου. Ὅσο θυμωμένος κι' ἂν εἶναι ὁ πατέρας σου, θὰ μαλακώσῃ, θὰ σὲ συχωρέσῃ.

3ον) Ἂν σὲ ζητήσουν σὲ γάμο νὰ μὴν ἀρνηθῆς. Φρόντισε, ὅμως, ἂν θέλῃς—καὶ ἔτσι πρέπει—νὰ ἐξομολογηθῆς στὸν ἀρραβωνιαστικό σου, καὶ ἂν αὐτὸς εἶναι ἄνθρωπος πολιτισμένος καὶ μὲ καρδιὰ θὰ σ' ἀγαπήσῃ ἀκόμη περισσότερο, γιατὶ μ' ὅλη σου τὴν περιπέτεια, ἔμεινες, ὅπως βλέπω, μιὰ ψυχὴ ἀγνή.

Ὅσον ἀφορᾶ ἐ κ ε ῖ ν ο ν, ξέγασέ τον κι' οὔτε νὰ τὸν περιμένῃς. Δὲν πρόκειται νὰ ξαναγυρίσῃ. Κι' ἂν ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸ κάνῃ, θάναι ἀπὸ ἐγωϊσμὸ καὶ ἀπὸ κάποιο αἴσθημα νοσταλγίας ποὺ γρήγορα θὰ σβύσουν καὶ τὰ δύο.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σοῦ πῶ μικροῦλα μου. Ἂν τὰ βλέπῃς σήμερα τὰ πράγματα τόσο μαῦρα, εἶναι γιατὶ εἶναι πρόσφατα ἀκόμη. Θὰ κλείσουν ὅμως γρήγορα οἱ πληγές. Στὴν ἡλικία σου δὲν ἀργεῖ κανεὶς νὰ ξεγάσῃ. Θάρρος λοιπὸν μικρή μου φίλη καὶ ὑπομονή. Ὑπὸ τὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας εὑρίσκεσαι, αὐτὴ εἶναι ἡ μόνη λύσις.

ΔΟΡΑ

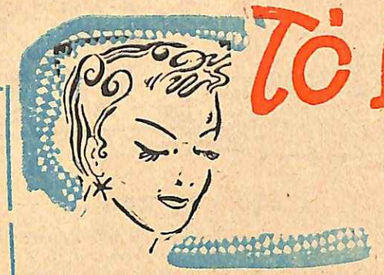

Τὸ Καρνὲ

Ἕνα ἐξαιρετικὸ μοντέλο παλτοῦ

Τὸ μοντέλο αὐτὸ ἔχει κοῦπ ὅλως διόλου ἐξαιρετική. Δίδει κομψότητα καὶ χάρη. Ὁ πλισσεδωμένος γιακᾶς κλείνει καλὰ ἐμπρὸς στὸ λαιμό. Τὸ παλτὸ κουμπώνει μὲ τρία κουμπιὰ ὅπως βλέπετε στὸ μικρὸ σκέτς κάτω.

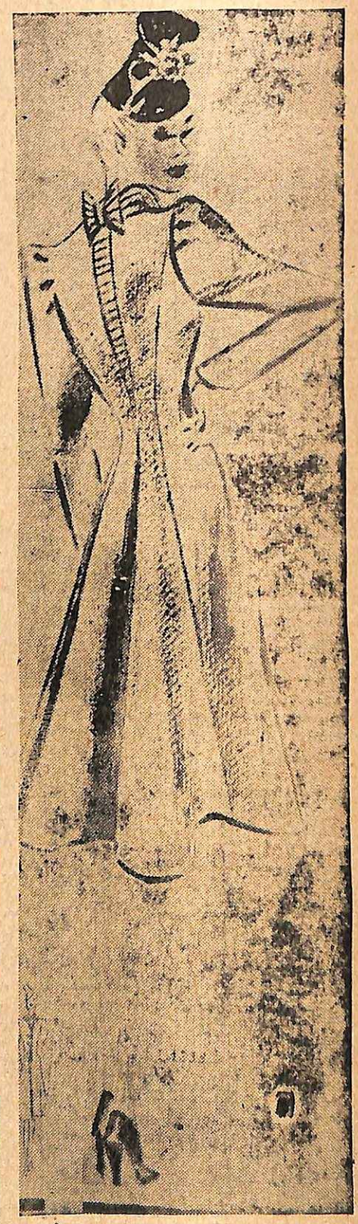

Η ΜΟΔΑ

Ρωμαντικὸ μοντέλο

Τὸ φόρεμα αὐτὸ παρ' ὅλη τὴν ἁπλῆ γραμμή του, ἔχει πρωτοτυπία ἐξαιρετική. Γίνεται ἀπὸ μάλλινο ἢ μεταξωτὸ ὕφασμα σὲ δυὸ χρώματα.

Τὰ μανίκια γίνονται ἐπίσης σὲ δυὸ χρωματισμούς. Δένει πίσω μ' ἕνα φιόγκο ποὺ εἶναι συνέχεια τοῦ κορσάζ.

Τῆς Γυναικας

Ἡ πουσί σας

Μεταβάλλετε τὸ περυσινὸ παλτό σας προσθέτοντας τὸν γούνινο γιακᾶ. Τὸ κόμπωμα ἐμπρὸς ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι τῆς μόδας.

Πρακτικὲς συμβουλὲς

Κ η λ ί δ ε ς στὸ χ α ρ τ ί

Γιὰ νὰ ἀφαιρέσετε τὶς κηλίδες ποὺ ἀφίνει στὸ χαρτὶ ἡ πολυκαιρία καὶ ἡ ὑγρασία, πλένετε τὰ κηλιδωμένα φύλλα μὲ μιὰ διάλυσι ὑποχλωριούχου ποτάσσας ἀπὸ τὴν ὁποία πρέπει νὰ λείψῃ ἐντελῶς, ἂν εἶναι δυνατόν, τὸ ἀνθρακικὸ ὀξύ. Κατόπιν τὰ καθαρίζετε πλένοντάς τα ἐπανηλειμμένως μὲ νερὸ ἀποστειρωμένο.

Ὅταν θέλετε νὰ τοποθετήσετε μέσα σ' ἕνα κηροπήγιο μιὰ λαμπάδα ἢ ἕνα χοντρὸ κερί, ἀντὶ νὰ ξύσετε τὴν ἄκρη του, εἶναι προτιμότερο νὰ τὸ βυθίσετε γιὰ λίγα λεπτὰ μέσα σὲ ζεστὸ νερό. Τὸ κερὶ τότε μαλακώνει καὶ μπαίνει εὐκολώτερα στὴ θέση του.

Ὅταν πρόκειται νὰ σιδερώσωμε φορέματα ἀρχίζομε ἀπὸ τὰ μανίκια, τὰ ὁποῖα σιδερώνονται μὲ τὸ εἰδικὸ ξύλο γιὰ μανίκια, καὶ ὕστερα περνοῦμε τὸ φόρεμα στὴν ντυμένη σανίδα καὶ ἀρχίζομε τὸ σιδέρωμα. Ἂν τὸ φόρεμα ἔχῃ πιέτες, αὐτὲς γίνονται τελευταῖες.

Ἡ μόδα τῶν σταρ

Δημοσιεύομε σήμερα ἕνα ἄλλο κινηματογραφικὸ μοντέλλο. Μπλέ-Κόκκινο κι' Ἄσπρο.—Νὰ ἡ Οὔνα Μέρκελ! Τί γαριτωμένη ποὺ εἶναι! Ἐπωφελουμένη τῆς ὡραίας λιακάδας ἐπῆγε περίπατο στὸ πάρκο. Φορεῖ τὸ ἀγαπημένο της ἀνσάμπλ ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα φόρεμα μάλλινο μπλὲ μαρὲν ποὺ κλείνει μὲ ἕνα τρίχρωμε ἐκλαίρ κόκκινο, μπλὲ καὶ ἄσπρο.

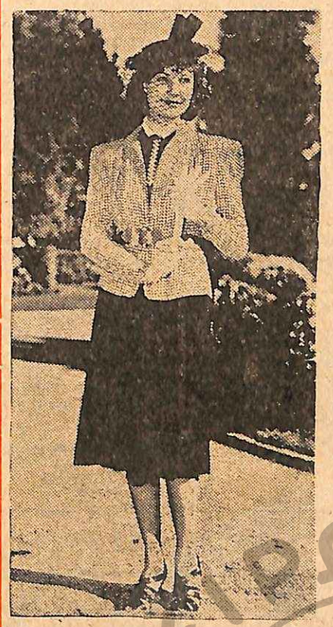

Προσέξτε τὸ ἄσπρο γιακαδάκι. Ἡ κόκκινη πέτσινη ζώνη φορίεται πότε μὲ τὸ φόρεμα καὶ πότε μὲ τὸ ζακετάκι. Τὸ τελευταῖο εἶναι ἀπὸ ὕφασμα μὲ καρεδάκια κόκκινα κι' ἄσπρα. Τὸ καπέλλο; Κόκκινο φέτρ. Μπλὲ μαρὲν παπούτσια κι' ἄσπρα γάντια συμπληρώνουν τὸν ἀνσάμπλ τῆς χαριτωμένης Οὔνα Μέρκελ τῆς Μέτρο Γκόλτουϊν. Τὸ βελάκι προσθέτει ἕνα θέλγητρον ἐπὶ πλέον.

Ἡ κόμη τὸ σπίτι

Ἡ πραγματικὰ καλὴ νοικοκυρὰ διακρίνεται γιὰ τὴν καλαισθησία της.

Ἐὰν σᾶς ἀρέσῃ πραγματικὰ τὸ ὡραῖον, θὰ τὸ θελήσετε παντοῦ, σ' ὅλο τὸ περιβάλλον σας. Θὰ τὸ ζητήσετε καὶ στὴν κουζίνα σας ἀκόμα. Οἱ πετσέτες τῆς κουζίνας λόγῳ τῆς διαρκοῦς χρήσεώς των, δὲν εἶναι ποτὲ εὐχάριστο θέαμα. Σὲ πολλὰ χωριὰ τῆς Γαλλίας οἱ χωρικὲς κρύβουν τὶς ἀκαλέσθητες πετσέτες τῆς κουζίνας μὲ τὸν τρόπον ποὺ σᾶς παρουσιάζομε παραπλεύρως. Τὸ ὕφασμα ποὺ κρέμεται, καὶ τὶς σκεπάζει γίνεται στὶς μεγαλουπόλεις ἀπὸ κρετὸν ἢ ὅτι δήποτε ἄλλο βαμβακερὸ ὕφασμα ἐμπριμέ.

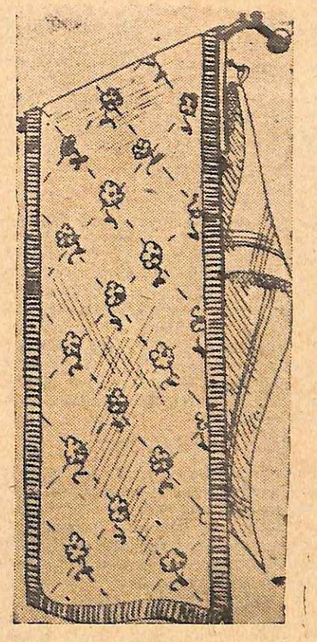

Στὰ χωριὰ γίνεται ἀπὸ λινὸ κεντημένο μὲ σταυροβελονιὰ μὲ χρωματιστὲς κλωστές. Σᾶς συμβουλεύω νὰ τὶς μιμηθῆτε.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Ἰδιότητες χορταρικῶν

Ξέρετε πὼς τὸ κάθε χόρτο ἔχει καὶ μιὰ σπουδαία θεραπευτικὴ ἰδιότητα; Ἰδοὺ π.χ.

Τὸ σκόρδο κάνει καλὸ στὴν ἀρθρίτιδα καὶ γιατρεύει τοὺς πόνους τῶν ρευματισμῶν.

Ἡ ἀγκινάρα εἶναι πρώτης τάξεως γιὰ τὸ ἧπαρ καὶ ὠφελεῖ κατὰ τῆς ἀναιμίας.

Ὁ μαϊδανὸς καθησυχάζει τοὺς νευρικούς.

Τὸ λάχανο δυναμώνει τ' ἀδύνατα παιδιά.

Τὸ καρότο κάνει καλὸ στὶς παθήσεις τοῦ δέρματος.

Τὸ κρεμμύδι ὠφελεῖ πολὺ τοὺς νεφρούς.

Οἱ σαλάτες ὅλες κάνουν καλὸ στὴν ἀδενοπάθεια καὶ ὠφελοῦν πολὺ τοὺς ἀδύνατους ὀργανισμούς. ἀρκεῖ νὰ πλένωνται καλά.

Τὰ παντζάρια εἶναι χωνευτικά.

Καὶ τέλος οἱ πατάτες βοηθοῦν ὅσους ἔχουν ἀδύνατο στομάχι νὰ χωνέψουν τὰ ἄλλα πράγματα ποὺ ἔφαγαν.

ΕΥΚΟΛΗ ΚΑΙ ΓΕΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΤΑΓΗ

Ντομάτες παραγεμιστὲς μὲ γαρίδες

Κόψετε ἀπὸ κάθε ντομάτα μιὰ στρογγυλὴ φέτα ὅπως ὅταν πρόκειται νὰ τὶς παραγεμίσετε. Ἀφαιρέσετε τοὺς σπόρους

μ' ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ, ἀλατίσετέ τις ἐσωτερικῶς καὶ γυρίσετέ τις ἀπὸ τὴν ἀνάποδη. Ἀφίσετέ τις νὰ στραγγίσουν γιὰ μισὴ ὥρα. Ἐτοιμάσετε μιὰ πηκτὴ μαγιονέζα εἰς τὴν ὁποίαν προσθέτετε ὡς μισὴ ὀκᾶ καθαρισμένες γαρίδες. Γεμίσετε τὶς ντομάτες μὲ τὸ μίγμα αὐτό. Κλείσετέ τις μὲ τὴν στρογγυλὴ φέτα ποὺ ἀφαιρέσατε στὴν ἀρχή. Τοποθετήσετε τὴν κάθε ντομάτα ἀπάνω σ' ἕνα φύλλο μαρουλιοῦ καὶ σερβίρετε.

ΜΗΛΑ ΨΗΤΑ

Διαλέγετε μεγάλα μῆλα, τὰ ξεφλουδίζετε καὶ βγάζετε τὰ κουκούτσια μὲ εἰδικὸ ἐργαλεῖο ἢ ἐν ἀνάγκῃ μὲ κουτάλι τοῦ γλυκοῦ. Ἔπειτα γεμίζετε τὴν τρύπα ποὺ ἔγινε μὲ ζάχαρι καὶ βάζετε ἀπὸ πάνω ἕνα κομμάτι βούτυρο φρέσκο. Τὰ βάζετε στὸ φοῦρνο ἀφοῦ προσθέτετε ὡς δύο δάκτυλα νερό. Ἂν ἔχετε καθαρίσῃ τὰ μῆλα ἀπὸ νωρὶς τρίψετέ τα μὲ λίγο λεμόνι γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουν. Οἱ Ἀμερικανίδες δὲν βγάζουν τὶς φλοῦδες στὸ γλύκισμα αὐτό.

ΜΕΛΙΤΖΑΝΕΣ ΣΩΤΕ

Ξεφλουδίζετε δυὸ τρεῖς μελιντζάνες ὄχι πολὺ μεγάλες. Νὰ εἶναι πολὺ μοῦ καὶ πολὺ σκληρές. Αὐτὲς εἶναι οἱ καλλίτερες. Κόψετέ τις σὲ τετραγωνάκια, ἁλατίσετέ τις καὶ ἀφίσετέ τις νὰ χύσουν τὸ μαῦρο ζουμί τους. Σκουπίσετέ τις καὶ τυλίξετέ τις μέσα σὲ ἀλεῦρι καὶ ρίξετέ τις σὲ πολὺ ζεστὸ λάδι. Πρέπει, νὰ ψηθοῦν μὲ δυνατὴ φωτιὰ γιὰ νὰ μὴ μαλακώσουν. Μόλις κοκκινίσουν, βγάλετέ τις, στραγγίσετέ τις καὶ σερβίρετε πολὺ ζεστές.

Τὴν τελευταία στιγμή, λυώνετε λίγο βούτυρο φρέσκο, τὸ κοκκινίζετε, προσθέτετε λίγο σκόρδο καὶ μαϊδανὸ ψιλοκομμένο καὶ τὸ ρίγνετε ἀπάνω στὶς μελιτζάνες μέσα στὴν πιατέλα.

— ⊞ —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Καλλυντικά

Κάθε κυρία ἢ δεσποινὶς ποὺ ἔχει ἀνάγκην ἑνὸς καλλυντικοῦ πρέπει, προτοῦ τὸ ἀγοράσῃ νὰ γνωρίζῃ πρὸ παντὸς τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος της, δηλ. ἂν εἶνε ξηρά, λιπαρὰ ἢ μέτρια (νορμάλ) καὶ κατόπιν νὰ εἶναι βεβαία περὶ τῆς ἀγνῆς συνθέσεώς του. Γιατὶ τὸ καλλίτερο κι' ἀποτελεσματικώτερο καλλυντικό, ἂν δὲν εἶναι κατάλληλο καὶ σύμφωνο μὲ τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος ἐκείνης ποὺ τὸ χρησιμοποιεῖ, δὲν ἔχει καλὰ ἀποτελέσματα, ἀντιθέτως δὲ προκαλεῖ βλάβες. Στὸν λόγον δὲ αὐτὸν ὀφείλεται ἡ διαφορὰ ἀποτελεσμάτων ἑνὸς καλλυντικοῦ ἀπὸ πρόσωπον σὲ πρόσωπον. Δηλαδὴ ἐνῷ τὸ ἕνα πρόσωπο τὸ ὠφελεῖ, τὸ ζωογονεῖ, τὸ ξανανοιώνει τὸ Α. καλλυντικὸ τὸ ἴδιο καλλυντικὸ χρησιμοποιούμενο σ' ἄλλο πρόσωπο τοῦ θαμπώνει τὴν ἐπιδερμίδα, τὴν γεμίζει λειχῆνες καὶ ἐξανθήματα, τὴν ξεφλουδίζει.

Ὑπείκων στὶς παρακλήσεις πολλῶν ἀναγνωστριῶν τῆς παρούσης στήλης, ἰδίως δὲ τῶν ἐπαρχιῶν, θὰ δώσω σὲ μιὰ σειρὰ ἄρθρων ἁπλὲς ἀλλὰ ὠφέλιμες κι' ἀποτελεσματικὲς συνταγὲς καλλυντικῶν μαζὶ μὲ τὸν λεπτομερῆ τρόπον τῆς παρασκευῆς των. Βεβαίως τὰ καλλυντικὰ αὐτὰ καὶ ἰδίως οἱ κρέμες, μπορεῖ νὰ μὴν ἔχουν καλὴ ἐμφάνιση, ἀλλὰ ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἀποτελέσματά των θὰ εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερες ἀπὸ τὴν πρώτη κρέμα τοῦ οἱονδήποτε ἐμπορίου τῆς συνοικίας. Στὴν πρώτη δοκιμὴ ἴσως δυσκολευθῆτε, ἀλλὰ κατόπιν θὰ συνηθίσετε καὶ θὰ τὶς παρασκευάζετε εὐκόλως καὶ ἐπιτυχῶς μόνες σας.

Τώρα, πῶς θὰ μπορῆτε νὰ διακρίνεται κατὰ τὸ δυνατὸν μόνες σας τὴν ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας, ἂν δὲν ἔχετε τὰ μέσα νὰ καταφύγετε σὲ εἰδικὸ δερματολόγο γιὰ νὰ σὰς τὴν καθορίσῃ;

Ὅταν τὸ πρόσωπό σας ξεφλουδίζῃ, ἡ πούδρα δὲν στρώνει ἐπάνω ἀλλὰ βγαίνει σὰν λέπια, ἡ ἐπιδερμίς σας τραβᾶει τσούζει καὶ κάνει εὐκόλα λειχῆνες, τότε σημαίνει ὅτι ἡ ἐπιδερμίς σας εἶναι ξηρά.

Ἀντιθέτως ὅταν τὸ πρόσωπό σας διαρκῶς βγάζει ἕνα ἱδρῶτα σὰν λίπος, εἶναι λιγδιασμένο, καὶ ἡ πούδρα, ὅση κι' ἂν βάλετε, ἀπορροφᾶται ἀμέσως. Ὅταν παρουσιάζῃ πολλὲς φορὲς ἐξανθήματα, μπιμπίκια ἢ μαῦρα στίγματα καὶ εἶναι γεμάτο ἀπὸ πολὺ ἀνοιχτοὺς πόρους, τότε ἡ ἐπιδερμίς σας εἶναι λιπαρά.

Ἐὰν, τέλος ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου σας δὲν ἀνήκει σὲ καμμιὰν ἀπὸ τὶς ἀνωτέρω περιγραφόμενες καταστάσεις τότε ἡ ποιότης της εἶναι οὐδετέρα (νορμάλ). Κάθε μιὰ λοιπὸν τῶν ἀνωτέρω καταστάσεων ἢ ποιοτήτων τῆς ἐπιδερμίδος χρειάζεται καὶ τὴν ἀνάλογη περιποίησιν καὶ τὸ κατάλληλον καλλυντικόν. Δηλαδὴ, δὲν μπορεῖ μιὰ κυρία ἡ ὁποία ἀνήκει στὴν πρώτη κατηγορία δηλαδὴ ἔχει ξηρὰ ἐπιδερμίδα νὰ χρησιμοποιήσῃ οὔτε σαπούνι στὸ πρόσωπό της, οὔτε στυπτικὲς κρέμες ἢ καλλυντικά. Γιατὶ τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι νὰ ἀποξηρανθῆ ἀκόμα περισσότερο ἡ ἐπιδερμίς, νὰ σκάσῃ, νὰ ξεφλουδίσῃ, νὰ γεμίσῃ λειχῆνες καὶ πρόωρα νὰ ρυτιδωθῆ.

Τὰ ἴδια καὶ γειρότερα θὰ πάθῃ καὶ κάθε κυρία μὲ λιπαρὰ ἐπιδερμίδα, ποὺ θὰ χρησιμοποιήσῃ ὡς καλλυντικὸν λιπαρὲς κρέμες ἢ λοσιόν.

Γιὰ ὅλους λοιπόν, αὐτοὺς τοὺς λόγους πρέπει, προτοῦ χρησιμοποιήσετε καλλυντικὰ νὰ γνωρίζετε τὴν ἀκριβῆ ποιότητα τῆς ἐπιδερμίδος σας.

Στὸ ἑπόμενο συνταγαί.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος ἰατρὸς
Σόλωνος 40

Οἱ μουσαφιρέοι

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 9)

Ἡ Σουλτάνα ἔκανε πὼς δὲν ἔβλεπε, ἡ Προφυρία ὅμως ἔγινε φωτιά.

Τὸ τραπέζι στρώθηκε στὸ διάδρομο γιὰ νὰ τοὺς χωρέσῃ.

—Ἐλᾶτε, καθῆστε καὶ βουβαμός, εἶπε ἡ μητέρα.

Ἄρχισε ἡ φιλονεικία γιὰ τὰ πιάτα, τὰ ποτήρια, τὸ φαγητό.

Ἀρπάχτηκαν, δάρθηκαν, ἔσπασαν δυὸ πιάτα, ἕνα ποτῆρι, κι' ἔχυσαν τὸ λάδι.

Ἡ μητέρα τὰ ἔβγαλε ἔξω γιὰ νὰ φᾶνε μὲ τὴν ἡσυχία οἱ μεγάλοι, ὅταν ἀκούστηκαν φωνὲς στὸ κοττέτσι. Οἱ κόττες ξεπόρτισαν, γιατὶ τὰ παιδιὰ πήγανε μέσα κι' ἄφικαν τὶς πόρτες ἀνοιχτές. Ρούφηξαν δυὸ αὐγὰ κι' ὕστερα ἀρχίσανε τὸν πετροπόλεμο. Τὰ μισὰ στὸ δρόμο καὶ τ' ἄλλα σκαρφαλωμένα στὸ παράθυρο.

—Ἄχου, πᾶνε τρία τζάμια, καλέ! Μπᾶ ποὺ νὰ τὰ θάψῃς οὖλα μιὰ μέρα, τὰ σκυλιά! εἶπεν ἡ Προφυρία.

Ἡ Μαγδαληνὴ θύμωσε.

—Εὐχαριστῶ, κουμπάρα μου, εἶπε. Ἤξερα πὼς εἶσαι νευρικιά, μὰ δὲν ἤλπιζα πὼς ἔχεις καὶ ἀποκοντρία.

—Μωρὴ σουρτοῦκα! Ἔχεις καὶ μοῦτρα καὶ μιλᾶς, ποὺ μοῦ κουβάλησες τσοὶ μπαστάρδοι σου νὰ μοῦ ρημάξουνε τὸ σπίτι; Μαύρη νᾶταν ἡ ὥρα ποὺ ἦρθα στὸ ρημάδι σου γιὰ νὰ ξεκουμπιστῆς νὰ μοῦ τὸ πλερώσῃς μὲ τὸν τόκο!

Δέκα μέρες ἔκανε ἡ Προφυρία νὰ συνέλθῃ κ~ι νὰ συμμαζέψῃ τὸ σπίτι της.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Γιατὶ ζηλεύουν ὅλες τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μου;

Εἶναι τόσο ἁπλὸ νὰ ἀποκτήσῃ κάθε μία τὸ ἴδιο. Ἀρκεῖ νὰ μεταχειρισθῆ πούδρα REA διαλέγοντας μέσα στὸ πλουτισμένο μὲ ἐννέα σταθεροὺς χρωματισμοὺς χρωματόλογιό της ἐκεῖνον ποὺ ταιριάζει στὸ χρῶμα τοῦ δέρματός της

Ἔτσι ἡ ὠμορφιά της θὰ ἀποκτήσῃ νέον θέλγητρον καὶ ἴσως τὸ σπουδαιότερο: Ἕνα δέρμα ἁπαλό, στιλπνὸ καὶ πρὸ παντὸς φυσικὸ ἐνῷ συγχρόνως θὰ ἀποφύγῃ τὸ συνεχὲς πουδράρισμα χάρις στὴν μεγάλη διάρκεια τῆς πούδρας

ΞΕΝΑ ἐθνικὸ ζήτημα

Τὸ ψωμί μας

Τί ξωδεύαμε ἄλλοτε γιὰ σιτάρι καὶ τί σήμερα—Πρὸς τὴν πλήρη σιτάρκειαν τοῦ τόπου!—Τὸ κήρυγμα τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως—Τὸ σκαλιστικὸ σύστημα— Ἡ συμβολὴ τῆς Ἑταιρίας Λιπασμάτων—Ὅλοι πρέπει νὰ βοηθήσωμε τὸ Κράτος στὴν προσπάθειά του γιὰ τὴν σιτάρκειαν—Πῶς θὰ βελτιώνετε τὴν παραγωγή σας χωρὶς κανένα ἔξοδο—Μιὰ πρώτης τάξεως πρωτοβουλία—Συμβουλές.

Τὸ μεγαλείτερο πρόβλημα ποὺ ἔχουν νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ διάφορα Κράτη, εἶναι ἀναμφισβητήτως τὸ ζήτημα τοῦ ψωμιοῦ. Πρὸ ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἡ Ἑλλὰς εἰσήγαγε τὰ δύο τρίτα τοῦ σιταριοῦ ποὺ ἐχρειάζετο ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Δισεκατομμύρια δραχμῶν διέφευγαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀπὸ τὸν τόπο μας. Σήμερα ἐφθάσαμε νὰ περιορίσωμε τὰς εἰσαγωγὰς εἰς τὸ τρίτον περίπου τῆς ὁλικῆς καταναλώσεως. Τοῦτο ἔχει σημασία μεγάλη, διότι στὸ μεταξὺ ηὐξησε καὶ ὁ πληθυσμὸς καὶ αἱ ἐκ σίτου ἀνάγκαι μας. Μ' ὅλα αὐτὰ χρειάζεται ἀκόμα προσπάθεια. Γιατὶ ἀπὸ τὸ 1.300.000 τόννους σιταριοῦ ποὺ χρειάζεται ἡ Ἑλλάς, δὲν παράγομε ἀκόμα παρὰ μόνον τοὺς 900.000 περίπου τόννους. Ἀπομένει δηλαδὴ νὰ καλυφθοῦν δι' εἰσαγωγῆς 400.000 τόννοι. Καὶ αὐτοὶ ὑπὸ ὁμαλὰς εἰρηνικὰς συνθήκας, ἀπαιτοῦν 4.500.000 λιρῶν. Φυσικά, τὸ ποσὸν αὐτὸ θ' αὐξήσῃ λόγῳ τοῦ πολέμου πολύ, γιατὶ καὶ τὸ προϊὸν θὰ ὑπερτιμηθῆ καὶ τὸ κόστος τῶν μεταφορῶν ἀνέβῃ. Ἂς σημειωθῆ ἐπίσης ὅτι τὸ χρῆμα αὐτὸ θὰ τὸ πάρουν χῶραι ποὺ δὲν ἀγοράζουν σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὸν τόπο μας.

Πρέπει λοιπόν, ἀπαραιτήτως, ἀκολουθῶντας τὴν συμβουλὴν τοῦ κ. Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως, νὰ ἐντείνουμε ὅλες τὶς προσπάθειές μας γιὰ νὰ κατορθώσωμε νὰ φθάσωμε, ἂν ὄχι εἰς πλήρη γεωργικὴν αὐτάρκεια, τοὐλάχιστον στὴν σιτάρκεια. Αὐτὴ θὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν ὑποτέλεια, θὰ ἰσοσκελίσῃ τὸ ἐμπορικό μας ἰσοζύγιο καὶ θὰ ἀσφαλίσῃ εἰς τὴν γεωργίαν τῆς Ἑλλάδος τὴ βάση γιὰ τὴν μεγάλη ἀκμή. Τὴν σιτάρκεια θὰ τὴν ἐπιτύχωμε ἀσφαλέστατα μὲ τὸ σκαλιστικὸ σύστημα καλλιεργείας τοῦ σίτου.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τῆς σιταρκείας εἶναι ἕνα πρωτεῦον ἐθνικὸ ζήτημα κι' εἶναι περιττὸ νὰ τὸ ἀναπτύξωμε καὶ νὰ ὑπογραμμίσωμε περισσότερο τὴν μεγάλη σημασία του. Πρὸ μηνῶν ἐπεσκέφθημεν τὶς τεράστιες ἐγκαταστάσεις τῆς Ἑταιρίας Λιπασμάτων, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἴμαστε εἰς θέση νὰ πιστοποιήσωμε ὅτι κάθε γεωργὸς ἔχει ὑποχρέωση καὶ συμφέρον νὰ ἀποταθῆ στὴν Ἑταιρία αὐτὴ γιὰ νὰ λάβῃ ἐπιστημονικὲς ὁδηγίες γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν τὴν ἐργασία του καὶ τὴ καλλιέργεια τῆς ἑλληνικῆς γῆς. Ἔχει διοργανωθῆ εἰδικὸν τμῆμα, ὅπου ἐξετάζεται καὶ ἀναλύεται τὸ χῶμα κάθε περιφερείας, γιὰ νὰ δοθοῦν κατάλληλα λιπάσματα καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἔτσι ἡ καλλιέργεια τὰ καλύτερα δυνατὰ ἀποτελέσματα. Ἀπευθυνόμενοι λοιπὸν στοὺς γεωργοὺς τῆς Ἑλλάδος, μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ κάθε βεβαιότητα:

«Μὴν χάνετε τὸν κόπο σας καὶ τὰ χρήματά σας μὲ πειραματισμούς.

»Ζητήσατε ὁδηγίες ἀπὸ τοὺς διακεκριμένους ἐπιστήμονας τῆς Ἑταιρίας, ποὺ θέτουν τὰς γνώσεις των εἰς τὴν διάθεσή σας.

»Σήμερον, κάθε τετράγωνο ἑλληνικῆς γῆς πρέπει νὰ ἀποδώσῃ τὸ ἀνώτατον εἰς τὰ ἄτομα καὶ εἰς τὸ σύνολον τῆς κοινωνίας. Ἡ εὐημερία τοῦ ἀγρότου εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὴν εὐημερία τῆς Ἑλλάδος. Μὴ σπείρετε λοιπὸν τὰ χωράφι σας ἂν δὲν συμβουλευθῆτε προηγουμένως τοὺς εἰδικοὺς καὶ ἀκολουθῆτε τὶς ὁδηγίες των μὲ ἐμπιστοσύνη. Στεῖλετε εἰς τὴν Ἑταιρίαν Λιπασμάτων ἕνα δεῖγμα γῆς τοῦ χωραφιοῦ σας, περίπου 2 ὀκάδων, σ' ἕνα γερὸ σακκοῦλι.

»Γράψετε λεπτομερῶς ὅ,τι ἔχετε καλλιεργήσει μὲ ἐπιτυχίαν στὸ χωράφι σας μέχρι τώρα, καὶ τί ἐπιθυμεῖτε νὰ καλλιεργήσετε εἰς τὸ μέλλον. Γράψετε τὶς διαστάσεις τοῦ χωραφιοῦ σας, τὴν τοποθεσίαν ὅπου εὑρίσκεται, τοὺς ἀνέμους ποὺ πνέουν εἰς αὐτὰ τὰ μέρη κλπ. Ζητήσατε ἀπὸ τοὺς χημικοὺς τῆς Ἑταιρίας Λιπασμάτων νὰ σᾶς συμβουλεύουν ποῦ νὰ ἀποταθῆτε γιὰ καλοὺς σπόρους καὶ γιὰ ὅ,τι ἄλλο χρειασθῆτε».

Ἂς βοηθήσωμεν ὅλοι τὸ Κράτος καὶ ἂς ἐντείνωμεν ὅλοι συστηματικὰ τὶς προσπάθειές μας πρὸς βελτίωσιν τῆς ἐθνικῆς καλλιεργείας, τῆς σιτοκαλλιεργείας, πρὸς ὄφελος τοῦ συνόλου καὶ πρὸς στερεοποίησι τοῦ ἐθνικοῦ μας νομίσματος.

Μὲ τὴν προσπάθεια αὐτὴ τῆς σιταρκείας εἶναι βέβαιον ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ κατορθώσουμε νὰ κρατήσουμε στὸν τόπο μας τὸ τίμιο ἑλληνικὸ χρῆμα ποὺ ὡς τὰ τώρα τὸ στέλναμε ἔξω γιὰ νὰ προμηθευθοῦμε τὸ ἀπαραίτητο γιὰ τὸ ψωμί μας σιτάρι.

Μὲ μιὰ καλὴ καλλιέργεια, σύμφωνα μὲ τὰ ἐπιστημονικὰ δεδομένα (σκαλιστικὴ καλλιέργεια, λιπάσματα κτλ.) ἡ ἑλληνικὴ γῆ εἶναι ἱκανὴ νὰ θαυματουργήσῃ καὶ νὰ δώσῃ σ' ὅλους μας τὸ ψωμὶ ποὺ μᾶς χρειάζεται. Οἱ σπορὲς τῶν γονέων καὶ τῶν παππούδων μας ἀνήκουν πιὰ εἰς τὸ παρελθόν. Δὲν ἐπιτρέπεται πιὰ εἰς τὸ μέλλον νὰ καλλιεργῆται ἡ γῆ μας χωρὶς τὴν βοήθεια τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης. Ἡ ἐπιστημονικὴ καλλιέργεια ἀμείβει στὸ δεκαπλάσιον τοὺς κόπους σας.

Ἂς βοηθήσωμεν ὅλοι εἰς τὴν μάχην τῆς σιταρκείας, βοηθοῦντες τὴν ἑλληνικὴ γῆ νὰ μᾶς δώσῃ τὸ ἀνώτατον τῆς ἀποδόσεώς της...

Σ' αὐτὸ ἄλλωστε κατατείνει καὶ ἡ προσπάθεια τῆς Κυβερνήσεως, καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ Προέδρου της κ. Ἰ. Μεταξᾶ, ὁ ὁποῖος ἔχει μεταξὺ τῶν πρώτων μελημάτων του καὶ τὸ ζήτημα αὐτό.

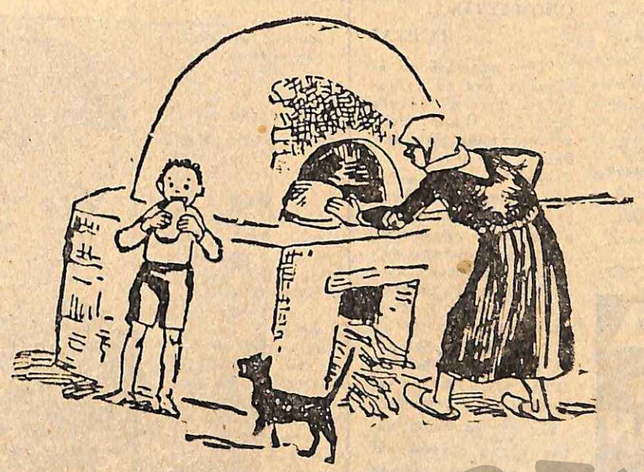

Μεταξύ μας

Ζανίν, Ἐνταῦθα. Τὸ ἀποσταλὲν εἶναι ἀρκετὰ καλό, ἀλλὰ τρομερὰ κοινότυπο. Εἶμαστε βέβαιοι πῶς ἂν διαλέξετε ἕνα θέμα ὄχι τόσο ἐξαντλημένο, θὰ γράψετε κάτι καλό.— Π. Σπαθέραν, Κατερίνην. Κι' ἐμεῖς χαιρόμεθα εἰλικρινὰ γιὰ τὴν ἀνάρρωσή σας. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο, κατ' ἀργὴν ἡ «Ἑβδομάς» τὸ ἀποφεύγει.— Χ. Σωρεάν. Ἐνταῦθα. Τὸ ἀποσταλὲν εἶναι δυστυχῶς πολὺ μεγάλο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ. Στεῖλτε μας κάτι πιὸ σύντομο, καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε εὐχαρίστως ἐφόσον ἐγκριθῇ. — Παν. Γκατζελίδην, Κομοτινήν. Θὰ δημοσιευθῇ τὸ πεζὸ συντομευόμενο λίγο τὸ ἐλλείψει χώρου.— Α. Πολυκράτην, Πάτρας. Τὰ ἀποσταλέντα εἶναι καλὰ καὶ εὐχαρίστως θὰ τὰ δημοσιεύσωμεν. Εἰς τὸ μέλλον ὅμως, πρέπει νὰ μᾶς στέλλετε καὶ τὰ γαλλικὰ πρωτότυπα, ἀπὸ ὅπου τὰ μεταφράζετε. — Ν. Πασχίδην, Ἰωάννινα. Θὰ δημοσιεύσωμε τὴ «Χίμαιρα». Ὡστόσο καὶ τὰ ἄλλα δὲν εἶναι ἄσχημα, ὁ στίχος πάς ὅμως ἔχει κάποια δυσκαμψία. Θὰ σᾶς ὠφελήσῃ πολὺ ἂν διαβάσετε συστηματικὰ Ἕλληνας ποιητάς.— Ἀλεξανδρόβνα, Πειραιᾶ. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά του.— Πέτρον, Ἰωάννινα. Μόνον ὁ τελευταῖος στίχος εἶναι καλός, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἐφ' ὅσον εἶναι «αὐτοτελής».— Μ. Ματσάκην, Τουρκολίμανο Πειραιῶς. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὶς ἐνέργειές σας πρὸς διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ πού, ὅπως γράφετε, «εἶναι τὸ λογοτεχνικώτερο καὶ ἀοτιώτερο ἑλληνικὸ περιοδικό». Πράγματι, οἱ περισσότεροι τῶν συνεργατῶν μας, ποὺ εἶναι συνγόονως καὶ οἱ καλλίτεροι Ἕλληνες λογοτέχνες τῆς γενεᾶς μας, γράφουν μόνο στὴν «Ἑβδομάδα», ὅπως οἱ κ. κ. Γιαννουκάκης, Γιοφύλλης, Παπαδούκας, Χαιρόπουλος καὶ τόσοι ἄλλοι. Τὰ «Μάτια» θὰ δημοσιευθοῦν. Τοῦ ἄλλου ὀλλάξτε τὸν 8ο καὶ 16ο στίχο (εἰς ἑξασύλλαβο) καὶ στεῖλτέ το πάλι. Εὐχαριστοῦμε καὶ γιὰ τὰ σταυρόλεξα.— Βασ. Ἀμπαζόπουλον. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ'— Θ. Ἀρώνην. Κομοτινήν. Θὰ δημοσιευθῇ συντομευόμενο λίγο.— Σπῦρον Χ. Ἐνταῦθα. Γράσετε ὡραῖα, ἀλλὰ πρέπει νὰ διαλέξετε θέμα πιὸ πρωτότυπο. — Δ. Γερμανίτην, Ἐνταῦθα. Τὰ σταυρόλεξά σας δυστυχῶς δὲν δημοσιεύονται διότι πρέπει νὰ εἶναι γαραγμένα μὲ σινιχὴν μελάνην.

IRIDA
ΒΑΦΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & Α. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑΣ 19 · ΤΗΛ. 27-551

ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἦγε τὰ ὀνομαστήρια του ὁ ρέκτης δήμαρχος Περιστερίου κ. Δημήτριος Δημακίδης.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, οἱ δημόται Περιστερίου ἐξεδήλωσαν καὶ αὖθις ὅλην τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἐκτίμηση τὴν ὁποίαν τρέφουν πρὸς τὸν δραστήριον καὶ στοργικὸν δήμαρχόν των, παρελάσαντες ἀθρόοι ἐκ τῆς οἰκίας του καὶ εὐχηθέντες εἰς αὐτὸν μακρὰν δημαρχείαν, ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ συνοικισμοῦ.

Εἰς τὰς ὁμοθύμους αὐτὰς εὐχὰς συνενῶ καὶ αὖθις χαὶ τὰς ἰδικάς μου.

Γ. ΜΑΣΤΡΟΔΗΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΕΘΟΔΟΥ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΟΡΕ

ΑΘΗΝΑΙ: Περικλέους 44, τηλ. 26-391.
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Ἀλκιβιάδου 1, τηλ 45-077.

Ἔχετε ἀναμφισβήτητα θετικὰ ἀποτελέσματα, ὡς ἀπεδείχθη καὶ ἐμπράκτως διὰ τοῦ δημοσιευθέντος εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπολις» τῆς 8ης Φεβρουαρίου 1938 ὀνομαστικοῦ καταλόγου 960 τελειοφοίτων μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευθύνσεων αὐτῶν καὶ ὑπὸ τῶν ἑκατοντάδων δημοσιευθεισῶν καὶ δημοσιευομένων κατὰ καιροὺς εἰς τὸν ἀθηναϊκὸν καὶ ἐπαρχιακὸν Τύπον εὐχαριστηρίων δηλώσεων, τῶν ὁποίων τὰ ἀποκόμματα τῶν ἐφημερίδων κρατοῦνται εἰς εἰδικὸν λεύκωμα καὶ εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς ἐνδιαφερομένου. Ζητήσατε τὸν ἔντυπον κανονισμόν μας, ὅστις περιέχει ἀντίγραφα εὐχαριστηρίων καὶ ὀνόματα μετὰ διευθύνσεων τελειοποιηθεισῶν.

Διατί φαίνεται τὰ χέρια της μὲ αὐτὸ τὸν τρόπον;

Διότι γνωρίζει τί θέλγητρον ἀσκοῦν τὰ ὡραῖα καὶ περιποιημένα χέρια. Ἡ μεγαλειτέρα της φροντὶς εἶναι νὰ διατηρήσῃ αὐτὴν τὴν ὡραιότητα. Ἀσφαλὴ βοήθεια τῆς προφέρει ἡ πολύτιμος κρέμα NIVEA, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζεται ἔπειτα ἀπὸ τὸ πλύσιμο τῶν χεριῶν καὶ κυρίως τὸ βράδυ. Καὶ προληπτικῶς ἀκόμα μεταχειρίζεται τὴν κρέμα NIVEA διὰ νὰ προφυλάξῃ τὸ δέρμα της ἀπὸ τὴν κακὴ ἐπίδρασιν τοῦ σαπουνιοῦ καὶ τοῦ νεροῦ. Ἡ κρέμα NIVEA μὲ τὴν συγγενῆ πρὸς τὸ δέρμα EUCERIT τρέφει τὸν ἱστὸν τοῦ δέρματος. Τὸ σκασμένο, τραχὺ καὶ ρυτιδωμένο δέρμα γίνεται πάλι λεῖον καὶ μαλακὸ ὡς βελοῦδο. Ὅποιος μεταχειρίζεται τὴν NIVEA τακτικὰ ἔχει πάντοτε τρυφερὰ καὶ περιποιημένα χέρια.

NIVEA CREME

«ΜΟΝΤΙΑΛ»
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΚΟΚΚΙΝΗ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗ
Η ΛΟΥΙΖΑ ΠΟΖΕΛΛΙ
Σὲ νέες δημιουργίες
ΗΑΘΗΝΑ ΤΟΥ 1939

Ἐπιθεώρησις
ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΟΥΝ:
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΛΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ
ΝΕΖΟΣ

Ἡ ἀγαπημένη τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ
ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ
Σ' ἐξαιρετικὲς ἐπιτυχίες τοῦ ρεπερτορίου της.

ΕΚΑΣΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ—ΠΕΜΠΤΗΝ—ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΛΑΪΚΑΙ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ
Ὥρα ἐνάρξεως ἀπογευματινῶν 6,20'.
Ἑσπερινῶν 10 ΑΚΡΙΒΩΣ.
Σημ. — Ἀριθμὸς τηλεφώνου 23-727.

Ι. ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΦΡΑΣ

(Ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου ἰατροῦ)

Ταγκολίτα, Πάτρας. Πρὸ παντὸς ν' ἀποφεύγετε τὶς κρέμες ἐφόσον ἔχετε ὑπερτρίχωση. Ἡμέραν παρ' ἡμέραν νὰ κάνετε τὸ βράδυ, προτοῦ κοιμηθῆτε, ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ βορικό. Δηλ. Θὰ βράζετε μέχρι κοχλασμοῦ 4 ποτήρια νερὸ μέσα σὲ μιὰ κατσαρόλα καὶ κατόπιν θὰ ρίγνετε μέσα δυὸ κουταλιὲς τῆς σούπας βορικοῦ. Θ' ἀφίνετε τὸ πρόσωπό σας στοὺς ὑδρατμοὺς ἐπὶ 10 λεπτὰ καὶ εἰς ἀπόστασιν 2 πιθαιῶν. Κατόπιν θὰ ὀσφογίζετε τὸ πρόσωπό σας καὶ θὰ τὸ περνᾶτε ἐλαφρὰ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν, τὴν ὁποίαν ἐπίσης θὰ μεταχειρίζεσθε καὶ τὰ βράδυα ποὺ δὲν θὰ κάνετε ἀτμόλουτρο.

Alcool camphré	30	gr.
Teint de benjoin	15	»
Eau de cologne	60	»
Eau distillée	150	»

Πρὸ δὲ τῆς πούδρας θὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἑξῆς λοσιόν:

Eau de roses	200	gr.
Glycerine	10	»
Borax	10	»

Δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα νὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπό σας μὲ κτυπημένο κρόκο αὐγοῦ. Γιὰ τὴ ριζικὴ θεραπεία τῆς ὑπερτριχώσεως τὸ μόνο ἀποτελεσματικὸ μέσον εἶνε ἡ νέα μέθοδος διὰ τῶν βραχέων κυμάτων. Βεβαίως αἱ παλαιαὶ μέθοδοι ὑστεροῦσαν πολύ.

Τερψιχόρην, Χίον. Ἡ καταστροφὴ τῶν τριχῶν θάναι ἀπολύτως ριζικὴ καὶ ὁριστικὴ διὰ τῆς νέας μεθόδου τῶν βραγέων διαθερμικῶν κυμάτων. Εἶναι τελείως ἀνώδυνος, χωρὶς κάπαλα καὶ οὐδὲ ἴχνος οὐλῆς. Ἡ τιμὴ καθορίζεται ἀναλόγως τῆς πυκνότητος καὶ τῆς ἐκτάσεως ποὺ ἔχει ἡ ὑπερτρίχωσις. Ὥστε γράψτε μου λεπτομερείας καὶ τὴν διεύθυνσή σας γιὰ νὰ σᾶς δεχθῶ πρὸς θεραπείαν, μήπως ἔλθετε ἀδίκως στὰς Ἀθήνας, καὶ δὲν ὑπάρχουν διαθέσιμοι ὧραι γιὰ τὴν θεραπείαν σας.

Προώρως Ἀπηλπισμένην. Αὐτὰ παθαίνουν ὅσες χρησιμοποιοῦν εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχε οἱαδήποτε ρεκλαμαριζομένη πομάδα. Λοιπόν, νὰ κάνετε ἡμέρα παρ' ἡμέρα τὸ βράδυ, προτοῦ κοιμηθῆτε, ἕνα ἀτμόλουτρο μέσα στὸ ὁποῖον νὰ ρίγνετε 2 κουταλιὲς τῆς σούπας τίλιο. Διάρκεια ἀτμολούτρου 10 λεπτά. Νὰ ἀλείφετε τὸ πρόσωπο δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα μὲ κρόκο αὐγοῦ. Πρὸ τῆς πούδρας νὰ χρησιμοποιῆτε λιγάκι ἀπ' τὴν κάτωθι κρέμα, κι' ἰδιαιτέρως κάθε πρωῒ μετὰ τὸ πλύσιμο.

Eau oxygenée	30	gr.
Χυμὸ λεμονιοῦ	10	»
Lanoline anhydre	35	»
Teinture de benjoin	7,5	»
Huile d'amandes douces	30	»
Cire blanche	10	»
Acide salicylique	0,4	»
Essence Neroli q. s.		

Τὸ βράδυ νὰ καθαρίζετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμβάκι βρεγμένο στὴν κάτωθι λοσιόν.

Eau de roses	50	gr.
Eau de fleurs d' oranges	50	»
Borax	10	»

Τερέζζα Χ. Τὴν πάθηση αὐτὴν δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὴν διαγνώσετε μόνη σας. Μόνο μὲ μικροσκοπικὴ ἐξέταση θὰ τὴν ἀνακαλύψετε. Περάσατε ἀπὸ τὸ ἰατρεῖον μου Σόλωνος 40 10—1 ἢ 5—8 καὶ θὰ σᾶς καθοδηγήσω λεπτομερῶς. Εἰ-

Δὲν ἀφίνει ἴχνη!..

Χρησιμοποιεῖτε τὸ Κραγιὸν Rea σὲ ἀσνένα ἀντικείμενον ἀπ' ὅσα πλησιάζετε στὰ χείλη σας (ποτήρι, πετσέτα, τσιγάρο) δὲν θὰ ἀφήσῃ ἴχνη. Καὶ αὐτὸ τὸ φίλημα ἀκόμη μένει μυστικό.

Ἐὰν δὲν σᾶς ἱκανοποιήσῃ ἀπολύτως τὸ Κραγιὸν Rea σᾶς ἐπιστρέφομεν τὰ χρήματά σας.

Τὸ ΚΡΑΓΙΟΝ ΧΕΙΛΕΩΝ
Rea
πνῦ ποτὲ δὲν πρόδιδε
ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΑΣ CANA

ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ

Η ΝΕΑ ΑΝΕΥ ΦΑΡΜΑΚΩΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

Διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τῶν ἡμιεξηρθρωμένων σπονδύλων εἰς τὴν φυσιολογικήν των θέσιν ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέφυγον, ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀπελευθέρωσις τῶν πεπιεσμένων νεύρων, ἐξερχομένων τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ οὕτω ἐπαναφέρεται ἡ ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ, ἡ ΥΓΕΙΑ, εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ νευρολογικῶν καὶ ἄλλων χρονίων καὶ μὴ παθήσεων.

Ὁ κ. Θ. Μούτσιος, πτυχιοῦχος τοῦ Ἀνατολικοῦ COLLEGE Χειροπρακτικῆς τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ μόνος ἐκπρόσωπος τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐν Ἑλλάδι, δέχεται 9—12 καὶ 4—7 πλὴν τῶν Κυριακῶν.

Τὸ ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα «Η ΧΕΙΡΟΠΡΑΚΤΙΚΗ» Μουτσίου περιέχον πολυτίμους ὁδηγίας διὰ τοὺς πάσχοντας καὶ μή, πωλεῖται δρχ. 75 εἰς τὰ διάφορα βιβλιοπωλεῖα καὶ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ συγγραφέως, Σόλωνος 128, Ἀθῆναι. Τηλ. 24-119.

ναι συνηθισμένη πάθηση καὶ θεραπεύεται εὔκολα, ὥστε δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε τόσο πολύ. Ἀρκεῖ νὰ ὑποβληθῆτε τὸ ταχύτερον στὴν θεραπεία της.

Ἕνα νέον. Κάθε δυὸ μέρες, βρέχετε μιὰ βοῦρτσα τῶν μαλλιῶν στὸ κάτωθι φάρμακο καὶ μ' αὐτὴν ὑγραίνετε τὸ τριχωτὸ τῆς κεφαλῆς:

Solution de sublimée à 1 o/o	100 gr.
Alcool de rose	100 »
Huile d' amandes douces	5 «
Teint de cantharides	1 »
» de citron	4 »

Ν' ἀγακινῆτε καλὰ τὴν φιάλην πρὸ τῆς χρήσεως. Τὴν τακτικὴ αὐτὴ θὰ τὴν ἀκολουθήσετε μέχρι τελείας ἐξαφανίσεώς της. Λούσιμο κάθε 10 μέρες μὲ καλὸ κατραμοσάπουνο.

Μιὰν ἀπελπισμένην, Θεσ)νίκη. Γιὰ τὸ ζήτημα τῶν ρυτίδων ἔγραψα σὲ τρία συνεχῆ μου ἄρθρα πρὸ ἑβδομάδων καὶ φαντάζομαι ὅτι ἐκεῖ θὰ εἴδατε τὰ ὅσα μοῦ ζητᾶτε λεπτομερῶς. Τὸ ὅτι στὸ ἀριστερὸ μάτι ὑπάρχουν περισσότερες ρυτίδες παρὰ στὸ δεξιὸ εἶναι ἀπολύτως σωστό. Σὲ κανένα ἄνθρωπο δὲν μοιάζει ποτὲ τὸ δεξιὸ μέρος τοῦ προσώπου μὲ τὸ ἀριστερό. Κάποια διαφορὰ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ὡς πρὸς τὴν θέση καὶ τὸ μέγεθος. Ὥστε μὴ σᾶς φαίνεται αὐτὸ περίεργο. Γιὰ τὰ ἐξανθήματα τοῦ προσώπου νὰ κάνετε ἡμέρα παρ' ἡμέρα τὸ βράδυ, προτοῦ κοιμηθῆτε ἕνα ἀτμόλουτρο μὲ 2 κουταλιὲς βορικὸ διαρκείας δέκα λεπτῶν. Κατόπιν ἐπάλειψις ἐλαφρὰ μὲ τὴν ἑξῆς λοσιόν, πρᾶγμα ποὺ θὰ κάνετε καὶ τὶς ἄλλες βραδυές.

Alcool camphrè	30 gr.
Teint de benjoin	15 »
Eau de cologne	60 »
Eau distillée	120 »

Ἐπίσης δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, νὰ χρησιμοποιῆτε ἀσπράδι αὐγοῦ. Ἐσωτερικῶς νὰ παίρνετε 40 σταγόνες μεσημέρι κι' ἄλλες 40 τὸ βράδυ πρὸ τοῦ φαγητοῦ μέσα σὲ λίγο νερὸ ἀπὸ τὸ Liquide Calcium Spos. Μετὰ 45 μέρες ξαναγράψτε μου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ἰατρός
Σόλωνος 40.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Δημήτριος Π. Κυριακόγκονας — Τοῦλα Γ. Ζουμᾶ, ἔδωσαν ἀμοιβαίαν ὑπόσχεσιν γάμου. Τοὺς εὔχομαι κάθε εὐτυχία. Α. Τ.

Τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας ποὺ ΔΕΝ ΓΕΡΝΑ ΠΟΤΕ

Τώρα ἀγαπώμεθα περισσότερο παρὰ ποτέ. Ἕνα διάστημα ἡ ἀγάπη του εἶχε κρυώσει. Ἐγνώριζα τὸ γιατί. Αἱ ρυτίδες μου μ' ἔκαναν νὰ φαίνωμαι ὀλιγώτερον ἀπὸ 30. Δὲν γνωρίζω τὸν λόγον, ἀλλὰ τὸ ὀφείλω στὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Ἀπὸ τὴν ἐπομένην τῆς πρώτης της χρήσεως ἐξεπλάγην ὅσον ἐφαινόμην φρέσκη καὶ νέα.

Ἡ Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα, εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ξαναδώσητε εἰς τὰ κύτταρα τῆς ἐπιδερμίδος τὴν ζωηρότητα τῆς νεότητος.

Περιέχει «Biocel» ἀποτελεσμα τῆς θαυμασίας ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεω τοῦ περιφήμου Dr. Stejska τοῦ Πανεστημίου τῆς Βιέννης, τὸ ὁποῖον τρέφει τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἐκχύλισμα προερχόμενον ἀπὸ τὰ κύτταρα τοῦ ζώου.

Ὅ,τι ἔκανε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, μπορεῖτε καὶ σεῖς νὰ τὸ κάνετε.

Δοκιμάσατε καὶ σεῖς ἡ ἰδία τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλὸν (χρώματος ρὸζ) τὸ βράδυ, πρωτοῦ κατακλιθῆτε. Τὸ πρωῒ μεταχειρίζεσθε τὴν Κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα (χρώματος λευκοῦ). Εἶναι στυπτική, τονωτικὴ καὶ θρεπτική καὶ ἀποτελεῖ τὴν καλλιτέραν βάσιν διὰ τὸ μακιγιάζισμα

Ἡ Περμανάντ σκληραίνει τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ θαμπώνει. Ἡ μπριγιαντίνη FIX τῆς Ἀρωματοποιίας L. T. PIVER κάνει τὰ μαλλιὰ ἁπαλὰ καὶ στιλπνά. Χρησιμοποιεῖται μὲ ἕνα βαποριζατὲρ καὶ συγκρατεῖ τὰ μαλλιὰ χωρὶς νὰ κολλοῦν.

TRILYSIN

ΣΤΑΜΑΤΑ ΤΗΝ ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ. ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΗΝ ΠΥΤΙΡΙΔΑ. ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΞΑΝΑΦΥΤΡΩΝΟΥΝ.

διότι ἑν σωληνάριον ΚΟΛΥΝΟΣ διαρκεῖ δύο φορὰς περισσότερο.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι μία συμπεπυκνωμένη ἐπιστημονικὴ ὀδοντόκρεμα εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ἔχει προστεθῆ ὕδωρ ἢ ἀνώφελα συστατικὰ μὲ τὸν σκοπὸν νὰ φανῇ μεγαλύτερον τὸ σωληνάριον.

Ἓν ἑκατοστόμετρον τῆς τῆς συμπεπυκνωμέ ὀδοντόκρεμας ἀρκεῖ διὰ διατηρήσητε ὑγιὰ καὶ ὁ στράποντα δόντια. Δοκ σατε ἀπὸ σήμερον ΚΟΛΥΝΟΣ καὶ θὰ δῆτε

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δὲν περιέχει σκληρὰς οὐσίας
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλέον οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ
ΚΟΛΥΝΟ

ΤΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΛΩΝ · ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΛΛΩΝ

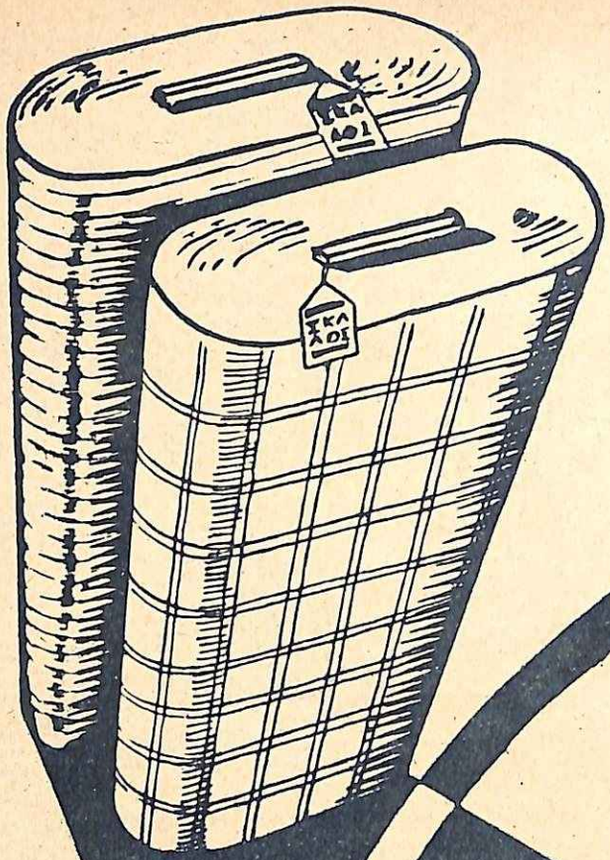

Λιμός

ΕΡΜΟΥ 29